

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΙΕΤΤΟΣ

Ο ΙΕΡΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

ΠΑΡΡΗΣΙΑ ΚΟΣΜΟΣ

Είναι αυταπόδεικτη αλήθεια ότι δεν υπάρχει τίποτα μέσα στο Σύμπαν που να μην εκδηλώνεται σύμφωνα με τη νομοτέλεια των αριθμών.

Γι' αυτό το λόγο και η επιστήμη των αριθμών αποτελεί το θεμέλιο κάθε γνώσης και τη χαρραγή όλων των πολιτισμών.

Χαλδαίοι, Βαβυλώνιοι, Κινέζοι, Αιγύπτιοι, Εβραίοι, Έλληνες, Ρωμαίοι, Ίνκας και άλλοι λαοί χρησιμοποίησαν τους αριθμούς για να εκφράσουν τις κοσμογονικές τους αντιλήψεις.

Μερικοί αριθμοί, ωστόσο, όπως ο 3, ο 4, ο 7, ο 9 και άλλοι, προσέλκυσαν την ιδιαίτερη προσοχή του ανθρώπου.

Τα φαινόμενα που παρατηρήθηκαν στη φύση, οι "συμπτώσεις", οι συνδυασμοί, τα διάφορα περιστατικά που συνδέθηκαν με τους αριθμούς αυτούς, έδωσαν αφορμή ν' αναπτυχθεί ένα είδος μυστικής λατρείας γύρω απ' αυτούς τους αριθμούς. Η εξωτερική παρατήρηση, σε συνδυασμό με την έμπνευση και την εσωτερική αποκάλυψη, έδωσαν διάσταση στη γνώση, αλλά και στη μυστηριακή προσέγγιση των αριθμών. Ιδιαίτερα, οι επταδικές δοξασίες, με όλο το κοσμολογικό, το φιλοσοφικό και το μυστηριακό τους πλαίσιο, εκκυρίαρχησαν τόσο πολύ στους περισσότερους λαούς της αρχαιότητας, ώστε ο απόηχός τους έφτασε έως τις μέρες μας, ερεθίζοντας το νου του σημερινού ανθρώπου να τις επανεξετάσει με έναν ευρύτερο τρόπο αντίληψης και αξιοποίησης όλης της γνώσης που κατέχει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΙΕΤΤΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΣ. ΣΙΕΤΤΟΣ

Ο ΙΕΡΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

7

Κάθε ήλιος είναι μια σκέψη του Θεού και κάθε πλανήτης ένας τρόπος της σκέψης αυτής. Για να γνωρίσετε τη θεία σκέψη, ως ψυχές, κατεβαίνετε και ανεβαίνετε επίπονα το δρόμο των επτά πλανητών και των επτά ουρανών τους.

Τι κάνουν τ' αστέρια; Τι λένε οι αριθμοί; Τι κυλάνε οι Σφαίρες;

Ω χαμένες ή σωσμένες ψυχές, λένε, τραγουδάνε, κλαίνε τα πεπρωμένα σας.

Απόσπασμα (κατά τον Ερμή)

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- ΑΛΙΕΙΑ 1967
- ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ ΑΛΙΕΙΑΣ 1972
- ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ, τομ. Α' 1972
(Παροιμίες – Παροιμιακές φράσεις)
- Η ΣΟΦΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ, τομ Α' 1972
- ΕΘΙΜΑ ΣΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ, 1975
- ΑΔΩΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1980
- ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΞΗΡΟΚΑΡΥΤΑΙΝΑΣ ΓΟΡΤΥΝΙΑΣ, 1982
- Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΡΟΙΑΣ 1982 (Μελέτη)
- ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΚΗ ΠΟΡΕΙΑ, 1983 (Ποίηση)
- ΜΙΘΡΑΪΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1985
- ΥΑΚΙΝΘΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, (1985) 1995
- ΚΑΘΑΡΜΟΙ, 1987 (Μελέτη)
- ΚΑΒΕΙΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1993
- ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1993
- ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1993
- ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1993
- ΚΡΗΤΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1993
- ΜΩΣΑΪΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1993
- ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΥΒΕΛΗΣ ΚΑΙ ΑΤΤΗ, 1993
- ΟΡΦΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1993
- ΠΕΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ, 1994
- ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΠΙΒΙΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ, 1994
- ΔΡΥΪΔΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1995
- Η ΟΙΩΝΟΣΚΟΠΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ, 1995
- ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ, 1995
- 40 ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΤΕΨΟΥΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ, 1995
- ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1995
- ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ, 1995
- ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ, 1995
- ΤΟ ΨΥΧΟΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΒΑΣΚΑΝΙΑΣ, 1995
- ΤΟ ΔΕΛΦΙΚΟ ΜΑΝΤΕΙΟ, 1995
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, 1995
- ΤΟ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ Ε, 1995

ΜΗ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ τομ. Β
(Παροιμίες – Παροιμιώδεις φράσεις)
- ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ τομ. Γ
(Ελληνικά – ήθη και έθιμα)
- ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ τομ. Δ
(ελληνικές παροιμίες)
- ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ τομ. Ε
(Λεξικό προλήψεων και δεισιδαιμονιών)
- Η ΣΟΦΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ τομ. Β'
- ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥΣ
- ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ
- ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΜΑΝΤΙΚΗΣ
- ΜΝΗΜΕΣ (Ποιήματα)
- ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΚΗ ΠΟΡΕΙΑ Β' (Ποιήματα)
- ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙ (Διηγήματα)
- ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ
(Αρχαιοελληνικά – Βυζαντινά – Νεοελληνικά)
- ΝΕΚΡΙΚΑ ΕΘΙΜΑ
(Αρχαιοελληνικά – Βυζαντινά – Νεοελληνικά)
- ΤΟ ΨΥΧΟΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΚΑΪΑΣ
- ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ
- ΠΥΘΙΕΣ ΚΑΙ ΣΙΒΥΛΛΕΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή..... σελ. 11

Κεφάλαιο Πρώτο

ΕΠΤΑΔΙΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΛΑΩΝ

1. Σουμέριοι – Βαβυλώνιοι – Ασσύριοι	53
2. Ινδοί.....	54
3. Πέρσες.....	71
4. Γότθοι	74
5. Αιγύπτιοι.....	74
6. Βουδιστές	79
7. Σουφισμός.....	80
8. Μουσουλμάνοι.....	80
9. Φοίνικες.....	81
10. Ρωμαίοι	81
11. Ζούνοι.....	82
12. Ουραλο-Αλταίοι.....	82
13. Κινέζοι	82
14. Εβραίοι.....	83
15. Χριστιανοί	93
16. Χαναναίοι.....	98
17. Χαλδαίοι.....	99
18. Αραβες.....	99
19. Ινδιάνοι της Αμερικής.....	99

Κεφάλαιο Δεύτερο

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΤΑΔΙΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

20. Μυθολογικά και ιστορικά στοιχεία.....	101
21. Λογοτεχνικά κείμενα	111
22. Η αριθμολογία των Πυθαγορείων.....	117
23. Λαογραφία	136

Κεφάλαιο Τρίτο

ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ

24. Εσωτερισμός	145
25. Θεοσοφία	152
26. Τεκτονισμός	169
Παραπομπές	173
Βιβλιογραφία	185

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η Επιστήμη των αριθμών αποτελεί το θεμέλιο και την πλατιά βάση κάθε γνώσης. Η φιλοσοφία, η τέχνη, οι επί μέρους επιστήμες, η ίδια η ζωή εκφράζει αριθμητικές σχέσεις και αντίστροφα, εκφράζονται απ' αυτές.

Ο αριθμός, αν τον απομονώσουμε από την ιδέα από την οποία εκπήγασε, καταντάει ένα νεκρό άθροισμα ψηφίων. Συνδέοντάς τον μ' αυτή την αιτία, τον κάνουμε μια ζωντανή οντότητα.

Κατά τον Λουϊ – Κλώντ ντε Σαιν Μαρτέν¹: «δεν πρέπει να χωρίζουμε του αριθμούς από την ιδέα που παριστά ο καθένας, γιατί τότε κάνουμε τους αριθμούς να χάνουν όλη τους τη δύναμη και δεν μας χρησιμεύουν πια περισσότερο από ό,τι μάθαμε τη σύνταξη μιας γλώσσας που αγνοούμε όλες τις λέξεις».

«Δεν υπάρχει τίποτα μέσα στον Μακρόκοσμο που να μη βρίσκεται υπό την επήρεια των αριθμών, που να μην εμφορείται, θα λέγαμε, απ' τα μαθηματικά τα οποία διαρθρώνουν το αντικείμενο και ρυθμίζουν τις ιδιότητές του. Καθετί ``υπαρκτό'', εμφανίζεται σαν ένα πλέγμα, που η υλικότητα του αποτελεί τη θεατή του όψη και οι μαθηματικές του ιδιότητες την απόκρυφη.

Αυτές οι ιδιότητες, που υπάρχει η τάση να τις εξομοιώνουμε με μια ενδογενή πληροφορία υπερβαίνουν το υλικό αντικείμενο. Αποτελούν μια υπερυλική πραγματικότητα²».

Ο Αισχύλος στον «Προμηθέα Δεσμώτη» περιγράφει τον άνθρωπο προτού λάβει το πυρ της γνώσης:

«Σαν τα μυρμήγκια, τ' αχαμνιά καταχωμένα,
κανένα δεν είχαν του χειμώνα σημείο

ή της ανθοφόρας άνοιξης

.....

Μα δίχως κρίση πορεύονταν, ως όταν εγώ,
τις αξεδιάλυτες Ανατολές και Δύσεις
των άστρων τους έδειξα και τη σοφία
των αριθμών και τις συνθέσεις των γραμμάτων»

Ο Σπύρος Νάγος³ παρατηρεί: «Και πρώτον οι αριθμοί δεν είναι τι το οποίον επενόησεν και εδημιούργησεν ο άνθρωπος, αλλά αντιθέτως, είναι εκδηλώμενον φυσικόν φαινόμενον το οποίον διασαφηνίζει τας διάφορους καταστάσεις των λειτουργούντων Κόσμων και του πνεύματος αυτών. Είναι το υπό της Φύσεως παρεχόμενον μέσον προς το δημιουργήμα αυτής την ανθρώπινη διάνοια.

Είναι επίσης το μέσον του προσδιορισμού της καταστάσεως εκάστης πνευματικής ατομικότητας, όπως και το μόνον μέσον δια του οποίου είναι δυνατόν, να ευρίσκεται και καθορίζεται ο βαθμός εξελίξεώς της. Διότι οι αριθμοί είναι αι εικόνας των πραγμάτων και των όντων της Φύσεως...».

Η επιστήμη των αριθμών βρίσκεται στο χάραμα όλων των πολιτισμών. Η θρησκεία των Κελτών, ο απαραμίλλος πνευματικός θησαυρός που περικλείεται στις Βέδες και στα ιερά βιβλία της Κίνας, αναπτύσσουν φιλοσοφικές και επιστημονικές θεωρίες, που στηρίζονται όλες σε αριθμητικές αντιστοιχίες.

Η θετική επιστήμη των Χαλδαιών στηριζόταν πάνω σε αριθμούς και μέσω των αριθμών διαμορφωνόταν σε μια κοσμοθεωρία, που ακόμα και σήμερα μας εκπλήσσει για την ευρύτητα και το βάθος της.

Την ίδια σημασία είχαν οι αριθμοί μεταξύ των Αιγυπτίων και των Εβραίων. Οι τελευταίοι, κατά την περίοδο της αιχμαλωσίας τους στη Βαβυλώνα, διδάχτηκαν τη σημασία των αριθμών και πάνω σ' αυτούς βάσισαν κατόπιν τη μυστική φιλοσοφία τους.

Και οι Ορφικοί τις κοσμογονικές αντιλήψεις τους τις εξέφρασαν με αριθμούς. Ο Προκλός⁴ μάλιστα στα σχόλια του στην Πολιτεία του Πλάτωνα, λέει πως οι Ορφικοί είχαν και ύμνο στους αριθμούς, απ' τον οποίο ελάχιστα αποσπάσματα

διασώζονται στους διάφορους συγγραφείς.

Για πολύ καιρό, η επιστήμη των αριθμών παράμεινε προνόμιο των ιερέων των ναών, που τη φύλασσαν ως ιερή παρακαταθήκη και την έκαναν γνωστή μόνο στους μύστες οι οποίοι έφταναν σ' ανώτερους βαθμούς μύησης.

Αλλά με τον Πυθαγόρα και τον Πλάτωνα, η επιστήμη αυτή προσφέρθηκε σε όλους, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έγινε προσιτή και σε όλους.

Η αναζήτηση της μυστικής έννοιας και της συμβολικής σημασίας καθε αριθμού αποτελεί το σκοπό της αριθμολογίας ή αριθμοσοφίας.

Κατά την εσωτερική διδασκαλία⁵ οι αριθμοί είναι τα κλειδιά με τα οποία γνωρίζουμε τους τρόπους, με τους οποίους λειτουργούν οι δυνάμεις της φύσης και τα σχήματα (μορφές) που δίνει το πνεύμα στην ύλη.

Η εσωτερική έννοια και η συμβολική σημασία των αριθμών, όπως είπαμε, είναι θέμα της αριθμολογίας. Εμείς θ' ασχοληθούμε μόνο με τη συμβολική σημασία του αριθμού 7.

Από τους αρχαίους χρόνους ορισμένοι αριθμοί που συνέπεσαν με ένα θρησκευτικό ή ιστορικό γεγονός πήραν ιδιαίτερη σημασία, με δύναμη ακόμα μαγική, κι έγιναν έτσι τυπικοί για κάθε εκδήλωση της ζωής.

Μερικοί αριθμοί, εξάλλου, τράβηξαν την ιδιαίτερη προσοχή των ανθρώπων. Τέτοιοι ήταν 03,07 κ.α. οι συμπτώσεις, οι συνδυασμοί, τα διάφορα περιστατικά που συνδέθηκαν με τους αριθμούς αυτούς, έδωσαν την αφορμή ν' αναπτυχθεί ένα είδος μυστικής λατρείας γύρω απ' τους αριθμούς αυτούς, κι έντονα ενίσχυσε τη φαντασία των ανθρώπων ως τον 20ο αιώνα μ' ένα πλήθος περιστατικών.

Ένα από τα αναλλοίωτα φυσικά φαινόμενα, τα ορατά απ' όλους τους ανθρώπους της υδρογείου, που ενέπνευσε την ίδια ευλάβεια σ' όλους και δημιούργησε μια παγκόσμια πρωτότυπη δοξασία είναι η παράδοξη και ανεξήγητη εμφάνιση του αριθμού 7 στη φύση, την οποία ανακάλυψαν τα ερευνητικά ανθρώπινα βλέμματα από αρχαιοτάτης εποχής.

Το 7 το βρίσκουμε συνδεμένο για διάφορους λόγους με την ιστορία, τη μυθολογία, τη λαογραφία, τη μαγεία, τις θρη-

σκείες, το μυστικισμό, τις παραδόσεις ως επίσης με πολλές και ποικίλες συμπτώσεις.

Την ιερότητα του αριθμού φανερώνει ακόμα και η ίδια η λέξη η οποία σχετίζεται με το σεπτός. Γι' αυτό και οι Πυθαγόρειοι την επτάδα ονόμαζαν σεπτάδα δηλαδή σεβάσμα.

Από μια γενικότερη έρευνα για την ιερότητα του 7 και για τις επταδικές δοξασίες στους διαφόρους λαούς, στις εσωτερικές παραδόσεις και στη Λαογραφία προέκυψαν τα εξής:

Αρχαίοι λαοί

Ο αριθμός 7 από τα πανάρχαια χρόνια σ' όλους σχεδόν τους αρχαίους λαούς θεωρήθηκε ως ιερός και ότι περικλείει κάποια ιδιαίτερη μυστική δύναμη.

Ενδεικτικά αναφέρουμε τα εξής:

Οι Αιγύπτιοι ταξινομούσαν⁶ την ψυχή σε 7 κατηγορίες:

- *Κατ*, σώμα
- *Μπα*, η ψυχή της πνοής
- *Κάμπα*, η σκιά
- *Ακου*, διάνοια ή αντίληψη
- *Σεμπ*, προγονική ψυχή
- *Πουτάχ*, ο πρώτος νοητικός πατέρας
- *Ατμου*, μια θεία ή αιώνια ψυχή

Ο Τυφώνας⁷ κόβει τον Όσιρη σε 14 κομμάτια προκειμένου να τον εμποδίσει να κατοικήσει στον κόσμο και έτσι να προκαλέσει δυστυχία.

Στην Κίνα⁸ οι Ινδουιστές μιλάνε για 7 Τάτβα, αφηρημένες αρχές ύπαρξης που είναι μεταφυσικές και φυσικές. Είναι τα λεπποφυή στοιχεία και οι αντίστοιχες ανθρώπινες αισθήσεις από τις οποίες μόνο οι πέντε έχουν αναπτυχθεί. Έτσι υπάρχουν πέντε εξωτερικές: Ακάσα, Βαγιού Τέτζας, Άπας και Πρίτχβι. Οι δύο εσωτερικές, άγνωστες ακόμα, είναι Άντι και Ανουπαντάκα. Άντι σημαίνει Ένα, Μονάδα, Άτομο και είναι ένα όνομα του Βράχμα. Ανουπαντάκα σημαίνει χωρίς γονείς, αυθύπαρκτος. Οι πρώτες πέντε αναφέρονται στα αρχέγονα στοιχεία: Αιθέρας, Αέρας, Πύρ, Ύδωρ και Γη, καθώς και στην Ακοή, Αφή, Όραση, Γεύση, και Όσμή (Σημειώστε ότι ο Αέρας δεν αντιστοιχεί στην Άκοή).

Τα σανσκριτικά ονόματα των Εφτά Πλανητών που χρησιμοποιούνταν στην ινδουιστική αστρολογία είναι: Σουρία για τον Ήλιο, Τσάντρα για τη Σελήνη, Κούτζα για τον Άρη, Μπούνταν για τον Ερμή, Γκουρού για τον Δία, Σούκρα για την Αφροδίτη και Σάνι για τον Κρόνο. Έπειτα είναι ο ανώτερος και κατώτερος σεληνιακός δεσμός που ονομάζονται Ραχού και Κέτου αντίστοιχα. Ο Ζευς ονομάζεται και Μπριχασπάτι.

Η λέξη *Septemtriones* αναφέρεται στο βορρά και ονομάζεται έτσι λόγω της συσχέτισής του με τα 7 αστέρια της Μεγάλης Άρκτου, που αποκαλείται και Άροτρο και παριστάνεται στο Ζωδιακό του Ντέντεραχ σαν Μηρός.

Στην Κίνα⁹, επίσης, οι άνθρωποι του Φοχί (ή ουράνιου ανθρώπου) δημιούργησαν ανθρώπους, ενσάρκωνόμενο σε εφτά μορφές από πηλό, χώμα και νερό.

Στην Ινδία¹⁰ ο Κρίσνα κρατούσε ένα ραβδί με εφτά κόμβους, σύμβολο αρχηγίας.

Οι διαλογισμοί του κράτησαν εφτά χρόνια.

Ο Κρίσνα¹¹ επίσης μαζί με τις μαθήτριες του προσεύχονταν και καθάριζαν την ψυχή τους εφτά μέρες.

Ο Βίνου¹² περιγράφεται να διασχίζει τις εφτά περιοχές του σύμπαντος με τρία βήματα.

Τα εξωτερικά Ινδουιστικά βιβλία αναφέρουν¹³ εφτά τάξεις Πιτρί (προγεννήτορες ή πρόγονοι).

Οι εφτα Δημιουργίες

Στο Βίνου – Πουράνα¹⁴ ο Παρασαρά λέει στο Μαϊτρέγια, το μαθητή του: «Σου έχω εξηγήσει θαυμάσιε Μούνι, έξι δημιουργίες... η δημιουργία των όντων Αρβακρότας ήταν η έβδομη, και ήταν εκείνη των ανθρώπων».

Οι εφτά δημιουργίες βρίσκονται σχεδόν σε κάθε Πουράνα. Αυτές είναι:

- *Μαχαττάτβα*, η Συμπαντική ψυχή, Απειρη Διάνοια, ή θεϊός Νους
- *Μπχουτά ή Μπχουτασάργκα*, στοιχειακή δημιουργία, η πρώτη διαφοροποίηση της συμπαντικής αδιαχώριστης ουσίας.
- *Ιντρίγκα ή Αιντριγιάκα*, οργανική εξέλιξη
- *Μούκχγια* η θεμελιώδης δημιουργία των αντιληπτών πραγ-

- μάτων, ήταν η δημιουργία των άψυχων σωμάτων
- *Ταιργιαγκιόνγρια ή Τιργιακασρότας*, εκείνη των ζώων
- *Οθρντχβασρότας*, ή εκείνη των θεοτήτων
- *Αρβακασρότας*, ήταν εκείνη των ανθρώπων¹⁵

Η γλώσσα των Ιεροφαντών έχει επτά διαλέκτους. Κάθε μία απ' αυτές αναφέρεται και είναι κατάλληλη για ένα μόνο από τα επτά μυστήρια της φύσης. Αυτά βρίσκονταν πάντα στη φύλαξη των ανώτερων μυημένων: Λένε πως η Ινδία είναι η μόνη χώρα η οποία έχει ανάμεσα στους γιους της μυημένους που κατέχουν τη γνώση και των 7 υποσυστημάτων και το κλειδί όλου του συστήματος.

Η σανσκριτική μάθηση¹⁷ αναφέρεται συχνά στον αριθμό 7

Σάπτα Ρίσι, επτά σοφοί.

Σάπτα Κούλα, επτά κάστες.

Σάπτα Λόκα, επτά κόσμοι.

Σάπτα Πάρα, επτά πολιτείες.

Σάπτα Αράνια, επτά ιερά νησιά.

Σάπτα Πάρνα, επτά ανθρώπινες αρχές.

Σάπτα Σαμούντρα, επτά άγιες θάλασσες.

Σάπτα Βρούσκα, επτά άγια δέντρα.

Υπήρχε μια περίοδος δοκιμασίας 7 χρόνων για να γίνει κανείς αποδεκτός στο κελτικό τάγμα των Culdees (υπηρέτες¹⁸ του Θεού).

Οι Χαλδαίοι θεωρούσαν¹⁹ το 7 σαν ιερό αριθμό που γινόταν όμως, κάτω από ορισμένες συνθήκες κακός.

Ο Ανού που ανήκει στη Χαλδαϊκή τριάδα είχε επτά αγγελιοφόρους

Οι Βαβυλώνιοι²⁰ ήταν οι αρχαιότεροι λάτρεις του 7. Αυτοί εκτός από τους επτά Πλανήτες μετρούσαν:

- 7 ζευγάρια αστέρια
- 7 ουρανούς
- 7 ποτάμια
- 7 ανέμους
- 7 μέταλλα
- 7 χρώματα κλπ.

Στο Βαβυλωνιακό μύθο της δημιουργίας²¹, στην πρώτη στήλη του πίνακα κούτα αναφέρονται επτά ανθρώπινα όντα με

κορακίσια πρόσωπα τα οποία εδημιούργησαν οι Επτά μεγάλοι θεοί.

Οι επτά θεοί των Βαβυλωνίων²² ήταν:

- Ο θεός Ζι
- Ο θεός Ζικού (ευγενής ζωή, προϊστάμενος της αγνότητας)
- Ο θεός Μιρκού (ευγενές στέμμα, σωτήρας από το θάνατο των θεών και δημιουργός της σκοτεινής φυλής)
- Ο θεός Λίμπζού (σοφός ανάμεσα στους θεούς)
- Ο θεός Νίσι
- Ο θεός Σουχχάμπ και
- Χέα ή Σάρ

Στη θεολογία του Ζωροάστρη²³ διαβάζουμε για τα ύψιστα όντα, τους 7 Αμίσα σπέντα:

- Ορμούζδ: η πηγή της ζωής
- Μπάμα: Ο βασιλιάς αυτού του κόσμου
- Αρντιβιχίστ: ο δημιουργός του πυρός
- Ζαριβέ: ο δημιουργός των μετάλλων
- Σιπενταμλίντ: βασίλισσα της γης (η Σοφία των Γνωστικών)
- Κορντάντ: ο κυβερνήτης των καιρών και των εποχών
- Μπουρντάντ: κυβερνήτης του φυσικού βασιλείου.

Κάτω από αυτούς υπάρχουν οι 27 Ιζέντ, που εξουσιάζονται από το Μίθρα.

Σ' αυτούς αντιτίθενται οι δυνάμεις του σκότους, οι 7 μεγάλοι ντεβ και οι 7 μικροί ντεβ ή διάβολοι, όπως θα λέγαμε.

Ο Μίθρας²⁴ των Περσών, που είναι ηλιακός θεός έχει το επτά σαν ιερό αριθμό του.

Οι Εβραίοι σέβονταν επίσης τον αριθμό επτά. Ακόμα και η ετυμολογία της λέξης εμφανίζει την ιερότητα του. Σαμπάκ=επτά στα εβραϊκά σημαίνει επάρκεια, πληρότητα. Άρα οι Εβραίοι όπως και ο Πυθαγόρας θεωρούσαν τον επτά αριθμό τέλειο. Η λέξη σημαίνει ακόμα και ορκίζομαι γιατί οι όρκοι στους Εβραίους επιβεβαιώνονταν από επτά μάρτυρες ή ισάριθμα θύματα στη θυσία.

Υπάρχουν ακόμα κι άλλοι πολλοί επταδικοί συνδυασμοί όπως λ.χ. τα επτά Χερουβείμ οι οποίοι δείχνουν την κυριαρχία του επτά σ' όλους τους ηθικούς και υλικούς νόμους.

Υπάρχει πληθώρα από αποδείξεις οι έννοιες για τις οποίες

διερμηνεύονται με τους αριθμούς στην Παλαιά και στη Νέα Διαθήκη.

Μερικοί αριθμοί συναντώνται τόσο συχνά συνδεδεμένοι, με κάποιες άλλες ιδέες, ώστε είναι αδύνατο να αποφευχθεί η μη συνέκφρασή τους. Αυτό συμβαίνει κυρίως με τους αριθμούς επτά, δώδεκα και εβδομήντα.

Το ταλμουδικό Μπεραχόθ, Κεφ. ΙΔ' 1, λέει ότι όποιος περάσει 7 νύχτες χωρίς να ονειρευτεί πρέπει να αποκληθεί κακός.

Οι Καββαλιστές²⁵ περιγράφουν Εφτά τάξεις Αγγέλων:

Ισείμ, Αραλείμ, Χασμαλείμ, Μαλαχείμ, Ωφανείμ, Σεραφείμ και Χερουβείμ.

Στην ιουδαϊκή κόλαση έχουν δοθεί επτά ονόματα από τους Καββαλιστές: Σεόλ, Άμπαντον, Τιχάχιον, Μπάρ Σαχέθ, Τζελομόθ, Σάαρι Μούθ και Γκεχινόμ.

Εφτά πράγματα σχηματίστηκαν πριν από τον κόσμο: Νόμος Μετάνοια, Παράδεισος, Γέενα (από το Γκέ – ινόμ), ο Θρόνος της Δόξας και ο Μεσσίας. Το Τάργκουμ Γερουσάλμι λέει ότι αυτά σχηματίστηκαν 2.000 χρόνια πριν από τη δημιουργία του Κόσμου. Ταλμούδ, Πεσαχίμ ΝΔ' 1.

Εφτά πράγματα είναι κρυμμένα από τον άνθρωπο: η μέρα του θανάτου, η ώρα της ανάστασης, η Δεύτερη Παρουσία, η γνώμη του συνανθρώπου του, ο καιρός της ιουδαϊκής αποκατάστασης, και η Πτώση της Περσίας (ότι κι αν σημαίνει αυτό). Πεσαχίμ ΝΔ' 2.

Οι Αποκρυφιστές αναγνωρίζουν 7 πλανητικούς Ουρανοί και το Ταλμούδ στο Χακιτζά απαριθμεί 7 ουρανοί:

Ρακί, Ζεμπούλ, Μακούμ, Μαόν, Σαγκούν, Γκερεμπόθ και Σαμαίμ.

Στο Μικά, Κεφ. Ε' 5, διαβάζουμε ότι 7 ποιμένες θα ερημώσουν την Ασσυρία. Το Ταλμούδ λέει ότι αυτοί ήταν:

Αδάμ, Ιακώβ και Μαθουσάλας, Αβραάμ, Ιακώβ και Μωυσής και Δαβίδ, Σούκα ΝΒ' 2.

Υπήρχαν 7 προφήτισσες: Σάρρα, Μαριάμ, Δεβώρρα, Άννα, Αβιγαία, Όλδα και Εσθήρ.

Στο Ταλμούδ, Κεθουμπόθ ΙΖ' 1, λέγεται ότι επιτρέπεται στον Ιουδαίο να κοιτάζει το πρόσωπο της γυναίκας του 7 μέ-

ρες μετά το γάμο. Μετά απ' αυτό το διάστημα, κατά τη γνώμη τους, είναι λάθος. Το Ταλμούδ αναφέρει ότι την 7η μέρα του μήνα Άνταρ ο Μωυσής πέθανε και η βροχή του μάννα σταμάτησε, αλλά αυτό φαίνεται να αντιφάσκει, με το χωρίο της Αγίας Γραφής στο Ιησ. Ε' 10-12. Αυτός γεννήθηκε την ίδια μέρα του ίδιου μήνα.

Το Μπάβα Κάμα λέει ότι μια αρσενική ύαινα μετά από 7 χρόνια γίνεται νυχτερίδα, σε άλλα 7 χρόνια γίνεται Βαμπίρ, σε επτά ακόμα χρόνια γίνεται Άγκαθι και σε άλλα επτά μετατρέπεται σε δαίμονα. Αν ο άνθρωπος δεν προσευχηθεί με ζήλο 7 χρόνια, μετά το θάνατο η σπονδυλική του στήλη γίνεται φίδι.

Εκτός από κείνους που προφήτεψαν για το Ισραήλ, υπήρχαν 7 ακόμα προφήτες: Βεώρ, Βαλαάμ, Ιώβ, Ελιφάς, Βιλδάδ, Σωάρ, και Ελιού, γιός του Βαραχήλ του Βουζίτη.

Το Μπάβα Μπάθρα λέει ότι 7 άνθρωποι σχηματίζουν μια αδιάσπαστη σειρά μέχρι σήμερα. Ο πρώτος που είδε τον Αδάμ, ήταν ο Μαθουσαλας, έπειτα ο Σήμ, ο Ιακώβ, ο Αμράμ, ο Αχιά ο Σηλωνίτης και ο Ηλίας που είναι ζωντανός μέχρι σήμερα.

Ακόμα και 7 χρόνια πανούκλας δεν μπορούν να αναγκάσουν έναν άνθρωπο να πεθάνει πριν την κανονισμένη του ώρα. Αυτό το ρητό της πραγματείας Σανχεντρίν είναι μια αναφορά για το πεπρωμένο.

Ένα κριάρι έχει μια φωνή ενόσω ζει, αλλά μετά το θάνατο το σώμα του παράγει επτά ήχους: τα κέρατά του γίνονται δύο σάλπιγγες, τα οστά των μηρών του δύο φλογέρες, το δέρμα του καλύπτει ένα τύμπανο, το παχύ έντερο σχηματίζει τις χορδές της λύρας και το λεπτό έντερο τις χορδές της άρπας.

Στο Σάμπατ ΡΝΒ' 2 του Ταλμούδ αναφέρεται ότι η Ψυχή του ανθρώπου επιβλέπει το πτώμα του για 7 μέρες.

Συγκρίνετε αυτή την ιδέα με τη θεοσοφική διδασκαλία ότι το Λίνγκα Σαρίρα νοσταλγεί το σώμα για μια εβδομάδα μετά το θάνατο.

Ο Ράμπι Νάθαν λέει ότι 7 καλές ιδιότητες υπερισχύουν στην Κρίση: σοφία, δικαιοσύνη, καλές σκέψεις, ευσπλαχνία, αλήθεια, χάρη, και ειρήνη. Εφτά επίθετα αποδίδονται

στη Γη, στην εβραϊκή γλώσσα: Αρετζ, Ανταμά, Αρέκα, Γκία, Τζιά, Γιαμπεσά, Τσελέντ ή Θεμπέλ. Ο μυστικός ποταμός Σαμπατίον έρρεε όλη την εβδομάδα και σταματούσε την 7η μέρα, λέει ο Ρασί, στο βιβλίο Συλλογή από το Ταλμούδ, σελ. 154.

Στα Φιλοσοφικά Γραπτά²⁶ του Σόλομον Μπεν Γιεχουντά Ιμπν Γκεμπιρόλ, βρίσκονται μεταφρασμένα τα έργα το Ισαάκ Μάγιερ σχετικά με τη δομή του σύμπαντος. Σ' αυτά αναφέρεται:

«Ο Ελοΐμ είπεν, Γεννηθήτω στερέωμα εν μέσω του ύδατος (Γένεση. Α.6): Έλα δές! Την εποχή που ο Άγιος, ευλογημένος ας είναι εκείνος, έφτιαξε τον κόσμο, έφτιαξε 7 ουρανούς επάνω, έφτιαξε 7 γαίες κάτω, 7 θάλασσες, 7 μέρες, 7 ποταμούς, 7 χρόνια, 7 φορές που υπήρξε ο κόσμος.

Ο Άγιος... είναι στο έβδομο όλης της Χιλιετίας».

Στο επικό ποίημα της Φιλανδίας²⁷ το «Καλεβάλα» αναφέρεται:

Στους αρχέγονους χρόνους μια παρθένα
εφτακόσια χρόνια περιπλανήθηκε.

εφτακόσια χρόνια μοχθούσε,
πριν γεννήσει για πρώτη φορά.

Έξι αυγά χρυσά γεννάει εκεί,

Ύστερα ένα έβδομο, ένα αυγό από σίδηρο.

Πιο κάτω, ο ήρωας Λεμμινκάινεν, ο καλός μάγος:

Γκρεμίζει τον τοίχο με μαγική δύναμη,

κομματιάζει το φράχτη,

Διαλύει εφτά πασσάλους.

Στους Μουσουλμάνους²⁸:

– Εφτά είναι οι ουρανοί (κοράνι)

– Εφτά οι θάλασσες

– Εφτά οι κύκλοι της κόλασης

– Εφτά οι πόρτες

– Εφτά τα γράμματα του αλφαβήτου που έπεσαν από τον ουρανό

– Εφτά οι λέξεις που αποτελούν το Μουσουλμανικό πιστεύω

– Εφτά φορές διαβάζονται αποσπάσματα από το κοράνι, για τις έγκυες γυναίκες που κινδυνεύουν.

– Ο παράδεισος σύμφωνα με το κοράνι περιλαμβάνει εφτά διαιρέσεις.

Στη μυστική κατήχηση των Δρούσων της Συρίας²⁹ οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν από τους «Γιούς του Θεού» που κατέβηκαν στη γη όπου, αφού μάζεψαν εφτά Μανδραγόρες, εμπύχωσαν αυτές τις ρίζες που από τότε έγιναν άνθρωποι.

Ο Αουγκούστους Λε Πλονζόν³⁰ μιλώντας για την κυριαρχία του 7 σαν μυστικού αριθμού μεταξύ των κατοίκων της Δυτικής Ηπείρου (Αμερικής) προσθέτει ότι δεν είναι λιγότερο σημαντική. Γιατί: Εμφανίζεται συχνά στο Πόπουλ Βουχ... Επίσης τον βρίσκουμε στις εφτά οικογένειες που, όπως αναφέρουν οι Σαχαγκούν και Κλάβιχερο, συνόδευαν τη μυστική προσωπικότητα ονόματι Βοτάν, το σεβαστό θεμελιωτή της μεγάλης πόλης του Νάτσαν, που από μερικούς ταυτίζεται με την Παλένκουε. Στα εφτά σπήλαια από τα οποία αναφέρεται ότι αναδύθηκαν οι πρόγονοι των Ναχουάτλ. Στις εφτά πόλεις του Τσιμπόλα που περιγράφονται από τους Κορονάντο και Μάρκος ντε Νίζα... Στις εφτά Αντίλλες. Στους εφτά ήρωες οι οποίοι, όπως μας λένε γλύτωσαν από τον κατακλυσμό.

Ο αριθμός 7 έχει μυστική σημασία σ' όλες τις παραδόσεις για τους κατακλυσμούς.

Ο Χοσέ ντ Ακόστα³¹ μιλώντας για τις Περουβιανές παραδόσεις λέει ότι οι Ίνκας 7 τον αριθμό, επανακατοίκησαν τη γη μετά τον κατακλυσμό.

Ο διάσημος φυσιοδίφης Χάμπολντ αναφέρει τη Μεξικάνικη απόδοση του ίδιου θρύλου και σημειώνει δύο φορές εφτά συντρόφους και το θείο πουλί που προπορευόταν του πλοίου των Αζτέκων.

Ο Ξίσουθρος, ο Χαλδαίος Νώε, σώθηκε και μεταφέρθηκε ζωντανός στον ουρανό μαζί με τους εφτά θεούς, τους Καμπιρίμ, ή τους εφτά θείους Τιτάνες.

Ο Κινέζος Γιάο έχει εφτά μορφές που σαλπάρουν μαζί του και τις οποίες αυτός θα εμπυχώσει όταν αράξει και θα τις χρησιμοποιήσει σαν ανθρώπινο σπέρμα.

Ο Όσιρης³² όταν εισέρχεται στην κιβωτό ή στην ηλιακή βάρκα παίρνει μαζί του εφτά Ακτίνες.

Και στους Ρωμαίους³³ ο αριθμός 7 δεν ήταν άγνωστος.

Πληροφορίες έχουμε από τον Πλίνιο και το Μάρκελλο.

Ο Κικέρων³⁴ γράφοντας στον Αττικό αποκαλεί τη Ρώμη «άστου επτάλοφον» (Καλλ. 174).

Στη Ρώμη έχουμε ακόμη τους επτά άντρες.

Χριστιανοί

Τον Β' μ.Χ. αιώνα η μυστική αριθμολογία μεσουρανούσε. Εκείνη ακριβώς την εποχή αναμίχθηκε και με άλλες θρησκευτικές και αστρολογικές δοξασίες και μαγικές τέχνες και με τους Γνωστικούς εισχώρησε στον αιρετικό χριστιανισμό.

Εκείνα τα χρόνια εμφανίστηκαν ο Ουαλεντίνος και οι μαθητές του. Καταπολεμώντας την αίρεσή τους ο χριστιανός πατέρας Ιππόλυτος την χαρακτήρισε ως «Πυθαγορικήν έχουσαν την υπόθεσιν».

Ο Ουαλεντίνος και οι μαθητές του επήραν μερικά από τα πυθαγόρεια δόγματα, τα συνδύασαν με ποικίλες αστρολογικές θεωρίες και στο όλο σύστημά τους ανάμιξαν τον Χριστό και την Εκκλησία. Με τους Γνωστικούς λοιπόν μπήκε η μυστική αριθμολογία στη Χριστιανική διδασκαλία και σ' αυτούς έχουν την πρώτη αρχή τους τα αριθμητικά άσματα ίσως δε και τα λεγόμενα *αλφαβητάρια*.

Στη μυστική αριθμολογία των Γνωστικών αντιτάχθηκαν σθεναρώς οι τότε εκκλησιαστικοί Πατέρες χαρακτηρίζοντάς την ως Πυθαγορική και αστρολογική και ξένη με τη χριστιανική διδασκαλία.

Παρ' όλη την αντίδραση, φαίνεται πως είχε επικρατήσει πολύ και μερικές φορές την ακολούθησαν και εκκλησιαστικοί Πατέρες. Έτσι, ο Ειρηναίος στο βιβλίο του, από τη μια μεριά ελέγχει τους αιρετικούς κι απ' την άλλη προσπαθεί με διάφορους αριθμητικούς συμβολισμούς να υποστηρίξει τον αριθμό των τεσσάρων κανονικών Ευαγγελίων.

Μα και ο Κλήμης ο Αλεξανδρέας στους «Στρωματείς» του (VI, 10 83) δέχεται ότι οι εγκύκλιοι μαθησεις και η ελληνική φιλοσοφία, αν χρησιμοποιηθούν καλά, είναι ωφέλιμες στο χριστιανισμό και δεν διστάζει και ο ίδιος να δώσει μερικές αλληγορικές ερμηνείες στην Παλαιά Διαθήκη. Η ερμηνεία

του έχει πολλά Πυθαγορικά στοιχεία.

Έτσι, φαίνεται ότι σχηματίστηκε και ορθόδοξη ερμηνεία των αριθμών, παράδειγμα της οποίας έχουμε όσα λέει ο Ειρηναίος για τον αριθμό 5, την αριθμολογία του Ευχέριου και άλλων εκκλησιαστικών Πατέρων στη Δύση και στην Ανατολή, όπως το «Περί αριθμών» του Ψευδομελιτώνα, το «Περί των αριθμών μυστηρίων» που αποδίδεται στον Επιφάνιο κι όπου γίνεται λόγος και για τους αριθμούς 3, 6 και 7.

Την ορθόδοξη αυτή αριθμολογία³⁵ ακολούθησαν κατά το υπόδειγμα των γνωστικών και ορθόδοξα αριθμητικά άσματα πιθανώς ως αντίπαλο δέος σ' εκείνα των Γνωστικών και για να διαδοθούν οι ορθόδοξες δοξασίες στον πολύ λαό.

Ο Κορνήλιος Αγγίππας³⁶ κάνει εκτενή λόγο στο σύγγραμμά του «Απόκρυφος φιλοσοφία» για τις θαυμαστές ενέργειες κι επιδράσεις των αριθμών τόσο στο καλό όσο και στο κακό. Δατείνεται μάλιστα ότι όλα αυτά τα διδάχθηκε από τους φιλόσοφους και τους καθολικούς Πατέρες.

Στην Καινή Διαθήκη³⁷, που θεωρήθηκε συνέχεια της Παλαιάς Διαθήκης αφού όπως είπε ο Ιησούς «ούκ ήλθον καταλύσαι τον νόμον αλλά πληρώσαι αυτόν», ο αριθμός 7 κατέχει κι εκεί εξέχουσα θέση:

- Εφτά τα θανάσιμα αμαρτήματα.
- Εφτά επιστολές απευθύνθηκαν στις επτά εκκλησίες.
- Εφτά επίσκοποι στάλθηκαν στη Ισπανία από τους αποστόλους Πέτρο και Παύλο.
- Εφτά οι διάκονοι (ορισμός της τοπικής Συνόδου της Καισάρειας από 23 επισκόπους. 15ος κανόνας (315 μ.Χ.).
- Εφτά οι λόγοι του Χριστού πάνω στο σταυρό (έργο του Γιόζεφ Χάυντν).
- Εφτά λυχνίες³⁸ συμβολίζουν τις επτά εκκλησίες
- Εφτά τα πνεύματα³⁹ του θεού.
- Εφτά παρακλάδια έχουν οι πολυέλαιοι σε πολλές εκκλησίες
- Εφτά πέπλα είχε η Σαλώμη στο χορό της «Ο Χορός των επτά πέπλων».
- Εφτά κλαυθμοί του Ιωσήφ
- Εφτά προσευχές του Ιησού, κατά τον Λουκά

- Εφτά θαύματα που αναφέρει ο Ιωάννης
- Εφτά οδοί ή πορείες αναφέρει ο Απόστολος Παύλος στην προς Εφεσίους Επιστολή του.
- Εφτά οι αστέρες της Εκκλησίας στη Μικρά Ασία
- Εφτά οι Εκκλησίες της ορθοδοξίας στην Ασία: Εφέσου, Σμύρνης, Περγάμου, Θυατείρων, Σάρδεων, Φιλαδελφείας, Λαοδικείας.
- Εφτά άγιοι της ορθοδοξίας φέρουν το όνομα Ανανίας
- Εφτά Πατριάρχες της Κωνσταντινούπολης έφεραν το όνομα Άνθιμος
- Εφτά Μητροπολίτες: Ηράκλειας, Κύζικου, Νικομηδείας, Νίκαιας, Χαλκηδόνας, Δέρκων και Εφέσου, που αποκαλούσαν «Γέροντες» αποτελούσαν από 1741-1859 τη λεγόμενη «Γεροντία», η οποία ασκούσε την ανώτατη εκκλησιαστική εξουσία⁴⁰.
- Εφτά είναι τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος
- Ο Χριστός έδίδαξε να συγχωρούμε όχι μόνο εφτά αλλά 77.
- Εφτά είναι οι εντολές της Εκκλησίας
- Εφτά (7X10) μετέφρασαν την Παλαιά Διαθήκη
- Η Ιερουσαλήμ, που είχε 70 χιλιάδες κατοίκους, μεταβλήθηκε σ' ερείπια το 70 μ.Χ απ' τον Τίτο.

Τα 7 θανάσιμα αμαρτήματα για τους Καθολικούς είναι: υπερηφάνεια, πλεονεξία, λαγνεία, οργή, λαιμαργία, μνησικακία και οκνηρία.

Τα 7 Δώρα του Αγίου Πνεύματος (Ησ. ΙΑ' 2) είναι: «Πνεύμα σοφίας και συνέσεως, πνεύμα βουλής και δυνάμεως, πνεύμα γνώσεως και ευσεβείας... πνεύμα φόβου Θεού». Αυτά είναι τα εφτά πνεύματα των καββαλιστικών Σεφίρωθ.

Εφτά είναι το αποτέλεσμα της Ένωσης του Θεού, που είναι τριαδικός και του Ανθρώπου, που είναι Τετραδικός. Γ.Φ. Σώου.

Το Άγιο Πνεύμα λέγεται ότι μεταδίδει ένα επταπλό δώρο. 7 Λαμπάδες καίνε μπροστά στο Θρόνο του Θεού.

Το Συμβούλιο του Αρς διακήρυξε ότι 7 Επίσκοποι οφείλουν να συμμετέχουν στη χειροτόνηση ενός Επισκόπου.

Υπάρχουν 7 άμφια στο χριστιανικό ιερατείο και οι Επίσκοποι οφείλουν να φορούν άλλα 7: Σανδάλια, Δαλματική, Πέτο,

Μίτρα, Γάντια, Δαχτυλίδι και Ράβδος.

Οι 7 Πατέρες της Χριστιανοσύνης είναι: Αγ. Γεώργιος για την Αγγλία, Αγ. Διονύσιος της Γαλλίας, Αγ. Ιάκωβος της Ισπανίας, Αγ. Ανδρέας της Σκωτίας, Αγ. Δαβίδ της Ουαλλίας, Αγ. Πατρίκιος της Ιρλανδίας και Αγ. Αντώνιος της Ιταλίας⁴¹.

Αρχαίοι Έλληνες⁴²

Είναι γνωστό ότι στους Έλληνες πολύ πριν από τους Πυθαγόρειους όπως στους Ορφικούς, στον Όμηρο κ.λπ. βρίσκονται μερικοί αριθμοί αν όχι ιεροί, τουλάχιστον τυπικοί όπως ο 3, ο 7, ο 9, ο 12 και ο 40. Ειδικά για τον αριθμό 7 έχουμε το σύγγραμμα του Ιπποκράτη «Περί εβδομάδων» το οποίο όπως υποστηρίζει ο μυθολόγος Roscher είναι παλιότερο από τους Πυθαγόρειους.

Ωστόσο, συστηματική αριθμολογία και μυστική ερμηνεία των αριθμών δημιούργησαν πρώτοι οι Πυθαγόρειοι.

Θεωρώντας οι Πυθαγόρειοι τη δεκάδα κυρίως ως τον τελειότερο και περιεκτικότερο από τους αριθμούς, «εντός αυτής», εξέταζαν τα έργα και την ουσία των αριθμών. Και αφού ανάλυαν τη σύσταση κι εξέταζαν τις ιδιότητες και τη σπουδαιότητα του αριθμού, αναζητούσαν κατόπιν αυτόν στη φύση και στην ιστορία και συγκέντρωναν περιπτώσεις στις οποίες αυτός εμφανίζεται, έχοντας ως παράδειγμα το «περί εβδομάδων» σύγγραμμα.

Γιατί πίστευαν ότι η φύση και η δύναμη του αριθμού ισχύει όχι μόνο στα δαιμόνια και στα θεία, αλλά και σε όλους τους ανθρώπινους λόγους και στα έργα και στις τέχνες και στη μουσική.

Φαίνεται μάλιστα πως αυτή η εργασία είχε αρχίσει από τους Πυθαγόρειους ενωρίς, γιατί ο Αριστοτέλης τις είχε υπόψη του.

Στα κατοπινά χρόνια η συμβολική αριθμολογία εξακολουθεί να αναπτύσσεται και να γίνεται δεκτή και σε άλλες φιλοσοφικές σχολές, όπως στους Στωικούς.

Πάντως, στους Πυθαγόρειους του Β' μ.Χ. αιώνα ακόμα βρήκε την τελειότερη και συστηματικότερη διαμόρφωση και διατύπωσή της.

Εκείνη την εποχή ο νεοπυθαγόρειος Νικόμαχος Γερασηνός έγραψε τα «Θεολογούμενα αριθμητικά» στα οποία πραγματεύεται τη δύναμη και τη θεία φύση των αριθμών μέσα στη δεκάδα.

Ακολούθησε ο Ανατόλιος με το «περί δεκάδος και των εντός αυτής αριθμών».

Εκείνη την εποχή, πιθανότατα η μυστική αριθμολογία είχε τη μεγαλύτερη της διάδοση και δημοτικότητα.⁴³ Ο Πυθαγόρας⁴⁴ μαζί με τους κύριους διδασκάλους της εσωτερικής επιστήμης έδινε μεγάλη σημασία στον αριθμό επτά και δέκα. Το επτά, σαν σύνθεση, του τρία και του τέσσερα, σημαίνει ένωση του ανθρώπου και της σελήνης. Είναι ο αριθμός των νεοφώτιστων, των μεγάλων μυστών και καθώς εκφράζει την πλήρη πραγμάτωση με επτά βαθμούς σε κάθε πράγμα, αντιπροσωπεύει το νόμο της εξέλιξης.

Ο Πυθαγόρας⁴⁵ δίδασκε ότι οι αριθμοί περιέχουν το μυστικό των όντων κι ο Θεός είναι η παγκόσμια αρμονία.

Οι επτά ιεροί τρόποι, τέκνα των επτά αρμονικών ήχων του επτάχορδου, αντιστοιχούν στα επτά χρώματα; του φωτός, στους επτά πλανήτες, στους επτά τρόπους ύπαρξης που αναπαράγονται σε όλες τις σφαίρες της υλικής και πνευματικής ζωής, από την πιο μικρή ως την πιο μεγάλη. Οι μελωδίες των τρόπων αυτών, χυνόμενες με σοφία, πρέπει να συγχորδίζουν την ψυχή και να την καθιστούν αρκετά αρμονική ώστε να πάλλεται μόνο με την πνοή της αλήθειας.

Ο Πρόκλος⁴⁶ λέει: «Η θεά Ρέα είναι Μονάδα, Δυάδα και Εφτάδα, περιλαμβάνει μέσα της όλους τους τιτανίδες που είναι επτά».

Ο Κέλσος⁴⁷ μιλάει για μια κλίμακα δημιουργίας με επτά πύλες.

Ο Βαλεντίνος⁴⁸ μακρηγορεί πάνω στη δύναμη των μεγάλων Επτά που κλήθηκαν να γεννήσουν αυτό το σύμπαν αφού ο Άρ(ρ)κτος, του οποίου το όνομα αποτελείται από επτά γράμματα, είχε παρουσιάσει την πρώτη εβδομάδα.

Οι δοξασίες των Πυθαγορείων⁴⁹ υιοθετήθηκαν σε μεγάλο βαθμό από τον Πλάτωνα και τους διαδόχους του στην Ακαδημία και διατρέχουν όλη τη γραμμή του αλεξανδρινού πλα-

τωνισμού και του νεοπυθαγορισμού.

Τις επταδικές ημερομηνίες⁵⁰ τις συναντάμε και στη λατρεία του Διόνυσου, αφού μια από τις προσωνυμίες του ήταν Διόνυσος Εβδομαδεύς.

Στα αρχαιοελληνικά λογοτεχνικά κείμενα συναντάμε πολύ συχνά τον αριθμό επτά: ο Όμηρος, ο Ηρόδοτος, ο Καλλίμαχος, ο Αισχύλος, ο Ιπποκράτης, ο Λουκιανός, ο Ευριπίδης, ο Πλάτων και πολλοί άλλοι χρησιμοποιούν τον αριθμό επτά με συμβολική σημασία.

Γνώμες – συμπτώσεις

Αμέτρητες είναι οι γνώμες εκείνων που ασχολήθηκαν με τον αριθμό επτά καθώς επίσης πάμπολλες είναι και οι συμπτώσεις.

Ο Ντάνκαν⁵¹ στην «Αστρο-θεολογία» του παρουσιάζει 7 στάδια της ζωής και τα συνδέει με τους 7 πλανήτες:

<i>Βρεφική ηλικία</i>	Σελήνη
<i>Παιδική ηλικία</i>	Ερμής (Γνώση)
<i>Νεότητα</i>	Αφροδίτη (Έρωτας)
<i>Ενηλικίωση</i>	Ήλιος
<i>Πλήρης ισχύς</i>	Άρης
<i>Ωριμότητα κρίσης</i>	Ζεус
<i>Γερατειά</i>	Κρόνος

Οι επτά σοφοί δάσκαλοι⁵¹ ήταν αξιωματικοί του βασιλιά Κουρούς που έλεγαν ιστορίες για να σώσουν τη ζωή του γιου του βασιλιά.

Ο Ιωάννης Θεοδωρακόπουλος⁵³ υποστηρίζει ότι τα προβλήματα στα οποία συναντιέται η Φιλοσοφία με τη Φυσική επιστήμη είναι επτά:

- Το πρόβλημα της ύλης
- Το πρόβλημα των πρώτων στοιχείων
- Το πρόβλημα της πρώτης δύναμης
- Το πρόβλημα των νόμων των αριθμών
- Το πρόβλημα της ιδέας και των φαινομένων
- Το πρόβλημα της τελεολογικής σχέσης μορφής και ύλης και

– Το πρόβλημα του δυνάμει και ενεργεία.

Ο Ιερεμίας Μπένθαμ⁵⁴ στο έργο του «Deontology or science of morality» λέει ότι κάθε ηδονή και κάθε λύπη έχει επτά χαρακτηριστικά: ένταση, διάρκεια, βεβαιότητα, προσέγγιση, γονιμότητα, αγνότητα, έκταση.

Κατά τον Μάρκο Ουφήλιο⁵⁵ στα 7 στάδια εξέλιξης, την οποία επιτελεί το ανθρώπινο γένος στην ιστορία, αντιστοιχούν 7 διαδοχικές βαθμίδες, τις οποίες πρέπει να διατρέξει η ατομική ψυχή για να φτάσει την αιώνια μακαριότητα:

Η πρώτη βαθμίδα είναι η φυτική εμψυχία, κατά την οποία η ψυχή εμφανίζεται ως δύναμη η οποία τρέφει και συντηρεί το σώμα. Στη δεύτερη βαθμίδα αποκτάει αίσθηση. Στην τρίτη βαθμίδα φτάνει όταν αποκτήσει τη λογική δύναμη με την οποία δημιουργεί τις τέχνες και τις επιστήμες.

Στην τέταρτη βαθμίδα υψώνεται όταν αποκτήσει την αρετή περιστέλλοντας τις άλογες επιθυμίες.

Στην πέμπτη βαθμίδα η ψυχή μπορεί να βρει την ανάπαυσή της και την ηρεμία της στο αγαθό.

Στην έκτη βαθμίδα αρχίζει πια να οδεύει προς τον Θεό.

Στην έβδομη βαθμίδα στρέφει το βλέμμα της στο Θεό.

Επτά είναι τα αινίγματα του κόσμου⁵⁶ λέει ο καθηγητής της φυσιολογίας του Βερολίνου E. Du Bois – Reymond (1818-1896) τα οποία δεν βρήκαν τη λύση τους ή είναι αδύνατο να βρεθεί κάποια λύση. Αυτά είναι:

- η αρχή της κίνησης
- η ουσία της ύλης και δύναμης
- η σύσταση του αισθήματος
- η ελευθερία της βούλησης
- η αρχή της ζωής
- το σκόπιμο των ζωικών όντων και
- η σύσταση του νοείν και η αρχή της γλώσσας

Ο Ντάνκαν⁵⁷ επίσης αποδίδει τα εξής ορυκτά και ζώα στα ουράνια σώματα που ήταν γνωστά στον αρχαίο κόσμο:

<i>Σελήνη</i>	Ταύρος	Άργυρος
<i>Ερμής</i>	Όφις	Υδράργυρος
<i>Αφροδίτη</i>	Περιστέρι	Χάλυβας
<i>Ήλιος</i>	Λιοντάρι	Χρυσός

Άρης
Ζεύς
Κρόνος

Λύκος
Αετός
Όνος

Σίδηρος
Κασσίτερος
Μόλυβδος

Η σύγχρονη⁵⁸ ιατρική γνώση επιβεβαιώνει την πίστη ότι το βρέφος που γεννιέται στους επτά μήνες είναι βιώσιμο.

Η έμμηνος ρύση τείνει να συμβαίνει σε χρονικές περιόδους 4X7 ημερών και σίγουρα σχετίζεται με τη Σελήνη κατά έναν απόκρυφο τρόπο.

Ο αριθμός επτά είναι συνδυασμός του 3 με του 4, της τριάδας με την τετράδα και συμβολίζει τη νίκη πάνω στα 4 στοιχεία της φύσης (φωτιά, νερό, γη, αέρας) και το θρίαμβο του πνεύματος πάνω στην ύλη⁵⁹

Ο αριθμός 7 συμβολίζει την επικοινωνία με το Θείο και την υπεροχή του πνευματικού κόσμου έναντι του υλικού και γενικά συμβολίζει την αλήθεια που πηγάζει από τη νίκη του πνεύματος επί της ύλης.

Με το 7 συμπληρώνεται η τετράδα των Μάγων⁶⁰: γνώση, τόλμη, θέληση, σιωπή+αίσθηση, νόηση, βυθός.

Ο αριθμός 7, η ενότητα των συμβολικών αριθμών 3 και 4 σημαίνει την τέλεια διαθήκη μεταξύ Θεού και ανθρώπου ή τη συμφιλίωση με συμβόλαιο. Είναι σε χρήση σε άγια και μη αντικείμενα⁶¹

Ο Θέωνας⁶² της Σμύρνης σημειώνει ότι το μέσο μήκος του εντέρου ενός ενήλικου είναι 28X30 εκατοστά, αλλά το 28 είναι 4X7 και θεωρείται σαν τέλειος αριθμός.

Ο Τζων Χέιντον λέει ότι πολλές φορές έχει επιβεβαιωθεί ότι το έβδομο αγόρι μιας οικογένειας που δεν έχει κορίτσια μπορεί να θεραπεύσει τη χοιράδωση, με μια λέξη ή με την αφή.

Ο Σαιν Τζαίημς παρουσιάζει τους επτά χαρακτήρες της σοφίας.

Η 7η ώρα μετά τη γέννηση κρίνει αν το παιδί θα ζήσει.

Σε επτά μέρες πέφτει το εξωτερικό τμήμα του ομφάλιου λώρου.

Σε δεκατέσσερις μέρες (7X2) τα μάτια ακολουθούν το φως.

Σε 21 μέρες (3X7) στρέφει το κεφάλι.

Σε επτά μήνες βγάζει δόντια.

Σε δεκατέσσερις μήνες (7X2) στέκει σταθερά.

Σε είκοσι ένα μήνες (3X7) αρχίζει να μιλάει.

Μετά από είκοσι οχτώ (7X4) μήνες περπατάει κανονικά.

Μετά από επτά χρόνια εμφανίζονται τα δεύτερα δόντια.

Μετά από 14 χρόνια εμφανίζεται η ικανότητα αναπαραγωγής

Μετά από 21 χρόνια συμπληρώνεται η κόμη στον άντρα⁶³

Ο Φράνσις Μπάρρετ στο «Μάγο» παρουσιάζει επτά πουλιά, φάρια, ζώα, μέταλλα, λίθους και μελη του σώματος⁶⁴.

Επτά ανοίγματα υπάρχουν στο κρανίο που αντιστοιχούν στους επτά πλανήτες.

Ο χρησμός της Κλάρου⁶⁵ έλεγε ότι το ΙΑΩ (ή γνωστική θεότητα) ήταν ο Ήλιος και ο πρώτος και τελευταίος πλανήτης της σειράς, δηλαδή οι επτά συγκεντρικές σφαίρες.

Επταήμερον: είναι τίτλος της Μαργαρίτας της Ανγκουλέμης, βασίλισσας της Ναβάρρας⁶⁶.

Ο Λατίνος συγγραφέας Μακρόβιος (4ος-5ος αι. μ.Χ.) έγραψε το «Κρονίων συμποσίων» επτά βιβλία με τη μορφή διαλόγων για ποικίλα θέματα⁶⁷

Επτά στύλοι της σοφίας είναι ο τίτλος πολύκροτου συγγράμματος του Άγγλου συνταγματάρχη – αρχαιολόγου και συγγραφέα– Θωμά Εδ. Λόρενς που κυκλοφόρησε το 1926.

Επταμελής ήταν η Επιτροπή των Ελλήνων στην οποία είχε ανατεθεί το έργο των διαπραγματεύσεων μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας για την κατάπαυση των εχθροπραξιών και την ειρηνική διευθέτηση με την Οθωμανική αυτοκρατορία του ζητήματος της αναγνώρισης της ανεξαρτησίας της Ελλάδας.

Στη βυζαντινή ιστορία επτά από τις αυτοκράτειρες θεωρήθηκαν επιφανείς: Πουλχερία, Πλακιδία, Ευδοξία, Ονωρία, Θεοδώρα, Θεοφανώ και Ζωή⁶⁸

Ο Ουάρρνας (116-127π.Χ) από συμπάθεια που έδειχνε για τον αριθμό 7 έγραψε ένα βιβλίο από 10 τόμους, το ονόμασε «Hebdomades» και περιλάμβανε 700 βιογραφίες.⁶⁹

Στο θαλαμίσκο του διαστημόπλοιου που εκτοξεύτηκε στις 5 Μαΐ 1961 από τις Η.Π.Α δόθηκε το όνομα «Ελευθερία 7». Η εξήγηση που δόθηκε ήταν ότι η λέξη «ελευθερία» συμβολίζει

το αμερικάνικο ιδεώδες, και ο αριθμός 7 υπενθυμίζει το γεγονός ότι αρχικά είχαν επιλεγεί 7 αστροναύτες για την πτήση στο διάστημα.

Επτά σειρές από αναμνηστικά γραμματόσημα κυκλοφόρησαν⁷⁰ στην Ελλάδα το Δεκέμβριο 1961 με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 100ετίας από την πρώτη έκδοση ελληνικών γραμματοσήμων που είχε γίνει το 1861.

Επτά κανόνες έθεσε η Δ.Ο.Ε (Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή) στον αληθινό φίλαθλο:

- Να ασκήσαι στα σπορ επειδή σου αρέσουν κι επειδή αγαπάς την προσπάθεια.
- Να ακολουθείς τις συμβουλές εκείνων οι οποίοι έχουν πείρα.
- Να ασκήσαι χωρίς συμφέρον.
- Να δέχεσαι τις αποφάσεις των διαιτητών και κριτών χωρίς αντιρρήσεις.
- Να νικάς χωρίς να αισθάνεσαι υπεροψία και να χάνεις χωρίς να δοκιμάζεις πικρία.
- Να προτιμάς να χάσεις μάλλον παρά να κερδίσεις με αθέμιτα μέσα.
- Ακόμα κι εκτός των αθλητικών χώρων και σ' όλες τις πράξεις της ζωής σου να ξεχωρίζεις από τη φίλαθλη στάση σου και τον ιπποτισμό σου (Η Δ.Ο.Ε και οι σύγχρονοι Ολυμπιακοί αγώνες, Λωζάνη 1949).

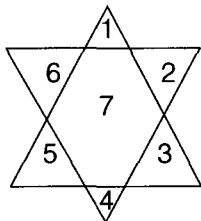
Ο Άγγλος συγγραφέας Κάιθ Ήλις στο βιβλίο του «Η δύναμη των αριθμών» αναφέρει το εντυπωσιακό παράδειγμα επτά αμερικάνων προέδρων, που εκλέχθηκαν μεταξύ 1840 και 1960 κατά χρονικά διαστήματα 20 χρόνων. Αυτοί οι επτά Αμερικανοί πρόεδροι πέθαναν κατά τη διάρκεια της προεδρικής τους θητείας, από φυσικό ή βίαιο θάνατο. Συγκεκριμένα:

- Ο Χάρρισον εκλέχθηκε στα 1840 και πέθανε στα 1841.
- Ο Λίνκολν εκλέχθηκε στα 1860 και δολοφονήθηκε στα 1865.
- Ο Κάρφηντλ εκλέχθηκε στα 1880 και δολοφονήθηκε στα 1881.
- Ο Μακ Κίνλεϋ εκλέχθηκε στα 1900 και δολοφονήθηκε στα 1901.
- Ο Χάφτιγκ εκλέχθηκε στα 1920 και πέθανε στα 1923.
- Ο Ρούσβελτ εκλέχθηκε στα 1940 και πέθανε στα 1945 και

τέλος ο Κέννεντυ εκλέχθηκε στα 1960 και δολοφονήθηκε στα 1963.

Κατά τον Έλλις⁷², η εκλογή κι ο θάνατός τους κατά κανονικά διαστήματα 20 χρόνων, δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα συμπτώσεων. Είναι φαινόμενο που χρειάζεται εξήγηση.

Το διπλό τρίγωνο⁷³ το ένα εντός του άλλου όπως στο σχήμα

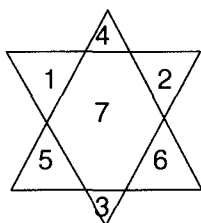

δημιουργεί επτά σχήματα από τα οποία τα έξι είναι τρίγωνα και το έβδομο εξάπλευρο.

Το άθροισμα των αριθμών των επτά σχημάτων $1+2+3+4+5+6+7=28$ δίνει δηλαδή τετραπλή επτάδα.

Απ' τους νεώτερους ερευνητές, Oswald Wirth⁷⁴ πρότεινε μια ενδιαφέρουσα εφαρμογή των επτά αρχών του Ερμητισμού σε σχέση με τους επτά πλανήτες. «Επτά, λέει, είναι ο αριθμός της αρμονίας η οποία πηγάζει απ' την ακριβή διαρρύθμιση, μεταξύ διαφορετικών και ανόμοιων στοιχείων, όπως δείχνει το σχήμα.

(2 ισοσκελή τρίγωνα)

Προσθέτοντας τους αντίθετους αριθμούς $1+6$, $2+5$, $3+4$ έχουμε πάντοτε το ίδιο άθροισμα, δηλαδή τον κεντρικό αριθμό 7. Από συμβολικής απόψης παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον το άθροισμα του $3+4$, γιατί οι αριθμοί αυτοί ανάγονται

στους συνδυασμούς των τριγώνων και του σταυρού.

Οι οπαδοί της θεωρίας των αριθμητικών συστημάτων⁷⁵ τονίζουν τη σχέση ανάμεσα στα επτά χρώματα του ουράνιου τόξου, τις επτά μέρες της εβδομάδας, τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα, τους επτά σοφούς, τα επτά θαύματα του κόσμου, τα επτά Ντέβα του Ινδουισμού κ.λπ υποστηρίζοντας ότι ορισμένοι αριθμοί έχουν μαγικές ιδιότητες.

Υπάρχουν επτά φωνήεντα στην αγγλική γλώσσα κι άλλα τόσα στην ελληνική και μερικές άλλες γλώσσες.⁷⁶

Το επτά συνδέεται με τη φωνή και τον ήχο, με τη μούσα Κλειώ, με τη Νέμεση, με τη μοίρα Αδράστεια, με τον Αιγυπτιακό Όσιρι και με τον Άρη.

Η μυστηριώδης κλίμακα Καντός έχει επτά ανοδικά και 7 καθοδικά σκαλοπάτια, που η μια πλευρά ονομάζεται Οχέμπ Ελοά ή Αγάπη του Θεού και η άλλη Οχέμπ Κερόμπο ή αγάπη προς τον πλησίον.

Με βάση⁷⁷ τις τροχιές των πλανητών οι αρχαίοι είχαν φτιάξει μια πλανητική κλίμακα με σύμβολα τα φωνήεντα, ως εξής:

Σελήνη Ερμής Αφροδίτη Ήλιος Άρης Ζεός Κρόνος
α ε η ι ο υ ω

Αυτά τα σύμβολα χρησιμοποιούνταν στη μυστική γνώση όπως δείχνει μια επιγραφή στο ναό του Απόλλωνα στους Δελφούς, όπου ε ι σημαίνει Ήλιος και ο κοντινότερος πλανήτης του, δηλαδή Ήλιος και Ερμής.

Μερικοί φιλόσοφοι⁷⁸ είπαν ότι η ψυχή μας έχει επτά εκδηλώσεις στο υλικό σώμα, δηλαδή τις πέντε αισθήσεις, την ομιλία και την αναπαραγωγική δύναμη, ή αντ' αυτής, γενικά την κίνηση.

Το σώμα έχει επτά φανερά, εξωτερικά μέρη: κεφάλι, στήθος, κοιλιά, δύο πόδια, δύο χέρια.

Υπάρχουν επτά εσωτερικά όργανα: στομάχι, συκώτι, καρδιά, πνεύμονες, σπλήνα και δύο νεφρά.

Το διευθύνον τμήμα στο κεφάλι έχει επτά μέρη για εξωτερική χρήση: δύο μάτια, δύο αυτιά, δύο ρουθούνια και ένα στόμα.

Υπάρχουν επτά ορατά πράγματα: σώμα, διάστημα, μέγε-

θος, χρώμα, κίνηση και μονιμότητα.

Υπάρχουν επτά διακυμάνσεις της φωνής: οξείς, βαρείς, κυμαινόμενοι, τραχείς, απαλοί, μακρόσυρτοι και βραχείς ήχοι.

Το χέρι κάνει επτά κινήσεις: πάνω και κάτω, δεξιά κι αριστερά, μπροστά και πίσω, και κυκλικά.

Το σώμα εκβάλλει επτά ειδών ουσίες: δάκρυα από τα μάτια, βλένα από τα ρουθούνια, σάλιο από το στόμα, σπέρμα από τα γεννητικά όργανα, δύο ειδών απεκκρίσεις και ιδρώτα.

Η Σελήνη περνάει από στάδια των 7 ημερών: αύξηση, πληρότητα, μείωση, ανανέωση.

Ο Σούμπα Ράου περιγράφει τις επτά πρωταρχικές δυνάμεις της φύσης σαν έξι δυνάμεις που ανάγονται σε μια έβδομη. Αυτές ονομάζονται (Σάχτι (Μαχαμάγια) και σχετίζονται με την Κάνια, δηλαδή την Παρθένο, το έκτο σημείο του Ζωδιακού. Αυτές είναι:

Παρασάκτι: Δύναμη του φωτός και της θερμότητας.

Γκνιανασάκτι: Διανόηση.

Ίστασάκτι: Αιτία των εκούσιων κινήσεων.

Κριγιασάκτι: Η ενέργεια της θέλησης.

Κουνταλίني σάκτι: Η δύναμη που εμφανίζεται στην έλξη και άπωση, αρνητική και θετική.

Μαντρίκα σάκτι: Η Δύναμη των ήχων κραδασμός, μουσική, λόγια και ομιλία.

Νταϊβι πρακρίτι: Οι παραπάνω έξι συνοψίζονται στη Νταϊβι πρακρίτι, δηλαδή το Φως του Λόγου.

Οι πέντε γνωστές φυσικές αισθήσεις είναι ένα ανολοκλήρωτο σύνολο, γιατί στην πραγματικότητα υπάρχουν 7 μορφές ή τρόποι αντίληψης, όπως φαίνεται στις ανώτερες επεξηγήσεις του «Τσαμπράτ Ζερέχ αούρ μποχέρ» και όπως περιγράφεται στην αρχαία σανσκριτική απόκρυφη επιστήμη των Ουπανισάντ. Είναι οσμή, γεύση, αφή, όραση, ακοή δη είναι η νοητική αντίληψη και η 7η ή πνευματική κατανόηση. Στην πέμπτη Φυλή όντων, όπου ανήκει τώρα ο Άνθρωπος, αυτές οι δύο τελευταίες αισθήσεις δεν είναι υλοποιημένες σε αντιληπτά όργανα. Για περισσότερες εξηγήσεις βλέπε,

Μυστική Δοξασία της Ε.Π.Μπλαβάτσκι. Η αρχαϊκή αντίληψη αναγνώριζε επτά καταστάσεις της Ύλης: ομοιογενής, αερίομορφη, νεφελώδης ή γαλακτώδης, ατομική, σπερματική πύρινη στοιχειακή, τετραπλή ατμώδης και τέλος αυτή που είναι παγερή και που το φως και η θερμότητα της εξαρτάται από το ζωογόνο Ήλιο.

Ή Γη μας, που συμβολίζεται με τη Μαλκούθ της Καββάλα, είναι η έβδομη μια σειράς ουρανίων σωμάτων και βρίσκεται στο τέταρτο πεδίο. Δημιουργείται από τη Γιεσόδ το στερέωμα του Έκτου Κόσμου και, μετά από μια πλήρη κάθαρση, θα ενωθεί ξανά στην 7η Φυλή του 7ου Κύκλου με τον Πνευματικό Λόγο και τελικά με το Απόλυτο. Η γη μας έχει ήδη αλλάξει τρεις φορές και κάθε κύκλος έχει δει επτά βασιλιάδες (της Εδώμ). Υπήρχαν Επτά Βασιλιάδες της Εδώμ, Γεν:Λ.Σ.Τ' 31-39. Οι Καββαλιστές τους θεωρούν σαν τύπους αρχεγόνων κόσμων, δημιουργίες που δεν κατάφεραν να επιβιώσουν. Το επτά είναι το κλειδί της μωσαϊκής δημιουργίας, καθώς και για τα σύμβολα κάθε θρησκείας. Υπάρχουν επτά Πεδία Ύπαρξης. Τα ανώτερα τρία είναι υποκειμενικά και άγνωστα στο ανθρώπινο γένος, ενώ τα κατώτερα τέσσερα είναι αντικειμενικά και μπορούν να θεωρηθούν από τον άνθρωπο σαν μεταφυσικές αφαιρέσεις. Παρόμοια υπάρχουν επτά Αρχές στον Άνθρωπο και η ανώτερη τριάδα τους ξεχωρίζει κατά την αποσύνθεση, εγκαταλείποντας την κατώτερη ομάδα των τεσσάρων.

Ένα αρχαίο σύμβολο του σύμπαντος ήταν ένα καράβι με επτά ναύτες και με ένα λιοντάρι στο κέντρο. Ίσως από την ιδέα ότι ο Ήλιος πρώτα ανέτειλε στον Λέοντα.⁷⁹

Επτά καλάμια αποτελούσαν τη σύριγγα του Πάνα,⁸⁰ του Μεγάλου Όλου, ενός ηλιακού Θεού (όχι του μεταγενέστερου Πάνα των δασών).

Επτά ήταν αρχικά τα νησιά που υμνούσαν⁸¹: Σικελία, Σαρδώ, Κύρνος, Εύβοια, Κύπρος και Λέσβος.

Επτά ανέμους αριθμούσαν⁸²: απηλιώτην, βορέην, αρκτίαν, ζέφυρον, λίβα, νότον, εύρον.

Επτά ήταν οι αρετές⁸³ της φιλοσοφίας: πίστη, εγκράτεια, απλότητα, ακακία, σεμνότητα, επιστήμη, αγάπη.

Αποκρυφισμός

Η Επταδική αρχή στον Εσωτερισμό είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο κι αναλύεται στον θεοσοφιστή (τόμ: IV, Ιούλιος 1883). Σχόλια κι αποσπάσματα αναφέρει η Μπλαβάτσκι.⁸⁴

Όλα όσα αναφέρονται στον κόσμο χωρίζονται σε επτά κατηγορίες, τη μια κατηγορία μέσα στην άλλη... Οι επτά κόσμοι της ακτίνας της δημιουργίας αντιπροσωπεύουν επτά τάξεις υλικότητας.⁸⁵

Η Εσωτερική διδασκαλία⁸⁶ στηρίζεται στα εξής επτά θεμέλια:

- Δεν υπάρχει θαύμα.
 - Όλα πηγάζουν από τους νόμους-αρχές του σύμπαντος. Εκτροπή απ' αυτούς τους νόμους ούτε νοητή είναι ούτε δυνατή, η άγνοια δε αυτή οδηγεί στην παραδοχή του θαύματος.
 - Η φύση (Μακρόκοσμος) είναι τριπλή:
 - α. ορατή ή αντικειμενική.
 - β. αόρατη (η ορατή φύση είναι πιστή αναπαράσταση της).
 - γ. αιθέρια, αναλλοίωτη και άφθαρτη. Οι δύο πρώτες αλλάζουν συνεχώς. Η αιθέρια παραμένει πάντοτε η ίδια κι απ' αυτήν πηγάζουν οι δύο άλλες.
 - Και ο άνθρωπος (Μικρόκοσμος) έχει τριπλή φύση:
 - α. υλικό ή φυσικό σώμα.
 - β. αστρικό σώμα (αυτό δίνει την κίνηση και τη ζωή στο πρώτο).
 - γ. πνεύμα, το οποίο είναι αθάνατο.
 - Η μαγεία μελετάει τους νόμους του Μικρόκοσμου και του Μακρόκοσμου και τους εφαρμόζει στη ζωή, όντας επιστήμη και τέχνη.
 - Όλοι οι άνθρωποι είναι όμοιοι, αλλά κάθε φυλή έχει ιδιαίτερο προορισμό. Γι' αυτό και κάθε φυλή είναι προικισμένη με διαφορετικά πνευματικά δώρα.
 - Κάθε τι που υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρξει, καταγράφεται με ανεξίτηλους χαρακτήρες στο αστρικό φως και είναι ορατό από τον αληθινό μύστη.
- Από τα παραπάνω επτά θεμέλια προκύπτουν οι παρακάτω

επτά νόμοι της εσωτερικής διδασκαλίας:⁸⁷

- Το σύμπαν είναι ενιαίο. «Εν το παν».
- Αυτός ο μονισμός εμπερικλείει τον δυισμό. Η μονάδα εμπεριέχει την έννοια της δυάδας.
- Από τη δυάδα προκύπτει η έννοια της τριάδας.
- Ο ορατός κόσμος είναι ακριβής και συνεχής έκφραση του αόρατου κόσμου που δεν γίνεται αντιληπτός με τις αισθήσεις.
- Η αναλογία είναι ο νόμος που ρυθμίζει τις σχέσεις μεταξύ του ορατού και του αόρατου κόσμου.
- Όπου υπάρχουν δύο αντιθέσεις είναι αναγκαία η μεσολάβηση ενός τρίτου που εξασφαλίζει την μεταξύ τους ισορροπία και
- Ο νόμος της ανταπόδοσης.
 - Ο οριστικός χαρακτήρας του 7 στο εσωτερικό της δεκάδας, του παρέχει μια ενδιαφέρουσα θέση ταμπού: το να θίξει κανείς τον 7, δηλαδή να τον πολλαπλασιάσει, είναι σα να εξέρχεται απ' τη μονάδα που ανασυστάθηκε από την δεκάδα (10=1+0=1).
 - Ο αριθμός 7 είναι συνδυασμός του 3 και του 4, της τριάδας και της τετράδας και συμβολίζει τη νίκη επί των τεσσάρων στοιχείων της φύσης και το θρίαμβο του πνεύματος επί της ύλης (της τριάδας επί της τετράδας). Είναι ο αριθμός, που συμβολίζει την επικοινωνία με το θείο και την υπεροχή του πνευματικού κόσμου πάνω στον υλικό. Σε γενικότερη έννοια το 7 συμβολίζει την αλήθεια, η οποία πηγάζει απ' τη νίκη του πνεύματος επί της ύλης.
 - Κατά τον Ελιφάς Λεβύ⁸⁸ «παριστά τη μαγική δύναμη σ' όλη της την ισχύ: είναι το πνεύμα που υποστηρίζεται απ' όλες τις δυνάμεις των στοιχείων, είναι η ψυχή που υπηρετείται απ' τη φύση, είναι το Sanctum Regnum και παρίσταται στις κάρτες του Ταρώ μ' ένα εστεμμένο πολεμιστή που έφερε στο θώρακα του ένα τρίγωνο και στεκόταν όρθιος πάνω σ' ένα κυβικό άρμα, που το έσερναν δύο σφίγγες, μια άσπρη και μια μαύρη, και κάθε μια τραβά προς την δικιά της κατεύθυνση. Ο ιππότης αυτός είναι οπλισμένος με ξίφος που βγάζει φλόγες και σ' άλλο χέρι κρατεί σκήπτρο, στο πάνω μέρος του οποίου πα-

ρίστανται τρίγωνο και σφαίρα. Το Ξίφος είναι το σύμβολο της νίκης πάνω από τα ελαττώματά του, τα οποία είναι επτά, όσες και οι αρετές. Οι ιδέες των 7 ελαττωμάτων και 7 αρετών συμβολίζονταν απ' τους αρχαίους με τους 7 πλανήτες.

Στην Εβραϊκή Καββάλα οι 7 πλανήτες έχουν τις εξής αντιστοιχίες και ονόματα:

<i>Μιχαήλ:</i>	Ήλιος, άγγελος του φωτός
<i>Γαβριήλ:</i>	Σελήνη, άγγελος της ανάτασης της ψυχής
<i>Σαμαήλ:</i>	Άρης, ο εξολοθρευτής άγγελος
<i>Αναήλ:</i>	Αφροδίτη, ο άγγελος των ερώτων
<i>Ραφαήλ:</i>	Ερμής, ο εκπολιτιστής άγγελος
<i>Ζαχαριήλ:</i>	Δίας, ο άγγελος της δύναμης
<i>Οριφιήλ:</i>	Κρόνος, ο άγγελος της ερημίας και της μό- νωσης

Στην αριθμοσοφία αποδίδεται ιδιαίτερη σημασία στους περιττούς και άρτιους αριθμούς. Κάθε άρτιος αριθμός –που διαιρείται δηλαδή με το 2 χωρίς να αφήνει υπόλοιπο– καταλήγει στην αντίθεση των δύο ίσων μερών του. Έτσι η τετράδα είναι διπλή δυάδα, και η εξάδα η διπλή τριάδα.

Αυτή η αντίθεση υψώνεται σαν ανυπέβλητος φραγμός και δημιουργεί ένα πράγμα τελειωμένο. Είναι με απλούστερα λόγια, ένας κλειστός κύκλος. Η αντίθεση αποκλείει την ενέργεια, για το λόγο ότι τα δύο τμήματά της εξουδετερώνονται αμοιβαία. Είναι, συνεπώς, μια κατάσταση στείρα και που δεν μπορεί να παράγει τίποτα απ' τον εαυτό της, ως τη στιγμή που ένα ετερογενές στοιχείο θα διαρρήξει την ισορροπία και θα κάνει την ενέργεια δυνατή. Για το λόγο αυτό στην αριθμοσοφία μόνο οι περιττοί αριθμοί θεωρούνται δημιουργικοί και παραγωγικοί. Γιατί μόνο αυτοί μπορούν να διαρρήξουν την ισορροπία και να προκαλέσουν μια κίνηση ή μια ενέργεια. Το 7, λοιπόν, είναι ο αριθμός που διακόπτει την ισορροπία μεταξύ της αρχής που δημιουργεί και του πλάσματος και καθιστά δυνατή την περαιτέρω εξέλιξη.

Οι περιττοί αριθμοί θεωρούνταν ιεροί και χρησιμοποιούνταν πάντα στις θυσίες.

Ο Σοφοκλής (Οιδίπους επί Κολωνώ 478, 482) λέει: νερό καθάριο τρεις φορές θ' αδειάσεις από το καθένα, κι όλο

από το τρίτο (στιχ. 478).

Και πιο κάτω:

Σαν τρεις φορές ελιάς εννιά κλωνάρια φυτέψεις πες αυτά τα παρακάλια (στ. 482)

Στον Τεκτονισμό το συμβολικό επτά το συναντάμε εκατό περίπου φορές⁸⁹

Λαογραφία

Λείψανα των αρχαιοελληνικών δοξασιών για την ιερότητα και τις απόκρυφες ιδιότητες του αριθμού επτά ο ελληνικός λαός όχι μόνο έχει κληρονομήσει πολλά, αλλά και τα πιστεύει και τα τηρεί με θρησκευτική ευλάβεια. Τέτοια κατάλοιπα είναι:

- Οι διάφορες προλήψεις και δεισιδαιμονίες
- Πολλές δεισιδαίμονες ή μη συνήθειες στη γέννηση, στη λοχεία και στη βάφτιση
- Τα ξόρκια⁹⁰ που χρησιμοποιούν σε αρκετές περιπτώσεις.
- Φράσεις που χρησιμοποιούμε στη λαϊκή αστρολογία όπως εφταπάρθενος χορός κ.λπ.
- Στη μαγεία και βασκανία
- Σε αμέτρητους καταδέσμους κυρίως για το δέσιμο του αντρόγунου.
- Σ' άλλες λαογραφικές συνήθειες, όπως στο μάρτη που φορούν τα παιδιά την πρωτομαρτιά, για να μην τα κάψει ο ήλιος κ.λπ.
- Στο γάμο⁹¹. Λ.χ. στη Σινασό της Καππαδοκίας τα πιστρόφια τα έλεγαν και επτά.
- Στις ενέργειες, που κάνουν για να προκαλέσουν κάποιο όνειρο⁹². Λ.χ. στη Θεσσαλονίκη το βράδυ του Αγιάννη του Κλήδονα παίρνουν από επτά φούρνους μια χούφτα αλεύρι και ζυμώνουν την αλμυροκουλούρα. Την ψήνουν στο τηγάνι και την τρώνε χωρίς να πιουν νερό. Πιστεύουν ότι όποιος παρουσιαστεί στον ύπνο τους και τους δώσει να πιουν νερό, θα είναι ο σύζυγός τους.
- Στη μαντική λ.χ. στην Θεσσαλονίκη όποια θέλει να μαντευτεί σπέρνοντας σάρι πρέπει να είναι αρραβωνιασμένη ή να έχει αγαπητικό. Το βράδυ του Κλήδονα αυτή που κάνει

τη μαντεία αγοράζει από τον παντοπώλη –αμίλητα όμως– στάρι αντί πέντε παράδων. Ξαναγυρίζει στο σπίτι της και παίρνει ένα πιάτο, στρώνει στον πάτο του πιάτου μπαμπάκι, σπέρνει πάνω κει τα σταρόσπειρα και ρίχνοντας και λίγο νερό, βάζει το πιάτο πάνω στο ντουλάπι. Εκεί μένει το πιάτο εφτά μέρες. Τότε κοιτάζει να δει τι απέγινε η βλάστηση. Αν η βλάστηση έχει μαραθεί σημαίνει ότι ο αρραβώνας θα διαλυθεί ή ο έρωτας δεν έπιασε. Αν η βλάστηση πάει κατ' ευθείαν προς τα πάνω, ο αρραβωνιαστικός ή ο αγαπητικός είναι αδιάφορος. Αν τα φιντάνια είναι μπερδεμένα τότε θα γίνει γάμος ή ο αγαπητικός ενδιαφέρεται⁹³.

– Στη λαϊκή θεραπευτική. Λ.χ. στο 'Άργος⁹⁴ του αγίου Ελισσαίου μαζεύουν τη λυσσόμυγα και με ειδικό τρόπο φτιάχνουν ένα καταπότι και ποτίζουν όποιον τον δαγκώσει σκυλί. Αν διαπιστωθεί ότι έχει λύσσα τότε την κόβουν με μαχαίρι, κόβοντας τις μαύρες φυσσαλλίδες που παρουσιάζονται κάτω από τη γλώσσα του αρρώστου. Τότε όμως ο άρρωστος πρέπει εφτά μέρες να πίνει ένα ποτήρι ζουμί από σπαραγγόριζα, βατόριζα και καλαμόριζα.

Στα παίγνια: Οι αντίθετες πλευρές ενός ζαριού αν προστεθούν δίνουν πάντα το άθροισμα εφτά, γιατί το 4 είναι στην αντίθετη πλευρά του 3, το 6 του 1 κ.ο.κ.

Οι χαρτοπαίχτες χαίρονται όταν παίζουν μπακαρά κι έχουν το 7.

Στο πικέτο και στην πρέφα όποιος έχει το 7 καρό παίζει πρώτος.

Το εφτά χρησιμοποιείται στην Τσακωνιά και για τον προσδιορισμό του χρόνου⁹⁵. Τώρα στα εφτά μεσημέρια, τόσο αργά κινήσεις για δουλειά, τώρα που προχώρησε τόσο πολύ η μέρα, που είναι δηλαδή αργά.

Αν η φράση αναφέρεται στις ώρες κατά το μεσημέρι, σημαίνει: πολύ νωρίς για βράδυ λ.χ. τι τα 'φερες τα αρνιά από τα εφτά μεσημέρια στο σπίτι δηλαδή τόσο νωρίς.

Κληρονομιά των εφταδικών δοξασιών είναι και κάμποσες λέξεις που χρησιμοποιούμε σήμερα στη γλώσσα μας. Τέτοιες είναι ⁹⁶:

– Επτάδουλος: αυτός που είναι ολοσδιόλου δούλος.

– Επτάδωρος: η χάρη των εφτά χαρισμάτων του Αγίου πνεύματος.

– Εφτάψυχος: αυτός που έχει μεγάλη αντοχή, που δεν καταβάλεται εύκολα από τις κακουχίες.

– Εφτακάθαρος: ο πολύ καθαρός.

– Εφτάκαλος: ο πολύ καλός.

– Εφτάμμαλος: ο πολύ συνετός.

– Εφτάπατος: οικοδόμημα με πολλούς ορόφους.

– Εφταβυζού: αυτή που έχει ωραίο στήθος.

– Εφταμούνης: αυτός που έχει πολλές κόρες.

– Εφτάγλωσση: η πολυλογού.

– Εφτά σκοινιά: οι παλαιότεροι έλεγαν «να δένεις τη δουλειά με εφτά σκοινιά» δηλαδή να την εξασφαλίζεις καλά, να ενεργείς με πρόνοια και θετικότητα.

– Εφτά κομμάτια: τον έκαναν εφτά κομμάτια, δηλαδή τον κατακρεούργησαν.

– Εφτά δαιμόνια (εφτά διαόλια): με έπιασαν εφτά δαιμόνια, δηλαδή θύμωσα πολύ.

– Εφτά μέτρα: «παίρνει χαμπάρι από εφτά μέτρα μακριά» γι' αυτόν που είναι πολύ έξυπνος.

Στις παραπάνω περιπτώσεις το εφτά προσδίδει έννοια επιτακτική, δηλώνει μεγάλο πλήθος κ.λπ.

Επτάζυμα⁹⁷: ψωμί ζυμωμένο με ειδικό τρόπο: δεν χρησιμοποιείται για την παρασκευή του το κοινό προζύμι, αλλά ειδική ζύμη από κοπανισμένα ρεβύθια, καλά μουσκεμένα. Ζυμώνεται δε πολλές φορές, γι' αυτό γίνεται αφράτο το ψωμί. Στα χωριά υπάρχουν ακόμα πολλές παραδόσεις σχετικά με τα εφτάζυμα και οι νοικοκυρές προσέχουν πολύ την τήρησή τους.

Πολλά είναι τα λαογραφικά κατάλοιπα από τις δοξασίες του εφτά σε πολλούς λαούς:

Στη Γαλλία⁹⁸ πιστεύουν ότι μετά την αστραπή πέφτουν λιθάρια που εισχωρούν στη γη εννέα πόδια (Γιρόνδη) ή εφτά (Αβεύρων) κι έπειτα ανέρχονται κατά ένα πόδι κάθε χρόνο ώσπου να βγουν στην επιφάνεια.

Οι Σλάβοι της Μοραβίας⁹⁹ πιστεύουν ότι από τα βάθη της γης ο κεραυνός βγαίνει στην επιφάνεια ύστερα από εφτά

χρόνια και οι Λέττοι ύστερα από επτά μέρες. Και οι Ιταλοί (Καλαυρία) λένε ότι ο κεραυνός (λιθάρι) βυθίζεται στο έδαφος επτά σπιθαμές και ξαναβγαίνει ολόκληρος. Την ίδια δοξασία έχουν και οι Βιρμαίοι στην Ασία. Παρατηρούμε δηλαδή εδώ ότι υπάρχει μια κοινή δοξασία.

Στους Ρωμούνους της Τρανσυλβανίας¹⁰⁰ αποτρέπεται η πανούκλα αν 9 γριές ή αλλού 7 Μαρίες φτιάξουν μέσα σε μια νύχτα και μόνη της τρίτης εβδομάδας το πανουκλουπόκμισο.

Οι οπαδοί του Ιωάννη¹⁰¹ του Βαφτιστή, που ζουν στη Μεσοποταμία, προσεύχονται και νηστεύουν για επτά μέρες προκειμένου να ακούσουν το μνημόσυνο, που τους εξασφαλίζει, αν και ζωντανό ακόμη, την είσοδο στον παράδεισο που κι αυτός έχει 7 πύλες.

Στη Βαγδάτη¹⁰² υπάρχει η πρόληψη ότι το βρέφος, που προσβλήθηκε από βλογιά, γίνεται καλά αν η μάνα του, κρατώντας το στην αγκαλιά της, το περιφέρει επτά φορές γύρω από την πόλη κάνοντας τις βόλτες είτε πεζοπορώντας είτε πάνω σε αμάξι. Στην ίδια πόλη οι Εβραίοι πιστεύουν ότι θεραπεύεται η υγεία των παιδιών, αν τα περιφέρουν επτά φορές γύρω από μια συναγωγή.

Οι Σχίτες Πέρσες¹⁰³ κλαίνε και πενθούν για επτά μέρες κάθε χρόνο το θάνατο του χαλίφη της αίρεσής τους δηλαδή του Ιμάμ Αλή κι όλων των μελών της οικογενείας του, τα οποία ανέρχονταν σε επτά.

Στο Μαρόκο¹⁰⁴ επτά φορές τυλίγουν το ζωνάρι τους οι άτεκνες γυναίκες γύρω από ένα δέντρο.

Στη Συρία¹⁰⁵ επτά θαλάσσια κύματα πρέπει να περάσουν πάνω από το κεφάλι τους οι ανύπαντρες γυναίκες για να ξορκίσουν τα κακά πνεύματα που τις εμποδίζουν να βρουν γαμπρό.

Οι Αμερικανοί πιστεύουν¹⁰⁶ όχι μόνο η έβδομη μέρα, αλλά κι ο έβδομος χρόνος είναι για ανάπαυση. Λόγου χάρη, στα αμερικανικά πανεπιστήμια, ένας καθηγητής δικαιούται κάθε επτά χρόνια, μια ολόκληρη χρονιά άδεια με όλες τις αποδοχές του. Τη λένε «σεμπάστικαλ γιάρ».

Οι Γάλλοι¹⁰⁷ λένε την παροιμία: επτά φορές στρίψε τη γλώσσα σου πριν μιλήσεις.

Και οι Τούρκοι¹⁰⁸ έχουν πάρει-δώσει με το 7 που στη γλώσσα τους μεταφράζεται σε γεντί.

Γεντί-Κουλέ (Επταπύργιο) λένε ένα φρούριο στην Κωνσταντινούπολη που θεμελιώθηκε από τον αυτοκράτορα Ζήωνα το 484 μ.Χ.

– Γεντί-Τεπέ (Επτάλοφος) είναι η Κωνσταντινούπολη.

– Γεντί-Μπορούν (Επτακρωτήριο), είναι το εφτάκαβο των θαλασσομάχων μας του '21

– Γεντί-Ανταλάρ (Επτανήσια) είναι μικρασιατικός όρμος της νότιας άκρης του κόλπου της Κω (Κεραμεικός) που έχει μέσα του επτά μικρά νησάκια.

– Γεντί-Σκαρί είναι ένα νησάκι πολύ κοντά στη βόρεια ακτή της Ικαρίας, ανατολικά του όρμου του Αρμενιστή.

Τοπωνύμια¹⁰⁹ τα οποία, σχετίζονται με τον αριθμό επτά υπάρχουν πάμπολα.

Στην Ταναναρίβη¹¹⁰ της Μαδαγασκάρης υπάρχει αργός λίθος, πάνω στον οποίο κάθονται επτά φορές για επτά συνεχόμενες νύχτες οι γυναίκες για να πετύχουν τη γονιμότητα των ανθρώπων και την πλούσια σοδειά των χωραφιών.

Το 7 στα νεώτερα χρόνια

Σήμερα όλοι οι λαοί της γης δεν παύουν να προσέχουν ή να μνημονεύουν με την εξαιρετική του σημασία τον αριθμό 7, τον οποίο και δεν παύουν να αποκαλύπτουν στις εκδηλώσεις της ζωής. Στην Ιρλανδία¹¹¹ οι πύργοι έχουν επτά φαντάσματα και στην Ουγγαρία υπάρχει η χώρα των επτά πύργων.

Οι Ινδοί πιστεύουν¹¹² στα επτά καλύμματα της ψυχής.

Οι ιθαγενείς του Πεντζάμπ¹¹³ (λέξη που σημαίνει χώρα των επτά ποταμών), λατρεύουν ακόμα και σήμερα τους επτά ουρανούς.

Ο Σωκράτης Προκοπίου γράφει τα παρακάτω.

Ο Μέττερνιχ πρόσεχε πολύ τον αριθμό 7.

Ο Λέων Τολστόι συμπαθούσε τον αριθμό 28 (4X7). Περιέργο ότι και οι περίφημοι όροι του Ουίλσον είναι 14 δηλαδή (7+7).

Ο βασιλιάς της Ιταλίας βρήκε κυριολεκτικά το μπελά του με τον αριθμό 7, με τον οποίο απασχολήθηκε και ο Τύπος κατά

τον εορτασμό της 25ης (2-5-7) επετειού της ανάρρησής του η οποία συνέπεσε στις 7 Ιουνίου 1925. Βρήκαν ότι το όνομά του αποτελείται από 21 γράμματα (3X7) ότι το έτος γέννησής του 1869 διαιρείται με το 7, ότι τα ονόματα τριών τέκνων του αποτελούνται από 7 γράμματα κ.λπ.

Στη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αγγλία, τη Ρωσία κι άλλες χώρες είναι βαθιά ριζωμένη η εβδομαδιαία δοξασιά και υπάρχουν παροιμίες σε κάθε γλώσσα, στις οποίες είναι μπερδεμένο το αιώνιο 7.

Ο Ρώσος «με μια σπαθιά σφάζει εφτά». Στη Γερμανία πιστεύουν πως το έβδομο παιδί σε μια οικογένεια προικίζεται από τη φύση με εξαιρετικά χαρίσματα.

Υπάρχει και πρόληψη σύμφωνα με την οποία, αν ο ασθενής διαταχθεί από το γιατρό του να κάμει 6 ιαματικά λουτρά πρέπει να κάνει 7. Κι αν του πει να κάνει 20 οφείλει να κάνει 21 δηλαδή τρεις φορές το 7.

Εκείνοι όμως που πάσχουν από εβδομήντα είναι οι νεοέλληνας. Για τον νεοέλληνα:

- Η πόλη των ονείρων του είναι εφτάλοφη.
- Η Επανάσταση του 21 (3X7) διάρκεσε 7 χρόνια.
- Στην Ελλάδα ανήκει η επτάνησος.
- Τη γυναίκα την ονομάζει εφτάψυχη γάτα.
- Φτύνει εφτά φορές τον κόρφο του.
- Καυχιέται ότι ο γιός του μιλά εφτά γλώσσες, κι η κόρη του χορεύει το χορό των εφτά πέπλων.
- Τρώει εφτάζυμο ψωμί.
- Τρέφεται με εφτάπαχα κρέατα.
- Διαδίδει πως η γυναίκα του γείτονα γεννά εφταμηνίτικα παιδιά.
- Βάζει εφτά καρφιά.
- Πουλά πήχυ και μέτρα, εφτά ρούπια.
- Ονειροπολεί εφτάπατα μέγαρο.
- Βρίζει τα εφτά υπουργεία και τις εφτά γεννεές.
- Τραγουδά κάτω απ' τα παράθυρα της αγαπημένης του:

Εφτά αστέρια έχει η πούλια
σου το είπα εφτά φορές
ταίρι μου θε να σε κάμω

αν το θές κι αν δεν το θές.

Επίλογος

Ύστερα από όσα προαναφέραμε εύλογη είναι η απορία: Για ποιό λόγο και ποιά αιτία όλοι οι λαοί της αρχαιότητας θεώρησαν ιερό τον αριθμό εφτά και μάλιστα προικισμένο με υπερφυσικές ιδιότητες;

Ο ιδιαίτερος ρόλος του αριθμού εφτά επεξηγήθηκε κατά διάφορους τρόπους: Πολλοί λένε¹¹⁴ ότι οφείλεται στις αστρονομικές γνώσεις των Βαβυλώνιων, οι οποίοι μετρούσαν εφτά πλανήτες (Ήλιος Σελήνη, Ζεός Αφροδίτη, Άρης, Κρόνος, Ερμής):

Επίσης διαιρούσαν τον σεληνιακό κύκλο σε φάσεις 7 ημερών και σ' αυτό μάλλον πρέπει να αποδοθεί η προέλευση της εβδομάδας.

Ο Higgins¹¹⁵ φρονεί ότι η σύμπτωση των εφτά ημερών της εβδομάδας με τα εφτά σώματα των πλανητών προκαλεί την ιερότητα του αριθμού εφτά.

Εκείνο που κέντρισε τις πρώτες σκέψεις του ανθρώπου για τις ιδιότητες και την ιερότητα του εφτά και τη σχέση του με τη λειτουργία του σύμπαντος κι έδωσε αφορμή στους μεταγενέστερους ν' ασχοληθούν με το θέμα είναι το γεγονός ότι διάφορα φυσικά φαινόμενα σχετίζονταν με τον αριθμό εφτά ή αριθμούν ως το εφτά. Λ.χ:

- Εφτά αστέρια έχει η Μεγάλη Άρκτος.
 - Εφτά αστέρια έχει η Μικρή Άρκτος.
 - Οι φάσεις της σελήνης που ολοκληρώνονται σε 4X7 μέρες, δηλαδή κάθε τέταρτο διαρκεί 7 μέρες.
 - Τα εφτά χρώματα της Ίριδας: κίτρινο, ινδικό ή βαθύ μπλε, κόκκινο, ιωδί, μπλε, πράσινο, πορτοκαλί.
 - Εφτά νότες της μουσικής κλίμακας.
 - Εφτά οι πλανήτες.
 - Η θεοποίηση της λατρείας της σελήνης, δηλαδή οι εβδομαδιαίες δοξασίες έχουν την άρχή τους στο ουράνιο στερέωμα.
- Κατά τον Mackey¹¹⁶ σε κάθε σύστημα της αρχαιότητας υπάρχει μια συχνή αναφορά στον αριθμό εφτά δείχνοντας έτσι ότι ο σεβασμός γι' αυτό πηγάζει από κάποια κοινή αιτία.

Ο Αουγκούστους Λε Πλονζόν, συγγραφέας του έργου τα Ιερά Μυστήρια των Μάγια και των Κουϊτσέ πριν από 11.500 χρόνια, αναφέρει: ο αριθμός 7 φαίνεται να υπήρξε ο κατ' ε-ξοχήν ιερός αριθμός σε όλα τα πολιτισμένα έθνη της αρχαιότητας. Γιατί;... Κάθε ξεχωριστός λαός έδωσε μια διαφορετική εξήγηση, σύμφωνα με τα ιδιαίτερα δόγματα της δικής του εξωτερικής θρησκείας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ήταν ο αριθμός των αριθμών για κείνους που ήταν μυημένοι στα ιερά μυστήρια¹¹⁷.

Ο Αριστοτέλης¹¹⁸ στο έργο του «μετά τα φυσικά» μιλώντας διεξοδικά για τους αριθμούς και σχολιάζοντας τις θεωρίες των Πυθαγορείων και του Πλάτωνα διαφωνεί με όσους πιστεύουν ότι ο αριθμός 7 έχει ιδιαίτερη σημασία. Αφήνει να εννοηθεί ότι όλα όσα αποδίδουν στον αριθμό επτά προήλθαν από απλές συμπώσεις και μόνο (N.6-1093a-16): «Αλλά διατί αίτια ταύτα; επτά μεν φωνήεντα, επτά δε χορδαί ή αρμονίαι, επτά δε αι Πλειάδες, εν επτά δε οδόντας βάλλει (ένια γε, ένια δ' ου), Επτά δε οι επί Θήβας. Αρ' ουν ότι τοιοσδί ο αριθμός πέφυκεν, δια τούτο ή εκείνοι εγένοντο επτά ή η Πλειάς επτά αστέρων εστί; ή οι μεν δια τας πύλας ή άλλην τινά αιτίαν, την δε ημείς ούτως αριθμούμεν;» Δηλαδή:

Αλλά γιατί θεωρούνται οι αριθμοί αίτια; Επτά βέβαια είναι τα φωνήεντα, επτά οι χορδές ή οι αρμονίες, επτά οι πλειάδες, στα επτά χρόνια βγαίνουν τα δόντια (σε μερικά ζώα, σε άλλα όχι) και επτά εκστράτευσαν εναντίον της Θήβας. Εξαιτίας λοιπόν της ειδικής φύσης του αριθμού ήταν εκείνοι επτά και επτά αστέρια αποτελούν την Πλειάδα; Ή οι ήρωες ήταν επτά είτε γιατί υπήρχαν επτά πύλες ή για κάποια άλλη αιτία, και έχει η Πλειάδα επτά αστέρια επειδή εμείς μετράμε μ' αυτόν τον τρόπο;

Οι αρχαίοι κάτοικοι της Χαλδαίας και της Ασσυρίας, που πρώτοι ανακάλυψαν τους επτά πλανήτες, γιατί είχαν επιδοθεί στην Αστρολογία, πρώτοι συσχέτισαν τον αριθμό 7 με την ανθρώπινη ζωή και κήρυξαν ότι 7 είναι οι πίνακες της μοίρας που ρυθμίζουν τις τύχες των ανθρώπων και των βασιλιάδων.

Η δοξασία τούτη φαίνεται πως διαδόθηκε εύκολα και στην Περσία, όπου και καλλιεργήθηκε και ενισχύθηκε με νέες ου-

ράνιες ιδιότητες και έτσι βελτιωμένη και τελειοποιημένη εξαγαύρισε στη Βαβυλωνία για να την περιλάβουν και την μετασηματίσουν οι Ινδοί, οι Εβραίοι, οι Έλληνες, οι Χριστιανοί, οι Μουσουλμάνοι κι όλες οι φυλές του κόσμου.

Φαίνεται πως πρώτα οι Πέρσες είπαν ότι οι ουρανοί είναι 7 και τα ουράνια πνεύματα 7.

Ένα δε απ' τα αρχαιότερα μνημεία, του οποίου η ίδρυση χάνεται στα βάθη των αιώνων, ο πύργος της πόλης Βορσιππά της Μεσοποταμίας είχε επτά επάλληλα δώματα αφιερωμένα σε επτά θεούς.

Ακόμη επτά κυκλικά τείχη ήταν γύρω απ' τα Εκβάτανα κι επτά δώματα είχε κι ο πύργος της Βαβέλ.

Πάντως, οι αρχαιότεροι και πιο επιμελείς λάτρεις¹¹⁹ του 7 ήταν οι Βαβυλώνιοι.

Στους Εβραίους, λέει ο Καλλιτσουνάκις (151), οι δοξασίες για το 7 πέρασαν από τους Χαλδαίους, αλλά δε γνωρίζουμε πότε. Προσωπικά νομίζω ότι οι Εβραίοι υιοθέτησαν τις βαβυλωνιακές δοξασίες, όταν ήταν υπόδουλοι των Βαβυλωνίων.

Ο αριθμός 7 που κυριαρχεί στη Βίβλο λέει η Μπλαβάτσκι¹²⁰ και είναι τόσο ιερός στην έβδομη μέρη (Σάββατο) έφτασε στους Ιουδαίους από την αρχαιότητα, έλκοντας την καταγωγή του από τον τετραπλό επτά που περιέχεται στις 28 μέρες του σεληνιακού μήνα, κάθε επταπλό τμήμα του οποίου παριστάνεται από ένα τέταρτο της Σελήνης.

Στην Ελλάδα, φαίνεται πως οι επταδικές δοξασίες δεν είναι τόσο παλιές. Τις συναντάμε βέβαια στη λατρεία του Διόνυσου και του Απόλλωνα, στον Όμηρο κλπ. αλλά εκείνο που προβληματίζει τους ερευνητές είναι το πολυθρύλητο χωρίο του Πausανία¹²¹ «Δεν απέχουν πολύ από τον τάφο του Ίππου επτά κίονες που ανήκουν στα αρχαία έθιμα. Τους λένε νομίζω, σύμβολα των πλανητών».

Φυσικά, όταν έγιναν γνωστές και ασσυριακές και βαβυλωνιακές διδασκαλίες¹²² επεκτάθηκαν και οι επταδικές δοξασίες. Εκείνοι που συνέβαλαν ιδιαίτερα στη διάδοση των επταδικών δοξασιών ήταν οι Πυθαγόρειοι.

Αλλά πολλή χρήση¹²³ και κατάχρηση του αριθμού έγινε στα κατοπινά του Μεγάλου Αλεξάνδρου χρόνια οπότε υιοθετή-

θηκε και η πλανητική εβδομάδα των αστρολόγων. Άπειρα είναι τα παραδείγματα της δεισιδαιμονικής χρήσης του αριθμού επτά στις μαγικές επωδές, στη μαγγανεία κ.λπ.

Οι Ρωμαίοι¹²⁴ καθιέρωσαν την εβδομάδα των 7 ημερών την εποχή του Αυγούστου.

Ο Χριστιανισμός κληρονόμος των σημιτικών και ελληνικών αντιλήψεων τήρησε τις επταδικές δοξασίες.

Ο αριθμός επτά παίζει ένα σημαντικό ρόλο σ' όλες τις κοσμογονίες. Αν συγκρίνει κανείς τα Πουρανά, τη Βίβλο των Νεκρών, τη Ζενταβέντα, τις Ασσυριακές πλάκες, τη Βίβλο κλπ. θα παρατηρήσει μια σταθερή εμφάνιση του αριθμού επτά σ' αυτά τα κείμενα λαών που έζησαν στην πιο απομακρυσμένη αρχαιότητα χωρίς καμιά σύνδεση και πολύ μακριά μεταξύ τους. Και θα μπορέσει να τα θεωρήσει σαν μια απλή σύμπτωση αν σκεφτεί ότι το ίδιο συνέβαινε και στους Ίνκας;

Είναι απλή σύμπτωση λοιπόν –κοινά φαινόμενα παράγουν κοινές σκέψεις– ή μήπως όλοι αντλούσαν από μian άγνωστη σε μας πηγή;

Οι απόκρυφες ιδιότητες του 7

Στην εξάπλωση και διεθνοποίηση της ανατολικής αυτής δοξασίας συντέλεσε κι η συμπάθεια των αρχαίων Ελλήνων προς τον ίδιο αριθμό, συμπάθεια που ήταν απόρροια της λατρείας τους προς τον Απόλλωνα.

Προπαντός προς τη Σελήνη, τη θεά Φοίβη, της οποίας Σελήνης είχαν προσέξει όχι μόνο τις 4 εβδομαδιαίες φάσεις κάθε μήνα, αλλά γενικότερα τη σπουδαιότητα επίδραση της τόσο στα έμψυχα όσο και στα άψυχα της γης, που μετριούνταν με τον αριθμό 7.

Στο κράμα των βαβυλωνιακών κι ελληνικών δοξασιών προστέθηκαν και οι μοναδικές μαθηματικές ιδιότητες του αριθμού 7, ο οποίος είναι ο μόνος αριθμός στον πίνακα της δεκάδας που δεν μπορεί να γίνει το πηλίκο της διαίρεσης ή το γινόμενο του πολλαπλασιασμού δύο άλλων αριθμών, λ.χ. το δύο γίνεται τέσσερα, έξι, οχτώ, δέκα αν το πολλαπλασιάσουμε, το τρία γίνεται έξι ή εννιά, το τέσσερα γίνεται οχτώ, το πέντε γίνεται δέκα. Το έξι διαιρείται με το 2 ή 3, το 8 διαιρεί-

ται με το 2 ή 4, το 9 διαιρείται με το 3, το 10 διαιρείται με το 2 ή 5. Αλλά το 7 ούτε πολλαπλασιάζεται ούτε διαιρείται στο πλαίσιο της δεκάδας: είναι μοναδικό, αιώνιο, ακίνητο, ήρεμο.

Οι άνθρωποι ενόμισαν ότι ανακάλυψαν στις ιδιότητες αυτές τα ιερά χαρακτηριστικά του αιώνιου, του μοναδικού θεού, κι όταν η εβδομάδα πάρθηκε ως μέτρο του χρόνου –που υπολογίστηκε σε 52 εβδομάδες– θεσπίστηκε η έβδομη μέρα της εβδομάδας ως ημέρας ανάπαυσης και προσευχής. Στην ιερή τούτη μέρα δόθηκε το όνομα του αγίου Σιβάτ ή Σαμπάτ, απ' όπου και τό Σάββατο. Η Κυριακή καθιερώθηκε ως ημέρα ανάπαυσης απ' τους χριστιανούς.

Για όλους αυτούς λοιπόν του λόγους το 7 κατάντησε το ιερό και υπερκόσμιο σύμβολο και νοητή μυστηριώδης σφραγίδα του Υπέρτατου Όντος που διέπει τα πάντα, κι έχει απ' τον Θεό την ιδιότητα και επιδρά από μόνη της στην καλή ή κακή μοίρα των ανθρώπων.

Απόδειξη είναι ότι δεν υπήρξε βιβλίο και δεν έζησε προφήτης που να μην εμνημόνευσε κατ' επανάληψη περιπτώσεις στις οποίες να παρουσιάζεται ως φάσμα το 7, με τη συμβολική ή την ιερή του σημασία.

Η ιερότητα του 7 απασχόλησε προπαντός τους εσωτεριστές ή μύστες των απόκρυφων επιστημών, αλχημιστών, μάγων, εξορκιστών, αγυρτών, γοητών κ.λπ. οι οποίοι κατάληξαν να πιστεύουν ότι το σύμπαν διέπεται απ' το επτά.

Ο αριθμός 7 ήταν από παλιά ιερός ανάμεσα στους Αρείους και στις άλλες φυλές. Η χρήση του στην «Αποκάλυψη του Ιωάννη» το αποδεικνύει, όπως εξάλλου και η παραδοχή της έβδομης μέρας ως ιερής.

Στη φύση ο αριθμός 7 κυβερνάει την περιοδικότητα στα φαινόμενα της ζωής, όπως στις σειρές των χημικών στοιχείων, στη φυσική του ήχου και του χρώματος. Έτσι, και το Μπάρντο Τοντόλ βασίζεται επιστημονικά στον αριθμό 49 ή 7 φορές¹²⁵.

Ο κόσμος, όπως πίστευαν οι αρχαίοι, κυβερνιέται από επτά δεύτερες αιτίες καθώς τις αποκαλεί ¹²⁶ Ο Τριθέμιος είναι δε αυτές οι παγκόσμιες δυνάμεις τις οποίες ο Μωυσής αποκαλεί οι Ελοϊμ, ή Αιλοϊμ, οι θεοί. Οι δυνάμεις αυτές, που είναι

ανάλογες και αντίθετες μεταξύ τους, παράγουν την ισοροπία με τις αντιθέσεις τους και ρυθμίζουν την κίνηση των σφαιρών.

Οι Εβραίοι τις ονομάζουν «οι επτά μεγάλοι Αρχάγγελοι» και τους δίνουν τα ονόματα: Μιχαήλ, Γαβριήλ, Ραφαήλ, Αναήλ, Σαμαήλ, Ζαδηήλ και Οριφιήλ.

Οι Χριστιανοί Γνωστικοί τους τέσσερεις τελευταίους τους αποκαλούν Ουριήλ, Βαραχιήλ, Σεαλιήλ και Γιεχωδιήλ.

Οι άλλοι λαοί απέδωσαν στα πνεύματα αυτά τη διακυβέρνηση των επτά κυρίων πλανητών και τ' αποκάλεσαν με τα ονόματα των μεγάλων θεοτήτων τους.

Όλοι παραδέχτηκαν και πίστεψαν στη σχετική τους επίδραση, η δε αστρονομία μοίρασε σ' αυτά τον αρχαίο ουρανό και τους απέδωσε διαδοχικά τη διακυβέρνηση των ημερών της εβδομάδας. Τέτοια είναι η προέλευση και ο λόγος ύπαρξης των διαφόρων ιερουργιών της μαγικής εβδομάδας και της επταδικής λατρειας των πλανητών.

Ο αριθμός 7, που συνεχώς επανέρχεται στις εσωτερικές παραδόσεις, είναι ο αριθμός των εξελικτικών κύκλων, των προοδευτικών σειρών, οι οποίες χαρακτηρίζουν ένα τελειωτικό απόκτημα. Είναι ο αριθμός της εξέλιξης της προόδου μέσα στο χρόνο. Έχει γίνει ο πιο απόκρυφος αριθμός και εφαρμόζεται σ' όλες τις πραγματικότητες λόγω της οικουμενικότητας του νόμου της εξέλιξης.

Ο αριθμός 7 βρίσκεται στο κέντρο όλων των εσωτερικών παραδόσεων και της μύησης. Ο αριθμός 7, που αποτελείται απ' το άθροισμα του 3 (θείο πεδίο) και του 4 (επίπεδο δημιουργίας), παριστά τον κόσμο σαν μια ολότητα στη δεκάδα (10).

Πραγματικά, μεταξύ των πρώτων δημιουργητών αριθμών, είναι ο μόνος που δεν είναι «δημιουργός» αφού κανένας αριθμός δεν μπορεί να σχηματιστεί στο εσωτερικό της δεκάδας, με πολλαπλασιασμό. Αλλ' ο 7 περιέχει το 5 που είναι ο αριθμός του ανθρώπου. Μπορεί ακόμη να αναλυθεί σε 3+3+1 που τον κάνει να συγγενεύει με τη σφραγίδα του Σολομώντος με το κέντρο, δηλαδή με δύο τρίγωνα του μακρο- μικρόκοσμου, του πνεύματος και της ύλης, που είναι συνδεμέ-

να και συγκολλημένα με ένα κεντρικό σημείο. Το σημείο τούτο είναι ο άξονας, το κέντρο του κόσμου ή ακόμη το «μέσο δώμα» των διδασκάλων τεκτόνων.

Η έβδομη πρόταση του Σμαράγδινου πίνακα του Ερμή περιέχει τα εξής: «Ανέρχεται εκ της γης στον ουρανό και από κεί κατέρχεται στη γη και δέχεται τη δύναμη των ανωτάτων πραγμάτων».

Μπορούμε λοιπόν, να θεωρήσουμε το 7, σαν σύμβολο της συνεχιζόμενης δημιουργίας και της συνεχούς αλληλοεπίδρασης μεταξύ του ουρανού και γης (κοσμικών και γήινων δυνάμεων).

Ο Κικέρων, έξαλλου, λέει στο «Ενύπνιο του Κικέρωνα», ότι δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα, που ο αριθμός 7 να μην είναι ο κόμπος του.

Ο αριθμός 7, λέει επίσης ο Μπλαβάτσκι, είναι το αναντικατάστατο, δεδομένο, που παράγει όλα τα μυστικά φαινόμενα του αστρικού πεδίου.

Πώς είναι όμως δυνατό να μην κολλήσει ο κόσμος αυτή τη μανία αφού η φύση φανερώνει με σκανδαλώδη τρόπο τον αριθμό επτά.

- Επτά οι πλανήτες.
 - Επτά τα αστέρια της Πούλιας.
 - Επτά τα χρώματα του Ουράνιου τόξου.
 - Επτά οι μουσικοί τόνοι.
 - Επτάκοιλα κλήματα.
 - Επτά τρύπες στο ανθρώπινο κεφάλι.
 - Επτά τα μέλη του ανθρώπινου σώματος.
 - Επτά τα ευγενή σπλάγγνα.
 - Επτά τα υγρά που εκκρίνει το σώμα.
 - Εφταετείς οι περίοδοι της ανθρώπινης ηλικίας.
- Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά έχουμε:
- Τους γιατρούς που μας λένε ότι η κρίσιμη μέρα για τους αρρώστους είναι η έβδομη, και η δεκάτη τετάρτη.
 - Τους ανθρωπολόγους οι οποίοι μας διδάσκουν ότι ο ανθρώπινος οργανισμός ανανεώνεται ολόκληρος κάθε επτά χρόνια.
 - Τους οικονομολόγους, που ισχυρίζονται ότι οι οικονομικές

- κρίσεις επανέρχονται ανά επτά χρόνια.
- Τους γυναικολόγους που επιμένουν ότι πολλές γυναίκες μοιάζουν με τις λαφίνες και γκαστρώνονται κάθε επτά χρόνια και τέλος.
 - Τον εξερευνητή του Βόρειου Πόλου Αμούδσεν, που στην περιγραφή του εναέριου ταξιδιού του μιλά με ενθουσιασμό για τους 7 παγετώνες του Σπιτζμπέργκεν τους οποίους αποκαλεί «περιφήμους».

Θα κλείσουμε το σημείωμά μας με την άποψη του Ιωάννη Καλλιτσούνακι¹²⁷ «...Ο αριθμός επτά καθιερωθείς το πρώτον εν τη λατρεία εκ των του ουρανού φαινομένων παρά ξένοις μεν και βαρβάρους έθνεσι, προηγμένοις δ' όμως τότε εν τη των άστρων επισκοπήσει και ερεύνη μάλλον των Ελλήνων, παρελήφθη, και παρά τούτων και ηγιάσθη ως εκ πλείστων μαρτυριών ημίν παραδέδοται. Εκ δε της ελληνικής και Ιουδαϊκής θρησκείας εισαχθείς εις την χριστιανική θρησκείαν, παρέμεινε μέχρι του νυν εν τη ημετέρα δημόδη γλώσση, ου μόνον ιεράς τινός σημασίας δηλωτικός, αλλά και εν τη επιτατική των εννοιών των ονομάτων δηλώσει ευχρηστότατος,....»

Γιώργος Βασ. Σιέττος

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ ΕΠΤΑΔΙΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΛΑΩΝ

Σ ' όλους σχεδόν τους λαούς, είτε μέσα στις μυστηριακές παραδόσεις, είτε μέσα στα θρησκευτικά πλαίσια, είτε στη λαογραφία τους ο αριθμός επτά παρουσίασε και παρουσιάζει ιδιαίτερη σημασία, τότε με μυστηριακό, τότε με ιερατικό και τότε με συμβολικό περιεχόμενο. Αναλυτικότερα:

1. Σουμέριοι – Βαβυλώνιοι – Ασσύριοι

Στο Σουμεριακό μύθο¹ «του κατακλυσμού» αναφέρεται:

«Όλες οι ανεμοθύελλες με ξέφρενη μανία χτύπησαν μεμιάς, την ίδια στιγμή σαρώνει τις καλλιέργειες. Αφού επτά μέρες (και) επτά νύχτες ο κατακλυσμός σαρώνει τη χώρα πέρα ως πέρα κλ.π.

Στο Βαβυλωνιακό μύθο² «της Δημιουργίας» αναγράφεται πως ο Μαρδούκ έφτιαξε τους επτά μανιασμένους ανεμοστρόβιλους». Αλλά και στο μύθο³ του «κατακλυσμού» γίνεται λόγος για επτά μέρες που περίμενε ο Ουτναπιστίμ και μετά έστειλα έξω ένα περιστέρι. Στη συνέχεια αναφέρει πως ο Ενκιντού έκανε έρωτα επτά μερόνυχτα με μια πόρνη⁴.

Στο μύθο⁵ του «Αντάπα» επίσης λέει πως ο Αντάπα, πάνω στο θυμό του, τσάκισε το φτερό του ανέμου και για επτά μέρες έπαψε ο Ν. Άνεμος να φυσάει.

Στην Ουγγαρική μυθολογία (περιοχή Χαναάν) αναφέρεται πως η απουσία του Βαάλ από τη γή βάσταξε 7 χρόνια, χρόνια ξηρασίας και πείνας⁶.

Και στο θρύλο⁷ «του Ακχάτ» γίνεται λόγος για ακαρπία και πείνα που έπεσε στη χώρα για επτά χρόνια και πως όταν δολο-

φόνησαν τον Ακχάτ ο πατέρας του τον θρηνούσε επτά χρόνια.

Στη Χιττιτική μυθολογία⁸ στο μύθο του Τελεπινούς τα τελευταία λόγια είναι: «ο φύλακας άνοιξε τις επτά πύλες, ξεκλείδωσε τα επτά μάνταλα».

Στην Εβραϊκή Αποκάλυψη, στο βιβλίο του Δανιήλ⁹ αναφέρεται πως ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας για την υπερψία του τιμωρήθηκε. Ο Θεός τον μετέβαλε σ' ένα υπερανθρώπινο και έζησε 7 χρόνια τρώγοντας χορτάρι σαν τα βόδια.

Στους βαβυλώνιους¹⁰:

- Επτά ήταν οι κλάδοι του δέντρου της ζωής.
- Επτά οι πύλες του Άδη.
- Επτά οι βόστρυχοι του βαβυλώνιου ήρωα και βασιλιά Γιλγαμές.
- Επτά οι χώρες του ουρανού.

Στο περιλόγιτο έπος του Γιλγαμές¹¹.

- Ο Ενκιντού έξι μέρες και νύχτες επτά ήταν αγκαλιά με την Εταίρα.
- Ο Ενκιντού τρώει το φαΐ χορταίνει και πίνει επτά ποτήρια ποτό.
- Ο Θεός λέει στην Ιστάρ, θα κάμω αυτό που μου ζητάς, «επτά χρόνια άδεια –στέρφα τα τσόφλια».

Οι Ασσυριακοί πίνακες¹² ταξινομούνται στις επτά ομάδες των επτά:

- 7 θεοί του ουρανού
- 7 θεοί της γης
- 7 θεοί των πύρινων σφαιρών
- 7 θεοί κακοποιού
- 7 φαντάσματα
- πνεύματα των επτά ουρανών
- πνεύματα των επτά γαιών

2. Ινδοί

Η ιερότητα του επτά φαίνεται ότι έχει την προέλευσή της στις Ινδίες. Οι βέδες μιλάνε «για επτά πύρινες γλώσσες». Η ζωή (πράνα) πενταπλή στη φύση της, έχει επτά δυνάμεις και γίνεται για τον άνθρωπο επταπλή. Παρίσταται συμβολικά απ'

τα επτά φωνήεντα του σανσκριτικού αλφάβητου και τα επτά άλογα που σέρνουν το Άγνι (το ιερό πύρ), Αυτές οι επτά δυνάμεις –αρχές¹³ είναι:

- Το Ρούπα (κατώτερο φυσικό στοιχείο), δηλαδή, το σώμα, η υλική μορφή.
 - Το Πράνα (αιθέριο, φυσικό στοιχείο), δηλαδή η ζωική δύναμη, ο παράγοντας της φυτικής ζωής.
 - Η Λίνκα Σαρίρα (αστρικό στοιχείο), παράγοντας της ψυχικής ζωής και των ψυχικών φαινομένων.
 - Το Κάμα Ρούπα (κατώτερο διανοητικό στοιχείο), η ζωική ψυχή, ο παράγοντας της διανοητικής ζωής, απ' τον οποίο εξαρτώνται η αίσθηση, το λογικό και η συνείδηση.
 - Το Μάνας (ανώτερο διανοητικό στοιχείο) η σκεπτόμενη αρχή, με την οποία το εγώ αποκτά κυριαρχία πάνω στο αστρικό σώμα με τη βοήθεια της μελέτης και της σκέψης για να εξευμενίσει τα αισθήματα και τις επιθυμίες.
 - Το Μπούντι, πνευματική ψυχή, το πνεύμα της ζωής, με το οποίο το εγώ αποκτά κυριαρχία πάνω στο αιθέριο Πράνα, για να διευθύνει τα πάθη και να εξασφαλίσει την εσωτερική ενότητα.
 - Το Άτμα, το καθαρό πνεύμα, με το οποίο ο πνευματικός κόσμος ρυθμίζει τις αισθήσεις και το φυσικό σώμα, για να πραγματοποιήσει την ολοκληρωτική κυριαρχία.
- Κατά τον Μπλαβάτσκι, αυτή η διαίρεση αντιστοιχούσε στους Αιγύπτιους στις ακόλουθες αυτές αρχές:

- Η μορφοποιούσα ψυχή (Κα).
- Η ψυχή που αναπνέει (Μπά).
- Το αστρικό ή δεύτερο σώμα (Καμπά).
- Η ψυχή που αντιλαμβάνεται (Άκου).
- Η ψυχή της γονιμοποίησης (Σεμπ).
- Η ψυχή της πνευματικής αναπαραγωγής (Πουτάχ).
- Η ακατάπαυστα αναγεννώμενη ψυχή (Άτμου).

Στην Ινδία οι περισσότεροι ναοί περικλείονται μέσα σ' επτά αυλές κι οι πυργωτές παγόδες έχουν συνήθως επτά δώματα¹⁴.

Οι πλούσιοι, που θέλουν να εξαγοράσουν τις αμαρτίες τους, ζυγίζονται σε μια μεγάλη ξύλινη πλάστιγγα. Στη θέση

των δραμιών τοποθετούνται σακκίδια με νομίσματα ανάλογου βάρους με εκείνου που ζυγίζεται. Το ζύγισμα όμως επαναλαμβάνεται επτά φορές και όλα τα νομίσματα μοιράζονται στους φτωχούς εκτός από το ένα έβδομο που το παίρνει ο Βραχμάνος που έκανε το ζύγισμα.

Η πρωτεύουσα των Ινδιών, το Δελχί λένε πως είναι χτισμένη πάνω στα ερείπια επτά αρχαίων πόλεων¹⁵.

Στη Μαδούρα, πόλη των Νοτίων Ινδιών, υπάρχει ναός με αίθουσα καλούμενη των «χιλίων στύλων» αλλά στην πραγματικότητα είναι 997.

Οι Ινδοί φαντάζονταν¹⁶ πως ο κόσμος περικλειόταν από επτά χερσονήσους.

Ο Άγνις –Θεός του ινδικού πανθέου, παριστάνεται με επτά βραχίονες κι από το σώμα του εκπέμπονται επτά ακτίνες¹⁷.

Σύμφωνα με τις βέδες¹⁸ ο χρόνος κινείται πάνω σ' επτά τροχούς και επτά είναι οι εκκλησίες του.

Η βεδική φιλολογία¹⁹ μιλάει για

- Επτά ακτίνες του ήλιου
- Επτά βουνά
- Επτά ποτάμια
- Επτά περιοχές του κόσμου (Δβίπας)
- Επτά προσωποποιήσεις των εξελικτικών δυνάμεων της φύσης κ.λπ.

Υπάρχουν²⁰ επτά βαθμοί στο Ανατολικό τάγμα των Σίχα και Σατ Μπάι (7 Αδελφοί).

Στην Ινδία²¹ οι ινδιάντροι έκαναν μαζί επτά βήματα, ξεκινώντας με το δεξί πόδι και λέγοντας την προσευχή:

«κάνε ένα βήμα για την τροφή, δύο βήματα για τη δύναμη, τρία για την αύξηση του πλούτου, τέσσερα για την κακοτυχία, πέντε για τα παιδιά, έξι για τις εποχές, σ' επτά βήματα να γίνεις φίλη μου! Να μου είσαι πιστή, να κάνουμε πολλούς γιους, που να φτάσουν στα βαθειά γεράματα!».

Κοσμική εξέλιξη

Η Ε. Μπλαβάτσκου²² στο βιβλίο της «Η μυστική δοξασία» παραθέτει επτά Στάντζα μεταφρασμένα από το βιβλίο των

Τζιαν, που αφορούν την κοσμική εξέλιξη.

Το κείμενο που είναι σκοτεινό, συγκαλυμμένο και σχεδόν ακατανόητο στον αναγνώστη που δεν έχει γνώσεις εσωτερισμού, το παραθέτουμε ατόφιο:

ΣΤΑΝΤΖΑ I

1. Η αιώνια καράνα, τυλιγμένη στα παντοτινά αόρατα πέπλα της, κοιμόταν και πάλι για επτά αιωνιότητες.

2. Χρόνος δεν υπήρχε, γιατί κοιμόταν στο άπειρο στήθος της διάρκειας.

3. Παγκόσμιος Νους δεν υπήρχε γιατί δεν υπήρχαν αχ –χι για να τον περιλάβουν.

4. Οι επτά δρόμοι για την ευδαιμονία δεν υπήρχαν. Οι μεγάλες αιτίες του πόνου δεν υπήρχαν, γιατί δεν υπήρχε κανένας να τις παράγει και να πιαστεί στα δίχτυα τους.

5. Σκοτάδι μόνο γέμιζε το απεριόριστο όλο, γιατί πατέρας, μητέρα και γιος ήταν και πάλι ένα, και ο γιος δεν είχε ακόμα ξυπνήσει για το νέο τροχό και το προσκύνημα του σ' αυτόν.

6. Οι επτά υπέρτατοι κύριοι και οι επτά αλήθειες είχαν πάψει να υπάρχουν και το σύμπαν, ο γιος της αναγκαιότητας, ήταν βυθισμένος σε παρανίσπαννα, για να ζωογονηθεί με την πνοή εκείνου που είναι και όμως δεν είναι. Τίποτα δεν υπήρχε.

7. Οι αιτίες της ύπαρξης είχαν εξαλειφθεί· το ορατό που υπήρχε και το αόρατο που υπάρχει αναπαυόταν στο αιώνιο μήον, το μοναδικό ον.

8. Μόνο η μια μορφή ύπαρξης απλωνόταν απεριόριστη, άπειρη, χωρίς αιτία, μέσα σε ύπνο δίχως όνειρα και η ζωή ασυνειδητή παλλόταν στο Παγκόσμιο διάστημα, σε όλη την πανταχού παρουσία που γίνεται αντιληπτή από το ανοιχτό μάτι του Ντάνγκμα.

9. Αλλά που βρισκόταν ο Ντάνγκμα όταν ο Αλάγια του σύμπαντος βρισκόταν στον Παραμάρτχα και ο μεγάλος τροχός ήταν Ανουπαντάχα;

ΣΤΑΝΤΖΑ II

1. ... Που ήταν οι δομήτες, οι φωτεινοί γιοί της Μανβαντα-

ρικής αυγής;... Στο άγνωστο σκοτάδι του αχ –χι παρανισπάν- να τους. Οι παραγωγοί της μορφής από τη μη –μορφή –Τη ρίζα του κόσμου– οιΝτεβαμάτρι και Σβαμπχάβατ, αναπαύονταν στην ευδαιμονία της μη –ύπαρξης.

2. ... Που ήταν η σιωπή; Που τ' αυτιά να την αισθανθούν; Όχι, δεν υπήρχε ούτε σιωπή, ούτε ήχος τίποτα, εκτός από την ακατάπαυστη αιώνια πνοή που δεν γνωρίζει τον εαυτό της.

3. Η ώρα δεν είχε ακόμα σημάνει η ακτίνα δεν είχε ακόμα αστραποβολήσει μέσα στο σπέρμα η Ματριπάντμα δεν είχε ακόμα φουσκώσει.

4. Η καρδιά της δεν είχε ακόμα ανοίξει, ώστε να εισχωρήσει η μια ακτίνα και από κει να πέσει, σαν τρία μέσα στο τέσσερα, μέσα στην αγκαλιά της μάγια.

5. Οι επτά γιοί δεν είχαν ακόμα γεννηθεί από τον ιστό του φωτός. Το σκοτάδι ήταν μόνο πατέρας –μητέρα, Σβαμπχάβατ, και ο Σβαμπχάβατ ήταν στο σκοτάδι.

6. Αυτοί οι δύο είναι το σπέρμα και το σπέρμα είναι ένα. Το σύμπαν ήταν ακόμα κρυμμένο μέσα στη θεία σκέψη και στο θείο στήθος...

ΣΤΑΝΤΖΑ III

1. ... Ο τελευταίος κραδασμός της έβδομης αιωνιότητας σκιρτά δια μέσου του απείρου. Η μητέρα φουσκώνει, διαστέλλεται από τα μέσα προς τα έξω., σαν το μπουμπούκι του λωτού.

2. Ο κραδασμός γλιστράει, αγγίζοντας με τη γοργή φτερούγα του ολόκληρο το σύμπαν και το σπέρμα που κατοικεί στο σκοτάδι: Το σκοτάδι που αναπνέει πάνω από τα κοιμισμένα ύδατα της ζωής...

3. Το σκοτάδι ακτινοβολεί φώς και το φώς ρίχνει μια μοναδική ακτίνα μέσα στα ύδατα, μέσα στο βάθος της μητέρας. Η ακτίνα διαπερνάει το παρθένο αυγό η ακτίνα κάνει το αιώνιο αυγό να κραδανθεί και ρίχνει το μη –αιώνιο σπέρμα, που συμπυκνώνεται μέσα στο κοσμικό αυγό.

4. Ύστερα το τρία πέφτει μέσα στο τέσσερα. Η ακτινοβόλα ουσία γίνεται επτά μέσα και επτά έξω. Το φωτεινό αυγό, που στον εαυτό του είναι τρία, πήζει και απλώνεται σε γαλακτώδη

λευκά πυκνώματα, παντού στα βάθη της μητέρας, της ρίζας που φυτρώνει στα βάθη του ωκεανού της ζωής.

5. Η ρίζα παραμένει, το φώς παραμένει, τα πυκνώματα παραμένουν και όμως ο Θεαόχου είναι ακόμα ένας.

6. Η ρίζα της ζωής βρισκόταν σε κάθε σταγόνα του ωκεανού της αθανασίας και ο ωκεανός ήταν ακτινοβόλο φως, που ήταν πύρ και θερμότητα και κίνηση. Το σκοτάδι εξαφανίστηκε και δεν υπήρχε πια εξαφανίστηκε μέσα την ίδια ουσία του, το σώμα του πυρός και του ύδατος ή του πατέρα και της μητέρας.

7. Κοίταξε, ω Λάνου! Το ακτινόβολο παιδί των δύο, την απαραίτητη λαμπρή δόξα, το φωτεινό διάστημα, γιο του σκοτεινού διαστήματος, που αναδύεται από τα βάθη των μεγάλων σκοτεινών υδάτων. Είναι ο Θεαόχου ο νεώτερος, ο *** Λάμπει σαν τον ήλιο, είναι ο φλογοβόλος θείος δράκοντας της σοφίας. Το ένα είναι τέσσερα και το τέσσερα παίρνει στον εαυτό του τρία, και η ένωση παράγει το Σάπτα, στον οποίο βρίσκονται οι επτά που γίνονται οι Τριντάσα (ή οι στρατιές και τα πλήθη). Κοίταξε τον να ανασηκώνει το πέπλο και να το ξεδιπλώνει από την ανατολή προς τη δύση. Αποκλείει το επάνω και αφήνει το κάτω να φαίνεται σαν η μεγάλη πλάνη. Σημειώνει τις θέσεις των φωτεινών μονάδων και μετατρέπει το επάνω σε μια ατέλειωτη θάλασσα φωτιάς και το ένα εκδηλωμένο στα μεγάλα ύδατα.

8. Που ήταν το σπέρμα και που ήταν τώρα το σκοτάδι; που είναι το πνεύμα της φλόγας που καίει στη λυχνία σου, ω λάνου; το σπέρμα είναι εκείνο, και εκείνο είναι φώς, ο λευκός ακτινοβόλος γιός του σκοτεινού κρυμμένου πατέρα.

9. Το φως είναι ψυχρή φλόγα και η φλόγα είναι πύρ και το πύρ παράγει θερμότητα που παρέχει νερό: το νερό της ζωής στη μεγάλη μητέρα.

10. Ο πατέρας –μητέρα πλέκει έναν ιστό, που το πάνω άκρο του είναι στερεωμένο στο πνεύμα –το φώς του ενός σκοταδιού– και το κάτω άκρο του στο σκιδώδες τέρμα του, την ύλη. Αυτός ο ιστός είναι το σύμπαν πλεγμένο από δύο ουσίες που έχουν γίνει μια, που είναι ο Σβαμπχάβατ.

11. Διαστέλλεται όταν η πνοή του πυρός βρίσκεται πάνω

του συστέλλεται όταν η πνοή της μητέρας τον αγγίζει. Τότε οι γιοί αποσπώνται και διασκορπίζονται, για να επιστρέψουν στο στήθος της μητέρας τους στο τέλος της «μεγάλης μέρας» και να ξαναγίνουν ένα μαζί της. Όταν ψύχεται, γίνεται ακτινοβόλος και οι γιοί του διαστέλλονται και συστέλλονται μέσω του ίδιου του εαυτού και της καρδιάς τους αγκαλιάζουν το άπειρο.

12. Υστερα ο Σβαμπχάβατ στέλνει το Φόχατ για να σκληρύνει τα άτομα. Το καθένα είναι μέρος του ιστού. Αντανακλώντας τον «αυθύπαρκτο κύριο» σαν καθρέφτης, το καθένα γίνεται με τη σειρά του ένας κόσμος.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV

1. ... Ακούστε, εσείς γιοί της γης, τους οδηγούς σας: Τους γιούς του πυρός. Μάθετε δεν υπάρχει πρώτο, ούτε τελευταίο, γιατί όλα είναι ένας αριθμός, που βγαίνει από το μη-αριθμό.

2. Μάθετε αυτό που εμείς έχουμε μάθει από τους πατέρες μας, εμείς που κατεβήκαμε από το πρωταρχικό επτά, εμείς που γεννηθήκαμε από την πρωταρχική φλόγα...

3. Από τη λαμπρότητα του φωτός –την ακτίνα του παντοτινού σκοταδιού– ξεπήδησαν στο διάστημα οι επαναφυπνισμένες ενέργειες: Το ένα από το αυγό, το έξι και το πέντε, ύστερα το τρία, το ένα, το τέσσερα, το ένα, το πέντε, το δύο φορές επτά, το συνολικό άθροισμα. Και αυτά είναι οι ουσίες, οι φλόγες, τα στοιχεία, οι Δομήτες, οι Αριθμοί οι Αρούπα οι Ρούπα και η δύναμη του θείου Ανθρώπου: το συνολικό άθροισμα, και απο το θείο άνθρωπο εκπορεύτηκαν οι μορφές, οι σπινθήρες, τα ιερά ζώα και οι αγγελιαφόροι των ιερών πατέρων μέσα στο άγιο τέσσερα.

4. Αυτή ήταν η στρατιά της φωνής, η θεία μητέρα των επτά, οι σπινθήρες των επτά είναι υπήκοοι και υπηρέτες του πρώτου, του δευτέρου, του τρίτου, του τετάρτου, του πέμπτου, του έκτου, και του εβδόμου των επτά. Αυτοί οι «οι Σπινθήρες» ονομάζονται σφαίρες, τρίγωνα, κύβοι, γραμμές και προπλαστές γιατί έτσι διαρκεί το αιώνιο νιντάνα: Ο Οεάοχου

που είναι:

5. «Σκοτάδι», το απεριόριστο, ή ο μη-αριθμός, Αντι-νιντάνα Σβαμπχάβατ.

I. Ο Αντι- Σανάτ, ο αριθμός, γιατί αυτός είναι ένα.

II. Η φωνή του κυρίου Σβαμπχάβατ, οι αριθμοί, γιατί αυτός είναι ένα και έννιά.

III. Το «Άμορφο τετράγωνο.»

και αυτά τα τρία, κλεισμένα μέσα στον Ο, είναι το ιερό τέσσερα και το δέκα είναι το αρούπα σύμπαν. Υστερα έρχονται οι «γιοί» οι επτά μαχητές, ο ένας, ο όγδοος εγκαταλείφθηκε και η πνοή του που είναι ο φωτοδότης.

6. Έπειτα οι δεύτεροι επτά, που είναι οι λιπικά παράχθηκαν από τα τρία. Ο απορριφθείς γιός είναι ένας. Οι «γιοί –ήλιοι» είναι αναρίθμητοι.

ΣΤΑΝΤΖΑ V

1. Οι πρωταρχικοί επτά, οι πρώτες επτά πνοές του δράκοντα της σοφίας, παράγουν με τη σειρά τους, από τις άγιες περιστρεφόμενες πνοές τους τον πύρινο ανεμοστρόβιλο.

2. Τον φτιάχνουν αγγελιαφόρο της θέλησης τους. Η Γκιού γίνεται φοχάτ ο γρήγορος γιός των θείων γιών, των οποίων γιοί είναι οι λιπικά, δρά κυκλικά σαν αγγελιαφόρος. Ο Φοχάτ είναι το άλογο και η σκέψη είναι ο αναβάτης. Περνάει σαν αστραπή μέσα από τα πύρινα σύννεφα κάνει τρεις και πέντε και επτά δρασκελισμούς μέσα από τις επτά περιοχές πάνω και τις επτά κάτω. Υψώνει τη φωνή του και καλεί τους αναρίθμητους σπινθήρες και τους ενώνει.

3. Αυτός είναι το καθοδηγητικό πνεύμα και ο αρχηγός τους. Όταν αρχίζει να εργάζεται, διαχωρίζει τους σπινθήρες του κατώτερου βασιλείου, που επιπλέουν και ριγούν από χαρά μέσα στις ακτινοβόλες κατοικίες τους και σχηματίζει απ' αυτούς τα σπέρματα των τροχών. Τους τοποθετεί στις έξι κατευθύνσεις του διαστήματος και έναν στο μέσον: ο κεντρικός τροχός.

4. Ο Φοχάτ διαγράφει ελικοειδείς γραμμές για να ενώσει το έκτο με το έβδομο: Το στέμμα. Μια στρατιά των γιών του φωτός στέκεται σε κάθε γωνία και οι λιπικά στο μεσαίο

τροχό. Αυτοί λένε: «αυτό είναι καλό». Ο πρώτος θείος κόσμος είναι έτοιμος ο πρώτος, είναι τώρα ο δεύτερος ύστερα το «θείο αρούπα» αντανακλά τον εαυτό του στον τσαγιά λόκα, το πρώτο ένδυμα του Ανουπαντάκα...

6. Οι λίπικα περικλείουν το τρίγωνο, την πρώτη μονάδα, τον κύβο τη δεύτερη μονάδα και το πεντάλφα μέσα σε αυγό.

Είναι ο δακτύλιος που ονομάζεται «αδιαπέραστος» για κείνους που κατέρχονται και ανέρχονται επίσης για κείνους οι οποίοι κατά τη διάρκεια του κάλπα προχωρούν προς τη μεγάλη μέρα «έσο μεθ' ημών». Έτσι σχηματίστηκαν ο Ρούπα και ο Αρούπα: από ένα φώς, επτά φώτα από καθένα από τα επτά, επτά φορές επτά φώτα. Οι τροχοί φρουρούν το δακτύλιο.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI

1. Με τη δύναμη της μητέρας του οίκου και της γνώσης –Γκουάν–Γιν– της «τριπλότητας» του Γκουάν–Σι–Γιν, που διαμένει στο Γκουάν–Σι–Γιν– Τιεν, ο Φοχάτ, η πνοή των απογόνων τους, ο Γιός των γιών, έχοντας καλέσει από την κατώτερη άβυσσο, την απατηλή μορφή του Σιέν Τζαν και τα επτά στοιχεία.

2. Ο γρήγορος και ακτινοβόλος ένας, παράγει τα επτά λαγιά κέντρα, πάνω στα οποία τίποτα δεν θα υπερισχύσει μέχρι τη μεγάλη μέρα «έσο μεθ' ημών» και τοποθετεί το σύμπαν πάνω σ' αυτά τα αιώνια θεμέλια, περιβάλλοντας το Σιέν Τζαν με τα στοιχειώδη σπέρματα.

3. Από τα επτά: στην αρχή ένα εκδηλώθηκε, έξι αποκρύφθηκαν, δύο εκδηλώθηκαν, πέντε αποκρύφθηκαν, τρία εκδηλώθηκαν τέσσερα αποκρύφθηκαν τέσσερα παράχθηκαν, τρία καλύφθηκαν τέσσερα και ένα Τζαν αποκαλύφθηκαν, δύο και μισό αποκρύφθηκαν· έξι για να εκδηλωθούν, ένα αφέθηκε κατα μέρος. Τελικά, επτά μικροί περιστρεφόμενοι τροχοί ο ένας δίνει γέννηση στον άλλο.

4. Τους κατασκευάζει όμοιους με τους παλιότερους τροχούς τοποθετώντας τους στα άφθαρτα κέντρα.

Πώς τους κατασκευάζει ο Φοχάτ; Συλλέγει την πύρινη σκόνη. Φτιάχνει πύρινες σφαίρες, τρέχει μέσα και γύρω απ' αυ-

τές εμποτίζοντας τες με ζωή, ύστερα τις βάζει σε κίνηση· μερικές με τον ένα τρόπο, μερικές με τον άλλο. Είναι ψυχρές, τις κάνει θερμές είναι στεγνές τις κάνει υγρές. Λάμπουν, φυσάει και τις ψυχραίνει. Έτσι εργάζεται ο Φοχάτ από τη μια χαραυγή μέχρι την άλλη, κατά τη διάρκεια επτά αιωνιοτήτων.

5. Στον τέταρτο, ειπώθηκε στους γιούς να δημιουργήσουν τις εικόνες τους. Το ένα τρίτο αρνήθηκε δύο υπάκουσαν.

Η κατάρα εκφωνείται. Θα γεννηθούν στην τέταρτη, θα υποφέρουν και θα προκαλέσουν δύστυχια. Αυτός είναι ο πρώτος πόλεμος.

6. Οι παλιότεροι τροχοί περιστρέφονταν προς τα κάτω και προς τα πάνω... οι Γόνοι της μητέρας γέμισαν το όλο. Έγιναν μάχες ανάμεσα στους δημιουργούς και τους καταστροφείς και μάχες για το διάστημα ενώ το σπέρμα εμφανιζόταν και επανεμφανιζόταν συνεχώς.

7. Κάνε τους υπολογισμούς σου, ω Λανού, αν θέλεις να μάθεις τη σωστή ηλικία του μικρού τροχού. Η τέταρτη ακτίνα του είναι η μητέρα μας. Φτάσε στον τέταρτο «καρπό» του τετάρτου μονοπατιού της γνώσης που οδηγεί στον Νιρβάνα και θα κατανοήσεις, γιατί θα δείς...

ΣΤΑΝΤΖΑ VII

1. Κοίταξε την αρχή της αισθανομένης άμορφης ζωής.

Πρώτα, ο θείος, το ένα από τη μητέρα–πνεύμα. Ύστερα, το πνευματικό· το τρία από το ένα, το τέσσερα από το ένα και το πέντε, από το οποίο το τρία, το πέντε και το επτά. Αυτά είναι το τριπλό και το τετραπλό προς τα κάτω οι γιοί του πρώτου κυρίου, οι γεννημένοι απο το νου, οι λαμπεροί επτά.

Είναι αυτοί που είναι εσύ, εγώ, αυτός ω Λανού, αυτοί που επιβλέπουν εσένα και τη μητέρα σου, τη γή.

2. Η μια ακτίνα πολλαπλασιάζει τις μικρότερες ακτίνες. Η ζωή προηγείται της μορφής και η ζωή επιζεί μετά το τελευταίο άτομο. Μέσα από αμέτρητες ακτίνες περνάει η ακτίνα–ζωή, η μοναδική όπως ένα νήμα μέσα από πολλές χάντρες.

3. Όταν το ένα γίνεται δύο, το τριπλό εμφανίζεται και τα τρία είναι ένα και είναι το νήμα μας, ω Λανού η καρδιά του ανθρώπου— φυτού που ονομάζεται Σαππαάρνα.

4. Είναι η ρίζα που δεν πεθαίνει ποτέ, η τρίγλωσση φλόγα των τεσσάρων φυτιλιών. Τα φυτίλια είναι οι σπινθήρες που τραβούν από την τρίγλωσση φλόγα, που ξεπετάχθηκε από το επτά – τη δική τους φλόγα οι ακτίνες και οι σπινθήρες μιας σελήνης αντανακλώμενης στα τρεχούμενα κύματα όλων των ποταμών της γης.

5. Ο Σπινθήρας κρέμεται από τη φλόγα με το λεπτότατο νήμα του Φοχάτ. Ταξιδεύει μέσα στους επτά κόσμους της μάγια. Σταματάει στον πρώτο, και είναι μέταλλο και μια πέτρα περνάει στο δεύτερο, και κοίταξε: ένα φυτό το φυτό τροβιλίζεται μέσα από επτά αλλαγές και γίνεται ένα ιερό ζώο. Από τις συνδυασμένες ικανότητες αυτών σχηματίζεται ο Μανού, ο στοχαστής. Ποιός τον σχηματίζει; Οι επτά ζωές και η μια ζωή. Ποιός τον ολοκληρώνει; Τα πενταπλά λχα. Και ποιός τελειοποιεί το τελευταίο σώμα; Ψάρι, σιν και σώμα...

6. Από τον πρωτογεννημένο το νήμα ανάμεσα στο σιωπηλό παρατηρητή και στη σκιά του γίνεται πιο δυνατό και ακτινοβόλο με κάθε αλλαγή. Το πρωινό ηλιοφώς έχει μεταβληθεί σε μεσημεριάτικη δόξα...

7. Αυτός είναι ο τωρινός τροχός σου, είπε η φλόγα στον σπινθήρα. Εσύ είσαι ο εαυτός μου, η εικόνα μου και η σκιά μου. Έντυσα τον εαυτό μου με σένα και εσύ είσαι το Βαχάνα μου μέχρι τη μέρα «έσο μεθ' ημών», όταν θα ξαναγίνεις ο εαυτός μου και οι άλλοι, ο εαυτός σου και εγώ. Ύστερα οι δομητές, έχοντας φορέσει το πρώτο τους ένδυμα, κατέρχονται πάνω στην ακτινοβόλα γη και βασιλεύουν πάνω σε ανθρώπους: που είναι ο εαυτός τους...

Στη συνέχεια η Μπλαβάτσκι κάνει ερμηνευτικά σχόλια τα οποία καλύπτουν διακόσιες πενήντα σελίδες, γι' αυτό και δεν είναι δυνατόν να παρατεθούν.²³

Ανθρωπογέννηση

Η Ε.Μπλαβάτσκι²⁴ στο βιβλίο της «Η Μυστική Δοξασία»

παραθέτει ακριβή αποσπάσματα από το βιβλίο του Τζιαν στα οποία κυριαρχεί ο αριθμός 7.

Το κείμενο, που είναι πολύ δυσνόητο, σχολιάζεται από την Μπλαβάτσκι σ' ολόκληρο τον τρίτο τόμο. Παραθέτουμε απόφρα τα αποσπάσματα:

ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ

ΣΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΜΟ

(ΑΚΡΙΒΗ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ)

1. Ο ΛΧΑ που στρέφει την τετάρτη είναι υπηρέτης στους λχα των επτά, εκείνους που περιστρέφονται οδηγώντας τα άρματα τους γύρω από τον κύριο τους, το ένα μάτι, η πνοή που έδωσε ζωή στους επτά, έδωσε ζωή στον πρώτο.

2. Η γη είπε «Κύριε με το ακτινοβόλο πρόσωπο, το σπίτι μου είναι άδειο... στείλε τους γιούς σου να κατοικήσουν αυτό τον τροχό. Έστειλες τους επτά γιούς σου στον κύριο της σοφίας. Επτά φορές πιο κοντά του σε βλέπει, επτά φορές περισσότερο σε νιώθει. Απαγόρευες στους υπηρέτες τους, τους μικρούς δακτύλιους, να συλλάβουν το φως και τη θερμότητά σου, να εμποδίσουν τη μεγάλη γενναιωδορία σου στο πέραςμα της. Στείλε τώρα στον υπηρέτη σου το ίδιο».

3. Είπε ο «κύριος με το ακτινοβόλο πρόσωπο», «θα σου στείλω ένα πυρ, όταν αρχίσει το έργο σου, ύψωσε τη φωνή σου σε άλλους Λόκα. Ζήτησε από τον πατέρα σου, τον κύριο του Λωτού, τους γιούς του. Ο λαός σου θα βρίσκεται κάτω από την κυριαρχία των πατέρων, οι άνθρωποι σου θα είναι θνητοί, οι άνθρωποι του κυρίου της σοφίας, όχι οι γιοί της σελήνης, είναι αθάνατοι. Πάψε τα παράπονα. Τα επτά σου δέρματα είναι ακόμα πάνω σου...Δεν είσαι έτοιμη. Οι άνθρωποι σου δεν είναι έτοιμοι».

Ύστερα από μεγάλες οδύνες απέρριψε τα παλιά τρία και φόρεσε τα επτά καινούργια της δέρματα και στάθηκε στο πρώτο της.

II

5. Ο τροχός περιστράφηκε για άλλα τριάντα κρορ, κατασκεύασε ρούπα: μαλακές πέτρες που σκλήρυναν, σκληρά φυτά που μαλάκωσαν. Ορατό από το αόρατο. Έντομα και μικρές ζωές. Τα τίνιζε από την πλάτη της κάθε φορά που κατέκλυζαν τη μητέρα... Μετά από τριάντα κρορ γύρισε ανάσκελα. Ξάπλωσε στην πλάτη της, στο πλευρό της... Δεν θα καλούσε γιούς του ουρανού, δεν θα ζητούσε γιούς της σοφίας, δημιούργησε από τον ίδιο τον κόρφο της, ανέπτυξε υδάτινους ανθρώπους, φοβερούς και κακούς.

6. Τους υδάτινους ανθρώπους, φοβερούς και κακούς, τους δημιούργησε η ίδια από τα υπολείμματα των άλλων, από τη σκουριά και τη λάσπη του πρώτου, δεύτερου και τρίτου της, τους σχημάτισε. Οι Ντχγιάνι ήρθαν και κοίταξαν. Οι Ντχγιάνι από το λαμπρό Πατέρα-Μητέρα, από τις λευκές περιοχές ήρθαν, από τις κατοικίες των αθανάτων-θνητών.

7. Δυσανεστήθηκαν. Η σάρκα μας δεν βρίσκεται εκεί, ούτε κατάλληλα ρούπα για τους αδελφούς μας της πέμπτης, ούτε κατοικίες για τις ζωές. Καθαρά νερά, όχι ταραγμένα πρέπει να πίνουν, ας τα αποξηράνουμε.

8. Ήρθαν οι φλόγες, τα πυρά με τους σπινθήρες, τα νυχτερινά πυρά και τα ημερήσια πυρά. Αποξήραναν τα ταραγμένα σκοτεινά ύδατα, με τη θερμότητα τους τα εξαφάνισαν. Οι Λχα από τα πάνω, οι Λαμαγίν από τα κάτω, ήρθαν, σκότωσαν τις μορφές που είχαν δύο και τέσσερα πρόσωπα, πολέμησαν με τους ανθρώπους τράγους, με τους κυνοκέφαλους ανθρώπους και με κείνους που είχαν σώμα ψαριού.

9. Η Μητέρα Νερό, η Μεγάλη Θάλασσα, έκλαψε, σηκώθηκε, εξαφανίστηκε στη Σελήνη, που την είχε ανυψώσει, που την είχε γεννήσει.

10. Όταν καταστράφηκαν, η Μητέρα Γη έμεινε γυμνή, ζήτησε να αποξηραθεί.

III

11. Ο Κύριος των Κυρίων ήρθε. Από το σώμα της χώρισε τα ύδατα, και έτσι έγινε ουρανός επάνω, ο πρώτος ουρανός.

12. Οι μεγάλοι Τσόχαν κάλεσαν τους κυρίους της Σελήνης

με τα αέρινα σώματα «Δημιουργήστε ανθρώπους, ανθρώπους της δικής σας φύσης, δώστε τους την εσωτερική μορφή τους, αυτή θα φτιάξει τα εξωτερικά καλύμματα. Αρσενικό – θηλυκοί, θα είναι κύριοι της φλόγας επίσης»

13. Πήγαν ο καθένας στη χώρα που του παραχωρήθηκε. Επτά από αυτούς, καθένας στον κλήρο του. Οι κύριοι της φλόγας έμειναν πίσω, δεν θα πήγαιναν, δεν θα δημιουργούσαν.

IV

14. Τα επτά πλήθη, οι «Κύριοι οι γεννημένοι από τη θέληση» παρακινούμενοι από το πνεύμα της ζωοποίησης, πρόβαλαν από τον εαυτό τους ανθρώπους, ο καθένας στην δική του ζώνη.

15. Επτά φορές, επτά σκιές μελλοντικών ανθρώπων γεννήθηκαν, ο καθένας με το δικό του χρώμα και είδος. Καθένας κατώτερος από τον πατέρα του. Οι πατέρες, οι χωρίς οστά, δεν μπορούσαν να δώσουν ζωή σε όντα με οστά. Οι απόγονοι τους ήταν Μπχούτα με δίχως μορφή ούτε νου. Γι αυτό ονομάζονται οι Τσάγια.

16. Πώς γεννιούνται οι Μανούσγια; Πώς φτιάχνονται οι Μανού με νου; Οι πατέρες κάλεσαν σε βοήθεια το δικό τους Πυρ, που είναι το πυρ που καίει στη γη. Το πνεύμα της γης κάλεσε σε βοήθεια το ηλιακό πυρ. Αυτά τα τρία με τις ενωμένες προσπάθειές τους δημιούργησαν ένα καλό Ρούπα. Μπορούσε να στέκεται, να περπατάει, να τρέχει, να ξαπλώνει ή να πετάει, και όμως δεν ήταν ακόμα παρά μια Τσάγια, μια σκιά χωρίς λογική.

17. Η πνοή χρειαζόταν μια μορφή, οι Πατέρες της την έδωσαν. Η πνοή χρειαζόταν ένα πυκνό σώμα, η Μητέρα το σχημάτισε. Η πνοή χρειαζόταν το πνεύμα της ζωής. Οι ηλιακοί ΛΧΑ το εμφύσησαν στη μορφή της. Η πνοή χρειαζόταν ένα καθρέφτη του σώματος της «Της δίνουμε το δικό μας» είπαν οι Ντχγιάνι. Η πνοή χρειαζόταν ένα φορέα επιθυμιών, «Τον έχει είπε ο Αποξηραντής των Υδάτων. Άλλα η πνοή χρειάζεται ένα Νου για να αγκαλιάζει το σύμπαν, «Δεν μπορούμε να τον δώσουμε», είπαν οι Πατέρες, «Εγώ ποτέ δεν τον είχα»

είπε το πνεύμα της γης. «Η μορφή θα καταστρεφόταν αν της έδινα εγώ το Νου, είπε το Μεγάλο Πύρ... Ο άνθρωπος έμεινε ένας άδειος, χωρίς λογική Μπούχτα... Έτσι οι χωρίς οστά έδωσαν ζωή σε κείνους που έγιναν άνθρωποι με οστά στην τρίτη.

V

18. Οι πρώτοι ήταν οι γιοί του Γιόγκα, οι γιοί τους, τα παιδιά του κίτρινου πατέρα και της λευκής μητέρας.

19. Η δεύτερη φυλή ήταν προϊόν εκβλάστησης και διαστολής, η ασεξουαλική από την άφυλη, έτσι ω Λανού, δημιουργήθηκε η δεύτερη φυλή.

20. Οι πατέρες τους ήταν οι αυτογεννημένοι, οι αυτογεννημένοι, οι Τσχάγια από τα λαμπερά σώματα των Κυρίων, των Πατέρων, των γιων του Λυκόφωτος.

21. Όταν η φυλή γέρασε, τα παλιά ύδατα αναμείχθηκαν με τα καινούργια ύδατα, όταν οι σταγόνες της θόλωσαν, χάθηκαν και εξαφανίστηκαν μέσα στο καινούργιο ρεύμα, στο θερμό ρεύμα της ζωής. Το εξωτερικό της πρώτης έγινε το εσωτερικό της δεύτερης. Το παλιό φτερό έγινε η καινούργια σκιά, και η σκιά του φτερού.

VI

22. Τότε η δεύτερη ανέπτυξε τη γεννημένη από αυγό, την τρίτη. Ο ιδρώτας μεγάλωσε, οι σταγόνες του μεγάλωσαν, και έγιναν σκληρές και στρογγυλές. Ο ήλιος την ζέστανε, η σελήνη την ψύχρανε και την μορφοποίησε, ο άνεμος την έθρεψε μέχρι να ωριμάσει. Ο λευκός κύκνος από τον αστροσκέπαστο θόλο επισκίασε τη μεγάλη σταγόνα, το αυγό της μελοντικής φυλής, ο άνθρωπος κύκνος της τελευταίας τρίτης. Πρώτα αρσενικό θηλυκό, ύστερα άνδρας και γυναίκα.

23. Οι αυτογεννημένοι ήταν οι Τσχάγια, οι σκιές από τα σώματα των γιών του Λυκόφωτος.

VII

24. Οι γιοί της Σοφίας, οι Γιοί της Νύχτας, έτοιμοι για επαναγέννηση κατέβηκαν, είδαν τις ευτελείς μορφές της πρώ-

της τρίτης, «μπορούμε να διαλέξουμε» είπαν οι Κύριοι, «έχουμε σοφία». Μερικοί πρόβαλαν ένα σπινθήρα, μερικοί ανέβαλαν μέχρι την τέταρτη, από το δικό τους Ρούπα γέμισαν το Κάμα. Εκείνοι που εισήλθαν έγιναν Αρχάτ, εκείνοι που δέχθηκαν μόνο ένα σπινθήρα, έμειναν στερημένοι από γνώση. Ο σπινθήρας έκαιγε αδύναμα. Η τρίτη παρέμεινε χωρίς νου. Οι Τζίβα τους δεν ήταν έτοιμοι. Αυτοί τοποθετήθηκαν χωριστά ανάμεσα τους επτά έγιναν στενοκέφαλοι. Η τρίτη ήταν έτοιμοι «Σ' αυτούς θα κατοικήσουμε» είπαν οι Κύριοι της φλόγας.

25. Πως έδρασαν οι Μανάσα, οι Γιοί της Σοφίας; Απέρριψαν τους αυτογεννημένους. Δεν είναι έτοιμοι. Απέκρουσαν τους γεννημένους από ιδρώτα, δεν είναι απόλυτα έτοιμοι, δεν εισήλθαν στους πρώτους τους γεννημένους από αυγό.

26. Όταν οι γεννημένοι από ιδρώτα δημιούργησαν τους γεννημένους από αυγό, τους διπλούς και τους δυνατούς, τους πανίσχυρους με τα οστά, οι Κύριοι της Σοφίας είπαν «Τώρα θα δημιουργήσουμε».

27. Η τρίτη φυλή έγινε το Βαχάνα των Κυρίων της Σοφίας. Δημιούργησε «Γιούς της θέλησης» και του Γιόγκα με Κριγιασάκτι τους δημιούργησε, τους άγιους πατέρες, προγόνους των Αρχάτ.

VIII

28. Από τις σταγόνες του ιδρώτα, από το ίζημα της ουσίας, από ύλη νεκρών σωμάτων, ανθρώπων και ζώων του προηγούμενου τροχού και από πεταμένη σκόνη, δημιουργήθηκαν τα πρώτα θηλαστικά.

29. Ζώα με οστά, δράκοντες της αβύσσου και ιπτάμενοι Σάρπα, προστέθηκαν στα έρποντα πράγματα, αυτά που σέρνονταν στο έδαφος απέκτησαν φτερά, εκείνα με τους μακρείς λαιμούς στο νερό έγιναν οι προγεννήτορες των πτηνών του αέρα.

30. Κατά τη διάρκεια της τρίτης φυλής, τα χωρίς οστά ζώα μεγάλωσαν και μεταβλήθηκαν : Έγιναν ζώα με οστά, οι Τσχάγια τους έγιναν συμπαγείς.

31. Πρώτα χωρίστηκαν τα ζώα. Αρχισαν να ζευγαρώνουν, ο

διπλός άνθρωπος επίσης χωρίστηκε, είπε «Ας κάνουμε όπως αυτά, ας ενωθούμε κι ας φτιάξουμε πλάσματα» το έκαναν.

32. Και κείνοι που δεν είχαν σπινθήρα, πήραν τεράστια θηλυκά ζώα για συντρόφους τους. Γέννησαν με αυτά βουβές φυλές. Βουβοί ήταν και οι ίδιοι, αλλά η γλώσσα τους λύθηκε, η γλώσσα των απογόνων τους έμεινε ακίνητη. Γέννησαν τέρατα, μια φυλή κοκκινότριχων τεράτων που περπατούσαν με τα τέσσερα. Μια βουβή φυλή για να μη γίνει γνωστή η ντροπή.

IX

Όταν το είδαν, οι Λχα που δεν είχαν φτιάξει ανθρώπους, έκλαψαν λέγοντας:

34. «Οι Αμανάσα μόλυναν τις μελλοντικές κατοικίες μας. Αυτό είναι Κάρμα. Ας κατοικήσουμε στους άλλους, ας τους διδάξουμε καλύτερα ώστε να μη συμβούν χειρότερα». Το έκαναν.

35. Τότε όλοι οι άνθρωποι προικίστηκαν με Μάνας, είδαν το αμάρτημα των χωρίς νου.

36. Η τέταρτη φυλή ανέπτυξε ομιλία.

37. Το ένα έγινε δύο, επίσης όλα τα ζωντανά και έρποντα πράγματα που ήταν ακόμα ένα, γιγαντιαία ψάρια, πουλιά και οστρακοκέφαλα ερπετά.

X

38. Έτσι δύο δύο, στις επτά ζώνες, η τρίτη φυλή έδωσε γέννηση στους ανθρώπους της τέταρτης φυλής. Οι θεοί έγιναν ημίθεοι, οι Σούρα έγιναν Ασούρα.

39. Η πρώτη σε κάθε ζώνη είχε το χρώμα της Σελήνης. Η δεύτερη ήταν κίτρινη σαν το χρυσάφι, η τρίτη κόκκινη, η τέταρτη καστανή, η οποία έγινε μαύρη από την αμαρτία. Τα πρώτα επτά ανθρώπινα βλαστάρια είχαν όλα το ίδιο χρώμα. Τα επόμενα επτά άρχισαν να ανακατεύονται.

40. Ύστερα η τέταρτη φούσκωσε από υπερηφάνεια, είμαστε οι βασιλιάδες είπαν, είμαστε οι θεοί.

41. Πήραν συζύγους με ωραία όψη, συζύγους από τους χωρίς νου, τους στενοκέφαλους, γέννησαν τέρατα, κακούς

δαίμονες αρσενικούς και θηλυκούς, επίσης Κάντο (Ντακίνι) με λιγοστό νου.

42. Έχτισαν ναούς για το ανθρώπινο σώμα. Λάτρευαν το αρσενικό και το θηλυκό. Τότε το τρίτο μάτι έπαψε να λειτουργεί.

XI

43. Χτίζουν τεράστιες πόλεις, χτίζουν με σπάνια ορυκτά και μέταλλα και από τα εκτοξευόμενα πυρά, από τη λευκή πέτρα των βουνών και από τη μαύρη πέτρα, φτιάχνουν τις εικόνες τους, στο δικό τους μέγεθος και μορφή και τις λατρεύουν.

44. Φτιάχνουν μεγάλες εικόνες εννιά «Γιατί» ψηλές, στο μέγεθος των σωμάτων τους. Εσωτερικά πυρά κατέστρεψαν τη γη των πατέρων τους. Τα ύδατα απείλησαν την τέταρτη.

45. Όλοι οι άγιοι σώθηκαν, οι βέβηλοι καταστράφηκαν, μαζί μ' αυτούς και τα περισσότερα τεράστια ζώα που δημιουργήθηκαν από τον ιδρώτα της γης.

XII

47. Ελάχιστοι άνθρωποι έμειναν, μερικοί κίτρινοι, μερικοί καστανοί και μαύροι και μερικοί κόκκινοι επέζησαν. Εκείνοι που είχαν το χρώμα της Σελήνης χάθηκαν για πάντα.

48. Η πέμπτη δημιουργήθηκε από τους αγίους που είχαν επιζήσει: κυβερνήθηκε από τους πρώτους θεούς βασιλείς.

49. ...Που ξανακατέβηκαν, που έκαναν ειρήνη με την πέμπτη, που την δίδαξαν και την καθοδήγησαν.

3. Πέρσες

Ιερός αριθμός ήταν ο 7 και για τους Πέρσες.

Εφτά ήταν οι περσικές φυλές. Ο Πλάτωνας μάλιστα στην έβδομη επιστολή του (332β) αναφέρει ότι ο Δαρείος είχε διαιρέσει το κράτος του σε εφτά μέρη.

Εφτά είναι οι ουρανοί κι εφτά τα ουράνια πνεύματα.

Εφτά βωμοί έκαιγαν διαρκώς μπρος στον περσικό θεό Μίθρα.

Στις αστρολογικές θεωρίες του Μιθραϊσμού εξέχουσα θέση κατέχουν οι πλανήτες καθένas από τους οποίους προΐ-

σταται μιας ημέρας της εβδομάδας.

Έφτα σπήλαια έπρεπε να περάσει ο υποψήφιος για τα περσικά μυστήρια.

Εφτά ημέρες πενθούν το θάνατο του χαλίφη της αίρεσης τους Ιμάμ Αλή και των εφτά μελών της οικογένειας του οι Σχίτες, όπως λέγονται οι οπαδοί μιας αίρεσης μουσουλμανικής στην οποία ανήκουν και οι Πέρσες.

Να σημειωθεί πως ο Ξενοφών²⁵ αναφέρει πως ο Κύρος στη δίκη του προδότη Ορόντα χρησιμοποίησε εφτά συνδικαστές, τους καλύτερους Πέρσες από την ιδιαίτερη σωματοφυλακή του. Επίσης ο Πλάτων^{25α} λέει πως όταν τα βασιλόπουλα γίνονταν εφτά χρόνων διδάσκονταν την ιππασία και το κυνήγι.

Στην Περσία²⁶ οι Ζωροαστρικοί δέχονταν εφτά Άμεσα-Σπέντας (πρίγκηπες του φωτός) που η σύνθεση τους ήταν ο Ωρομάσδης.

Ο Αχριμάν επίσης αποτελούσε τη σύνθεση μιας επτάδας από δορυφόρους του.

Στα μυστήρια του Μίθρα²⁷ η τελετουργική σκάλα είχε εφτά σκαλοπάτια, καθένα φτιαγμένο από διαφορετικό μέταλλο. Σύμφωνα με τον Κέλσο²⁸:

- Το πρώτο ήταν από μολύβι κι αντιστοιχούσε στον «Ουρανό» του πλανήτη Κρόνου.
- Το δεύτερο από κασσίτερο (Αφροδίτη)
- Το τρίτο από ορείχαλκο (Δίας)
- Το τέταρτο από σίδηρο (Ερμής)
- Το πέμπτο από κράμα μετάλλων (Αρης)
- Το έκτο από ασήμι (Σελήνη)
- Το έβδομο από χρυσάφι (Ήλιος)

Σκαρφαλώνοντας την τελετουργική σκάλα, ο μνημένος διέσχιζε ουσιαστικά τους εφτά ουραμούς και υψωνόταν έτσι ως το στερέωμα.²⁹

Οι βαθμοί της μύησης ήταν εφτά, γιατί οι ψυχές που κατέρχονται στη γη περνούσαν από όλους τους πλανήτες.

Σύμφωνα με το Ν. Λούβαρη,³⁰ διαπρεπή τέκτονα, πιθανότερη είναι η ερμηνεία του Κέλσου κατά την οποία οι εφτά βαθμοί της μύησης ανταποκρίνονται στις εφτά πλανητικές σφαίρες από τις οποίες διέρχεται η ψυχή ώσπου να φτάσει

στη χώρα των μακάρων. Τα ονόματα των εφτά βαθμών έχουν σχέση με το μύθο ή τις ιδιότητες του Μίθρα:

Ο κόρακας (πρώτος βαθμός) ήταν όπως είναι γνωστό, άγγελος των θεών. Εξάλλου ο κόρακας είναι ικανός να μιμείται το λόγο, όχι να δημιουργεί δικές του ιδέες.

Κρύφιος ονομαζόταν ο δεύτερος βαθμός, γιατί αυτός που τον έφερε ήταν καλυμμένος και αποκαλυπτόταν σ' επίσημη τελετή.

Στρατιώτης (τρίτος βαθμός). Ο Μίθρας ήταν θεός πολεμικός και οι οπαδοί του ήταν στρατιώτες που μαζί του αγωνίζονταν εναντίον των πονηρών δυνάμεων. Συμβολίζει λοιπόν τον αγώνα εναντίον του κακού.

Λιοντάρι (τέταρτος βαθμός). Το λιοντάρι ήταν αρχαιότατο σύμβολο της φωτιάς. Ο τέταρτος βαθμός είχε στενή σχέση με τον ήλιο, δηλαδή το Μίθρα.

Πέρσης (πέμπτος βαθμός). Συμβολίζει τη φυλή από την οποία προήλθε η μασδεϊκή θρησκεία.

Ηλιοδρόμος (έκτος βαθμός). Ταυτιζόταν με το Μίθρα.

Πατέρας (έβδομος βαθμός). Ανώτατος βαθμός. Από αυτούς τους μύστες εκλεγόταν ο αρχηγός της κοινότητας και προϊστάμενος της λατρείας που αποφάσιζε και για τις μήσεις.

Πάνω απ' όλους ωστόσο βρισκόταν ο «πατήρ των πατέρων», ο επίσκοπος θα λέγαμε σήμερα.

Από τους εφτά βαθμούς, οι τρεις πρώτοι αποτελούσαν την κατηγορία των «μετεχόντων».

Για ν' αποδοθεί οποιοσδήποτε βαθμός έπρεπε να προηγηθεί δοκιμασία και μύηση. Στο βαθμό λ.χ. του λιονταριού προσφερόταν μέλι, σύμβολο φυλάξεως από τις αμαρτίες. Ο Πορφύριος γράφει «Όταν μεν αυτοίς τα λεοντικά μουυμένοις εις τας χείρας παραγγέλλουσιν από παντός λυπηρού και βλαπτικού και μυαρού και ως μύστη καθαρτικού όντος του πυρός, οικεία νίπτρα προσάγουσι, παραιτησάμενοι το ύδωρ ως πολέμιον τω πυρί, καθαιρούσιν δε και τη γλώτταν τω μέλιτι από παντός αμαρτωλού...». Μέλι πρόσφεραν επίσης και στη μύηση του 5ου βαθμού.

Σε πάπυρο³¹ του 2ου μ.Χ αιώνα για τον οποίο ο Α. Dieterich

πιστεύει ότι αναφέρεται σε λειτουργία μιθραϊκή, ο μάγος, που επιθυμεί σαν αίτός να ανέβει στα ουράνια και να κατοπτρεύσει τον ουράνιο κόσμο κάνει μια πολύ εκτεταμένη ευχή την οποία επαναλαμβάνει-εφτά φορές για τους εφτά θάνατους θεούς του κόσμου. Ανάμεσα στα άλλα, απευθύνει χαιρετισμό στις εφτά τύχες του ουρανού, μιλάει για εφτά χρυσά διαδήματα και για εφτά πολυκράτορες του ουρανού.

Στην Περσία³² εφτά λογίων φρούτα και μ' ένα κερι με εφτά αρώματα βάζουν πάνω σ' ένα τραπέζι, την ώρα της γέννας.

Εφτά φορές αδειάζει μια κοπέλλα το πανέρι της στο ποτάμι, την παραμονή του γάμου της.

Την έβδομη μέρα κάνουν περιτομή του αγοριού.

4. Γότθοι

Στα Γοτθικά μυστήρια ο υποψήφιος συναντούσε εφτά εμπόδια: ήταν η «οδός των εφτά σταδίων».

Λένε³³ επίσης πως οι Γότθοι είχαν εφτά θεότητες, τα ονόματα των οποίων ταίριαζαν με τα ονόματα των εφτά ημερών στα αγγλικά.

Σάν – Sanday – Κυριακή
Μουν – Monday – Δευτέρα
Τουϊσκο – Tuesday – Τρίτη
Βοντέν – Wednesday – Τετάρτη
Θωρ – Thursday – Πέμπτη
Φρίγκα – Friday – Παρασκευή
Σεατούρ – Saturday – Σάββατο

5. Αιγύπτιοι

Εφτά ήταν για τους Αιγύπτιους οι δημιουργοί του σύμπαντος και οι προστάτες των ανθρώπων σαν θεότητες.

Η θεά Ίσιδα ταξίδευε στο Δέλτα του Νείλου με εφτά ιερούς σκορπιούς.

Ο Καλλιτσουνάκις³⁴ δίνει ακόμα και τις εξής πληροφορίες για τους Αιγύπτιους.

Η γητεία που γίνεται εφτά ημέρες σκοτώνει το θύμα.

Ο Άδης έχει εφτά πύλες και εφτά αγελάδες.

Εφτά νύμφες παρουσιάζονται στο νιογέννητο μωρό και καθορίζουν την τύχη του.

Στην ιατρική κυριαρχεί ο αριθμός εφτά, λ.χ εφτά καταπότια, εφτά λίθοι, εφτά κόμποι, εφτά βώλοι αλάτι κ.λπ.

Οι Άραβες είχαν εφτά ιερούς ναούς.

Οι Αιγύπτιοι, που λάτρευαν το Νείλο σα θεό, αριθμούσαν μόνο εφτά παρακλάδια, αν και υπάρχουν πάρα πολλά, και γι' αυτό τον έλεγαν επτάρρουν ή επτάστομον³⁵.

Ο Φαραώ της Αιγύπτου ονειρεύτηκε εφτά παχειές και εφτά ισχνές αγελάδες, εφτά μεστά καρπών στάχυα κι εφτά ισχνά κι ο Ιωσήφ εξήγησε το όνειρο του³⁶.

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι πίστευαν³⁷ ότι ο άνθρωπος προστατεύεται από επτά θεούς ή εφτά φίδια.

Στην Αίγυπτο³⁸ ο νεκρός απευθύνεται σε εφτά θεούς και λέει: «Χαιρετώ εσάς, επτά όντα που κάνετε τις κρίσεις κ.λπ και πιο κάτω... ο νεκρός ανυπομονεί να περάσει τις επτά αίθουσες, που υπήρχαν σ' ένα μέρος του βασιλείου του Όσιρι.

Επταστάδιο³⁹ λεγόταν μια πέτρινη γέφυρα που ένωνε την Αλεξάνδρεια με το νησί Φάρου (είχε μήκος εφτά στάδια).

Σ' ένα μέρος⁴⁰ του βασιλείου του Όσιρι υπήρχαν εφτά αίθουσες ή κατοικίες, απ' όπου ο νεκρός ανυπομονούσε να περάσει, αλλά κάθε πύλη τη φρουρούσε ένας θυρωρός, ένας φύλακας κι ένας κήρυκας και χρειαζόταν ειδική πρόβλεψη από μέρους του νεκρού, για να τους πείσει ότι έχει δικαίωμα να περάσει.

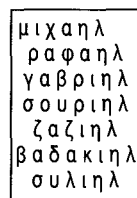
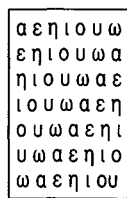
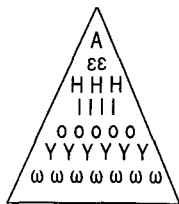
Το σώμα του Όσιρι το έκοψαν σ' εφτά κομμάτια κι εκείνα 3X7=21 κομμάτια.

Στην Αίγυπτο⁴¹ υπήρχαν 7 μεγάλοι θεοί.

Ο Budge⁴² γράφει ότι σε μια άλλη μαγική συνταγή διαβάζουμε: «Επικαλούμαι εσένα που έπλασες τη γη και τα κόκκαλα και κάθε σάρκα και κάθε πνεύμα, που δημιουργήσες τη θάλασσα και που ταραζεις τους ουρανούς και χώρισες το φως από το σκοτάδι, ο μεγάλος διευθύνων νους που τακτοποιεί τα πάντα, μάτι του κόσμου, πνεύμα των πνευμάτων, θεέ των θεών, κύριε των πνευμάτων, ακίνητε Αιών. Ιαουέι, άκου-

σε την φωνή μου. Σε επικαλούμαι, κυβερνήτη των θεών, κεραυνοβόλε Δία, Δία βασιλιά, Άδωνη κύριε, Ιαουέι, άκουσε τη φωνή μου. Σε επικαλούμαι, κυβερνήτη των θεών, κεραυνοβόλε Δία, Δία βασιλιά, Άδωνη, κύριε Ιαουέι. Είμαι αυτός που σας επικαλείται στη συριακή γλώσσα, ο μεγάλος θεός Ζααλαέρ, Ιφφού, συ δεν περιφρονείς την εβραϊκή επωνυμία Αβλαθανάβ. Αβρασιλόα.

Γιατί εγώ είμαι ο Σιλθακχόουκχ, Λαιλάμ, Βλασαλόθ, Ιαό, Ιεό, Νεβούθ, Σαβιοθάρ, Βοθ, Αρβαθιάο, Ιαόθ, Σαβαώθ, Πατουρέ, Ζαγκουρέ, Βαρούχ, Άδωνης, Ελώα, Ιαβραάμ, Βαρβαράουο, Νάου, Σιφ». κ.τ.λ. Ο λόγος τελειώνει με τη δήλωση ότι αυτό «χαλαρώνει αλυσίδες, τυφλώνει, φέρνει όνειρα, δημιουργεί εύνοια. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί από κοινού για οποιοδήποτε σκοπό θέλει κανείς». Στα παραπάνω παρατηρούμε αμέσως την χρήση των επτά φωνηέντων που σχηματίζουν «ένα όνομα στο οποίο περιέχονται όλα τα Ονόματα και όλα τα Φώτα και όλες οι Δυνάμεις». Τα επτά φωνήεντα, βέβαια, αναφέρονται στα τρία φωνήεντα «Ιαώ» που είχαν σκοπό να συμβολίσουν ένα από τα εβραϊκά ονόματα του Παντοδύναμου θεού «Γιαχ». Τα ονόματα Άδωνης, Ελώα», έχουν παρθεί μέσω των Εβραίων από τη βίβλο, και το Σαβαώθ είναι άλλη μια γνωστή εβραϊκή λέξη που σημαίνει «οικοδεσπότες». Μερικά από τα ονόματα που απομένουν θα μπορούσαν να εξηγηθούν, αν ο χώρος το επέτρεπε, από εβραϊκές και συριακές λέξεις. Σε παπύρους και φυλαχτά τα φωνήεντα είναι γραμμένα σε μαγικούς συνδυασμούς, μ' ένα τέτοιο τρόπο που σχηματίζουν μαγικά τρίγωνα και άλλα σχήματα. Μαζί με αυτά βρίσκουμε συχνά και τα ονόματα των επτά αργαγγέλων του Θεού, όπως στα παρακάτω παραδείγματα:

Ο Συρέ⁴³ μιλώντας για τον Ερμή γράφει: «Ο Ερμής είδε τότε ένα θέαμα θαυμάσιο. Το άπειρο διάστημα, ο έναστρος ουρανός τον περιέβαλε με επτά φωτεινές σφαίρες. Με μία ματιά ο Ερμής παρατήρησε τους επτά ουρανούς, διαταγμένους στη σειρά απάνω απ' το κεφάλι του, σαν επτά διαφανείς και ομόκεντρες σφαίρες που αυτός βρισκόταν στο αστρικό τους κέντρο. Ο τελευταίος είχε για ζώνη τον γαλαξία. Σε κάθε σφαίρα κύλαγε ένας πλανήτης συνοδευόμενος με ένα πνεύμα διαφορετικού σχήματος, σημείου και φωτός. Ενώ ο Ερμής παρατηρούσε θαμπωμένος τη διάχυτη άνθηση τους και τις μεγαλειώδεις κινήσεις τους, η φωνή του είπε: Κοίταξε, άκουσε και κατάλαβε. Βλέπεις τις επτά σφαίρες όλης της ζωής. Ή πτώση κι η ανύψωση των ψυχών γίνεται μέσα απ' αυτές. Τα επτά Πνεύματα είναι οι επτά ακτίνες του Λόγου-Φωτός. Το καθένα τους κυβερνάει μια σφαίρα του Πνεύματος, μια φάση της ζωής των ψυχών. Το πλησιέστερο σε σένα είναι το Πνεύμα της Σελήνης, με το ανήσυχο χαμόγελο και στεφανωμένο μ' ένα ασημένιο δρεπάνι. Εφορεύει στις γεννήσεις και τις τραβάει μέσα στην ακτίνα του.

Επάνω απ' αυτό, ο ωχρός Ερμής δείχνει με το κηρύκειό του, που περιέχει την επιστήμη, το δρόμο στις κατερχόμενες ή ανερχόμενες ψυχές. Πιο ψηλά, η λαμπερή Αφροδίτη κρατάει τον καθρέφτη του Έρωτα, απ' όπου οι ψυχές ξεχνιούνται κι αναγνωρίζονται διαδοχικά. Πάνω απ' αυτήν, το Πνεύμα του Ήλιου υψώνει τη θριαμβευτική λαμπάδα της αιώνιας Ομορφιάς. Ακόμα πιο ψηλά, ο Άρης κραδαίνει τη ρομφαία της δικαιοσύνης. Θρονιασμένος πάνω στη γαλάζια σφαίρα, ο Δίας κρατάει το σκήπτρο της υπέρτατης δύναμης, της θείας Διάνοιας. Στα όρια του κόσμου, κάτω απ' τα σημεία του ζωδιακού, ο Κρόνος κρατάει τη σφαίρα της παγκόσμιας σοφίας... Αφού οδηγούσε έτσι τον μαθητή του στο ιδανικό κέντρο του σύμπαντος, στη γενεσιουργική αρχή του Όντος, ο διδάσκαλος επέκτεινε το κέντρο αυτό μέσα στο χρόνο και στο χώρο, το έσπαγε σε πολλαπλά σπιθίσματα. Γιατί το δεύτερο μέρος του οράματος παριστάνει τη θεότητα στη δυναμική κατάσταση, σε ενεργό δηλαδή εξέλιξη, με άλλα λόγια: το ορατό και αόρατο σύμπαν, ο ζωντανός ουρανός,

Οι επτά σφαίρες που συνάπτονται με τους επτά πλανήτες συμβόλιζαν επτά αρχές, επτά διαφορετικές καταστάσεις της ύλης και του πνεύματος, επτά διαφορετικούς κόσμους που είναι υποχρεωμένοι να διασχίσουν στην εξέλιξη τους δια μέσου ενός ηλιακού συστήματος όλοι οι άνθρωποι κι όλες οι ανθρωπότητες. Τα επτά Πνεύματα, ή οι επτά κοσμογονικοί θεοί σήμαιναν τα ανώτερα και καθοδηγητικά πνεύματα από όλες τις σφαίρες, που κι αυτά προκύψανε από την αναπόφευκτη εξέλιξη. Κάθε μεγάλος θεός ήταν λοιπόν για έναν αρχαίο μύστη το σύμβολο και ο αφέντης λεγεώνων πνευμάτων που αναπαράγανε τον τύπο του με χίλιες ποικιλίες, και που μπορούσαν από τη σφαίρα τους να ασκήσουν επίδραση πάνω στους ανθρώπους και στα επίγεια πράγματα.

Τα επτά Πνεύματα του οράματος του Ερμή είναι οι επτά Ντέβα των Ινδιών, οι επτά Αμσαπάντας της Περσίας, οι επτά μεγάλοι Άγγελοι της Χαλδαιίας, οι επτά Σεφιρώθ της Καββάλας, οι επτά Αρχάγγελοι της Χριστιανικής Αποκάλυψης. Κι η μεγάλη επτάδα που αγκαλιάζει το σύμπαν δεν πάλλεται μόνο στα επτά χρώματα του ουρανού τόξου, στις επτά νότες της μουσικής κλίμακας, εκδηλώνεται ακόμα και στη σύσταση του ανθρώπου που είναι τριπλός ως προς την ουσία του, επταπλός όμως ως προς την εξέλιξή του».

Ο Ισουίτης Αθανάσιος Κίρχερ⁴⁴ αναφέρει ότι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι συνέδεαν τους αριθμούς και τους πλανήτες ως εξής:

Κρόνος	3	9	15	45
Ζεους	4	16	34	136
Άρης	5	25	65	325
Ήλιος	6	36	111	666
Αφροδίτη	7	49	145	1225
Ερμής	8	64	260	2080
Σελήνη	9	81	369	3521

Τα μεταγενέστερα κοπτικά ονόματα των 7 θεών, των πλανητών και των Πνευμάτων του κόσμου των αρχαίων Αιγυπτίων είναι:

Κρόνος, Ρεφάν, θεός του χρόνου.

Ζεους, Πιχεύς, θεός της ζωής.

Άρης, Μολόχ, θεός της καταστροφής.

Ήλιος, Φρεήπιρι, Άγιος Κύριος.

Αφροδίτη, Σουρόθ, Κυρία του έρωτα.

Ερμής, Ερμάνουβις, θεός της ομιλίας.

Σελήνη, Πίου, Κυρία των υδάτων.

6. Βουδιστές

Σύμφωνα με τη διδασκαλία της βουδικής θρησκείας⁴⁵ ο δρόμος της αγνότητας έχει επτά στάδια:

–Ορθή διάκριση της αλήθειας από το ψέμα.

–Ορθός λόγος.

–Ορθή πράξη.

–Ορθός τρόπος ζωής.

–Ορμή για λύτρωση.

–Ορθό βύθισμα της συνείδησης στις αιώνιες αλήθειες.

Ο Βούδας, ο ιδρυτής του Βουδισμού, ασκήτεψε επτά χρόνια.

Επτά ημέρες⁴⁶ μετά τη γέννηση του Βούδα, πέθανε η Μάγια, η γυναίκα που τον γέννησε.

Οι άνθρωποι⁴⁷, που στην αρχή αυτής της εποχής του κόσμου είχαν μια ζωή καταπληκτικής διάρκειας, δεν φτάνουν πια παρά τα δέκα χρόνια και τελικά το μεγαλύτερο μέρος αλληλοσκοτώνεται στη διάρκεια ενός πολέμου επτά ημερών.

Ο χρόνος, λένε οι Βέδες, κινείται πάνω σε επτά τροχούς κι επτά είναι οι εκκλησίες του.

Χαρακτηριστική είναι και η παράδοση για τον βουδιστή μοναχό Μπαρτριχάρι, που επειδή δεν μπορούσε ν' αποφύγει τα πάθη του, μετενσαρκώθηκε 14 φορές, 7 σαν λαϊκός και επτά σαν μοναχός.

Στους Βεδικούς ύμνους, αναφέρεται άρμα του ήλιου που το έσερναν ένα ή επτά άλογα.⁴⁸

Ο Λαχίρι Μαχασάγια⁴⁹ πρόσταξε τον Σρι Γιούκτεσβαρ να ρίξει επτά σταγόνες ρετσινόλαδο μέσα στο στόμα του νεκρού Ράμα κι ο νεκρός αναστήθηκε.

Στο Θιβέτ⁵⁰ ο ιερούργος διαβάζει στον νεκρό επτά φορές ή τρεις την Ατραπό των καλών ευχών, που επικαλείται τη βοήθεια των Βούδας και των Βοδδισάττβας.

7. Σουφισμός

Έτσι ονομάζεται ένα αραβικό και περσικό σύστημα, οι οπαδοί του οποίου πιστεύουν ότι το πνεύμα του ανθρώπου εκπέμπεται από τον Θεό και μ' αυτόν ενώνεται στην επιστροφή του.

Στον Σουφισμό υπάρχουν⁵¹ επτά κανόνες:

–Με τα έργα να νικάμε την πίστη και τη δεισιδαιμονία.

–Ποτέ να μη γινόμαστε δούλοι με βάση τις αρχές.

–Η αγάπη είναι η άριστη ηθική.

–Ένωση με το «Ένα».

–Σοφία είναι η αληθινή θρησκεία.

–Η αρμονία βρίσκεται στη δικαιοσύνη και η δικαιοσύνη στην αμοιβαιότητα.

–Η μουσική είναι τροφή της ψυχής και η πηγή της τελειότητας.

8. Μουσουλμάνοι

Επτά ζώα υπάρχουν⁵² στον παράδεισο των Μουσουλμάνων:

–Η καμήλα του Ηλιού.

–Το κριάρι του Αβραάμ.

–Το κήτος του Ιωνά.

–Η φοράδα Μπορράκ.

–Το μυρμήγκι κι ο τσαλαπετεινός του Σολομώντα και

–Ο σκύλος των επτά Μακκαβαίων.

Στο Κοράνιο αναφέρονται τα σχετικά με τους «επτά κοιμισμένους συνοδούς του ιερού караβανιού».

Οι Μουσουλμάνοι είχαν υποχρέωση να επισκεφθούν επτά φορές τη Μέκκα, να θυσιάσουν επτά κριάρια, να κάμουν επτά γύρους γύρω από το λίθο της Καάβας, και να προσκυνήσουν εκεί επτά τάφους των συνεργατών του Μωάμεθ. Επίσης κάθε μουσουλμάνος έπρεπε να προσευχηθεί επτά φορές την ημέρα και μπορούσε να πάρει μέχρι επτά γυναίκες.⁵³

Οι Μπεκτασήδες δερβίσηδες του Ικόνιου και της Πόλης χόρευαν το συμβολικό χορό τους σε παρέες των επτά ατόμων, χωρίς να αγγίζει ο ένας τον άλλον, όσο μικρός κι αν

ήταν ο χώρος.⁵⁴

Μεταβαίνοντας στη Μέκκα ρίχνουν επτά λιθάρια κατά του διαβόλου, κάθε μέρα που μένουν στην κοιλάδα της Μίνα.

Στην αραβική γλώσσα μάλιστα υπάρχει η κατάρα «εφτά φορές να παντρευτείς και γιό μην αποκτήσεις».

9. Φοίνικες

Οι Φοίνικες πίστευαν ότι:

–Επτά στρώματα έχει η γη.

–Επτά ορόφους είχε ένα πανάρχαιο μνημείο, ο πύργος της πόλης Βόρσιππα (Μεσοποταμία).

–Επτά αλλεπάλληλα τείχη περιέβαλαν τις κυριότερες πόλεις, μεταξύ των οποίων και τα Εκβάτανα.

10. Ρωμαίοι.

Στα ρωμαϊκά ιπποδρόμια⁵⁶ υπήρχαν επτά ομοιώματα δελφινιών που συμβόλιζαν τις επτά στροφές που έπρεπε να διατρέξουν οι αγωνιζόμενοι. Ύστερα από κάθε στροφή, κατέβαζαν το ένα ομοίωμα μ' ένα μηχάνημα που το χειριζόταν ειδικός υπάλληλος.

Επταλόφιον ή Σεπτιμόντιον ήταν παλιά ρωμαϊκή γιορτή που καθιερώθηκε, όπως λένε μερικοί, την ημέρα που περιλήφθηκε στη Ρώμη κι ο έβδομος λόφος.⁵⁷

Στην «Αινειάδα» του Βιργίλιου ο αριθμός επτά παίζει συμβολικό, καββαλιστικό ρόλο π.χ.:

Επτά καράβια μαζεύει ο Αινείας ύστερα από την τρικυμία (I, 170 (66), I, 383 (σ.12).

Επτά ελάφια σκοτώνει για να θρέψει τους κουρασμένους άντρες του, όσα φυσικά και τα καράβια (I, 192 σελ. 7).

Επτά βόδια, και επτά πρόβατα πρέπει να θυσιάσει ο Αινείας (VI, 38 κ ες. (122).

Φίδι πελώριο, γλιστερό από το βάθος του ιερού τάφου, επτά γύρους, επτά φορές κουλούρες τράβηξε, κουλουριασμένο ήσυχα γύρω στον τάφο και γλιστρώντας ανάμεσα στους βωμούς (72-103 σελ.97).

7. Σουφισμός

Έτσι ονομάζεται ένα αραβικό και περσικό σύστημα, οι οπαδοί του οποίου πιστεύουν ότι το πνεύμα του ανθρώπου εκπέμπεται από τον Θεό και μ' αυτόν ενώνεται στην επιστροφή του.

Στον Σουφισμό υπάρχουν⁵¹ επτά κανόνες:

–Με τα έργα να νικάμε την πίστη και τη δεισιδαιμονία.

–Ποτέ να μη γινόμαστε δούλοι με βάση τις αρχές.

–Η αγάπη είναι η άριστη ηθική.

–Ένωση με το «Ένα».

–Σοφία είναι η αληθινή θρησκεία.

–Η αρμονία βρίσκεται στη δικαιοσύνη και η δικαιοσύνη στην αμοιβαιότητα.

–Η μουσική είναι τροφή της ψυχής και η πηγή της τελειότητας.

8. Μουσουλμάνοι

Επτά ζώα υπάρχουν⁵² στον παράδεισο των Μουσουλμάνων:

–Η καμήλα του Ηλιού.

–Το κριάρι του Αβραάμ.

–Το κήτος του Ιωνά.

–Η φοράδα Μπορράκ.

–Το μυρμήγκι κι ο τσαλαπετεινός του Σολομώντα και

–Ο σκύλος των επτά Μακκαβαίων.

Στο Κοράνι αναφέρονται τα σχετικά με τους «επτά κοιμισμένους συνοδούς του ιερού караβανιού».

Οι Μουσουλμάνοι είχαν υποχρέωση να επισκεφθούν επτά φορές τη Μέκκα, να θυσιάσουν επτά κριάρια, να κάμουν επτά γύρους γύρω από το λίθο της Καάβας, και να προσκυνήσουν εκεί επτά τάφους των συνεργατών του Μωάμεθ. Επίσης κάθε μουσουλμάνος έπρεπε να προσευχηθεί επτά φορές την ημέρα και μπορούσε να πάρει μέχρι επτά γυναίκες.⁵³

Οι Μπεκτασήδες δερβίσηδες του Ικόνιου και της Πόλης χόρευαν το συμβολικό χορό τους σε παρέες των επτά ατόμων, χωρίς να αγγίζει ο ένας τον άλλον, όσο μικρός κι αν

ήταν ο χώρος.⁵⁴

Μεταβαίνοντας στη Μέκκα ρίχνουν επτά λιθάρια κατά του διαβόλου, κάθε μέρα που μένουν στην κοιλάδα της Μίνα.

Στην αραβική γλώσσα μάλιστα υπάρχει η κατάρα «επτά φορές να παντρευτείς και γιό μην αποκτήσεις».

9. Φοίνικες

Οι Φοίνικες πίστευαν ότι:

–Επτά στρώματα έχει η γη.

–Επτά ορόφους είχε ένα πανάρχαιο μνημείο, ο πύργος της πόλης Βόρσιππα (Μεσοποταμία).

–Επτά αλληπάληλα τείχη περιέβαλαν τις κυριότερες πόλεις, μεταξύ των οποίων και τα Εκβάτανα.

10. Ρωμαίοι.

Στα ρωμαϊκά ιπποδρόμια⁵⁶ υπήρχαν επτά ομοιώματα δελφινιών που συμβόλιζαν τις επτά στροφές που έπρεπε να διατρέξουν οι αγωνιζόμενοι. Ύστερα από κάθε στροφή, κατέβαζαν το ένα ομοίωμα μ' ένα μηχάνημα που το χειριζόταν ειδικός υπάλληλος.

Επταλόφιον ή Σεπτιμόντιον ήταν παλιά ρωμαϊκή γιορτή που καθιερώθηκε, όπως λένε μερικοί, την ημέρα που περιλήφθηκε στη Ρώμη κι ο έβδομος λόφος.⁵⁷

Στην «Αινειάδα» του Βιργίλιου ο αριθμός επτά παίζει συμβολικό, καββαλιστικό ρόλο π.χ.:

Επτά καράβια μαζεύει ο Αινείας ύστερα από την τρικυμία (I, 170 (66), I, 383 (σ.12).

Επτά ελάφια σκοτώνει για να θρέψει τους κουρασμένους άντρες του, όσα φυσικά και τα καράβια (I, 192 σελ. 7).

Επτά βόδια, και επτά πρόβατα πρέπει να θυσιάσει ο Αινείας (VI, 38 κ ες. (122).

Φίδι πελώριο, γλιστερό από το βάθος του ιερού τάφου, επτά γύρους, επτά φορές κουλούρες τράβηξε, κουλουριασμένο ήσυχα γύρω στον τάφο και γλιστρώντας ανάμεσα στους βωμούς (72-103 σελ.97).

11. Ζούνιοι

Είναι αμερικανοϊνδική φυλή με γλώσσα που αποτελεί έναν από τους 55 ανεξάρτητους κλάδους των ινδιάνικων γλωσσών της Β. Αμερικής. Στους Ζούνους λοιπόν:

–Εφτά είναι οι Παρθένες του σπόρου.

–Ο αριθμός επτά συμβολίζει τα επτά έθνη και τις επτά πολιτείες των Ζούνων καθώς και τα επτά σημεία που στις ιεροτελεστίες τους παίζουν τόσο μεγάλο ρόλο, βοριά, ανατολή, δύση, νοτιά, ναδίρ, ζενίθ και κέντρο.

–Προπάντος όμως φαίνεται να έχει σχέσεις με τα επτά αστέρια της Πούλιας, αστερισμού που από την εποχή του Ηροδότου (Έργα 383, 615) ως σήμερα σχετίζεται πολύ με τη γεωργία.

12. Ουραλο-Αλταίοι.

Στους Ουραλο-Αλταίους⁵⁹ ο στύλος του κόσμου έχει επτά εγκοπές και το μυθικό δέντρο με τα επτά κλαριά συμβολίζει τις ουράνιες περιοχές.

13. Κινέζοι

Στην κινέζικη αριθμολογία⁶⁰ του Σάο Γιούνγκ (1011-1077μ.Χ.) συναντάμε τα αντιθετικά στοιχεία του Γιν και του Γιάνγκ, του θηλυκού και του αρσενικού, του ήρεμου και του κινούμενου, του άρτιου και του περιττού αριθμού.

Οι αριθμοί του Ουρανού είναι οι πέντε περιττοί (1, 3, 5, 7, 9), της γης είναι οι πέντε άρτιοι (2, 4, 6, 8, 10).

Στην Κίνα⁶¹ το Γι-Κιγκ θεωρεί την επτάδα ως ουράνιο αριθμό. Ο δράκοντας Λουγκ αποτελείται από επτά μέρη:

- Δέρμα ψαριού.
- Κεφάλι καμήλας.
- Κέρατα ελαφίσια.
- Αυτιά βοδιού.
- Τράχηλο φιδίσιο.
- Κνήμες από τίγρη.
- Νύχια από αετό.

Στην Κίνα⁶², το 7 ήταν ο αριθμός του θανάτου και οι ημέρες του πένθους ήταν 49 (7X7). Η σανίδα των Εφτά Αστεριών ήταν η κάτω σανίδα που αποτελούσε τη βάση του φέρετρου και είχε 7 τρύπες.

14. Εβραίοι.

Η Παλαιά Διαθήκη⁶³ μνημονεύει τόσες φορές τον αριθμό επτά ή τα πολλαπλάσια του ώστε δεν θ' αρκούσε πολλαπλάσιος χώρος, αν τις απαριθμούσαμε όλες. Σημειώνουμε τις αξιολογότερες κάνοντας και κάποια σχόλια, όπου κρίναμε ότι επιβάλλεται για την καλύτερη κατανόηση του κειμένου:

Γένεση

Δ 15: Είπε δε προς αυτόν ο Κύριος, δια ταύτα, πας όστις φονεύσει τον Κάιν, επαπλασίως θέλει τιμωρηθή.

Δ 24: Διότι ο μεν Κάιν επαπλασίως θέλει εκδικηθή. Ο δε Λάμεχ εβδομηκοντάκις επτά.

Ε 7: Και έζησεν ο Σηθ αφού εγέννησε τον Ενώσ, οκτακόσια επτά έτη.

Ε 25: Και έζησεν ο Μαθουσάλας εκατόν ογδοήκοντα επτά έτη.

Ζ 1-4: Και είπε Κύριος προς τον Νώε, είσελθε συ και πας ο οίκος σου εις την κιβωτόν... από πάντων των κτηνών των καθάρων λάβε εις σεαυτόν επτά επτά, άρσεν και θήλυ αυτού... και από των πτηνών του ουρανού επτά επτά, άρσεν και θήλυ... επειδή έτι μετά επτά ημέρας εγώ φέρω βροχήν επί της γης.

Ζ 10: Και μετά τας επτά ημέρας τα ύδατα του κατακλυσμού επήλθον επί της γης.

Η 10: Και ανέμεινεν έτι άλλας επτά ημέρας, και απέστειλε την περιστεράν και δεν επέστρεψε πλέον προς αυτόν.

ΙΑ: Και έζησεν ο Ραγαύ, αφού εγέννησε τον Σερούκ, διακόσια επτά έτη.

ΚΑ 28-30: Και έβαλεν ο Αβραάμ κατά μέρος επτά θηλυκά αρνιά του ποιμνίου. Και είπε Αβιμέλεχ προς τον Αβραάμ. Τι είναι ταύτα τα επτά θηλυκά αρνιά τα οποία έβαλες κατά μέρος; Ο δε είπεν, ότι ταύτα τα επτά θηλυκά αρνιά θέλεις

λάβει εκ της χειρός μου, δια να είναι εις εμέ εις μαρτύριον, ότι εγώ έσκαψα το φρέαρ τούτο.

ΚΓ 1: Και έζησεν η Σάρρα εκατόν εικοσιεπτά έτη.

ΚΕ 17: Και ταύτα είναι τα έτη της ζωής του Ισμαήλ, έτη εκατόν τριάκοντα επτά.

ΚΘ 18-20: Και ηγάπησεν ο Ιακώβ την Ραχήλ και είπε: θέλω σε δουλεύσει επτά έτη δια την Ραχήλ... και εδούλευσεν ο Ιακώβ δια την Ραχήλ επτά έτη.

ΚΘ 27: Εκπλήρωσον την εβδομάδα ταύτης και θέλω σοι δώσει και αυτήν, αντί της εργασίας την οποίαν θέλεις κάμει εις εμέ ακόμη άλλα επτά έτη.

ΚΘ 30:... και ηγάπησεν την Ραχήλ περισσότερον παρά την Λείαν και εδούλευσεν αυτόν ακόμη άλλα επτά έτη.

ΛΑ 23: Και παραλαβών (ο Λάβαν), τους αδελφούς αυτού μεθ' εαυτόν, κατεδίωξεν οπίσω αυτού οδόν επτά ημερών.

ΛΖ 2: Ο Ιωσήφ, νέος ων ετών δέκα επτά εποίμενε τα πρόβατα.

ΜΑ 1-7: Και μετά παρέλευσιν δύο ετών ο Φαραώ είδεν ενύπνιον και ιδού, ίστατο πλησίον του ποταμού και ιδού, επτά δαμάλια εύμορφα και παχύσαρκα ανέβαινον εκ του ποταμού και εβόσκοντο εις το λιβάδιον και ιδού, άλλα επτά δαμάλια ανέβαιναν μετ' εκείνα εκ του ποταμού άσχημα και λεπτόσαρκα, και ίσαντο πλησίον των άλλων δαμαλίων επί το χείλος του ποταμού και τα δαμάλια τα άσχημα και λεπτόσαρκα κατέφαγαν τα επτά δαμάλια τα εύμορφα και παχύσαρκα. Τότε εξύπνησεν ο Φαραώ. Και αποκοιμηθείς ενυπνιάσθη δευτέραν φοράν και ιδού επτά στάχυα παχέα και καλά ανέβαινον εκ του αυτού κορμού και ιδού, άλλα επτά αστάχυα λεπτά λεπτά και κεκαυμένα υπό του ανατολικού ανέμου ανεφύοντο μετ' εκείνα και τα αστάχυα τα λεπτά κατέπιον τα επτά αστάχυα τα παχέα και μεστά».

Στη συνέχεια του κεφαλαίου ο Ιωσήφ εξηγεί το όνειρο του Φαραώ και του μιλάει για τα επτά έτη αφθονίας και τα επτά έτη δυστυχίας. Έτσι επαναλαμβάνεται το επτά άλλες εικοσιδύο φορές.

ΜΣΤ 25: Ούτοι είναι οι υιοί της Βαλός, την οποίαν έδωκεν ο Λάβαν εις Ραχήλ την θυγατέραν αυτού και τούτους εγέννη-

σεν εις τον Ιακώβ· πάσαι αι ψυχαί επτά.

ΜΖ 28: Επέζησεν δε ο Ιακώβ εν τη γη της Αιγύπτου δεκαεπτά έτη και έγειναν αι ημέραι των ετών της ζωής του Ιακώβ εκατόν τεσσαράκοντα επτά έτη.

Ν 10: Και έκαμεν Ιωσήφ δια τον πατέρα αυτού πένθος επτά ημέρας.

Έξοδος

Β 16: Ο δε ιερέας της Μαδιάμ είχαν επτά θυγατέρας.

Ζ 25: Και συνεπληρώθησαν επτά ημέραι, αφού ο Κύριος εκτύπησε τον ποταμόν.

ΙΒ 15: Επτά ημέρες θέλετε τρώγει άζυμα.

ΙΒ 19: Επτά ημέρας δεν θέλει ευρίσκεσθαι προζύμιον εν ταις οικίαις υμών.

ΙΓ 7: Άζυμα θέλουσι τρώγεσθαι τας επτά ημέρας.

ΚΒ 30: Επτά ημέρας θέλει είσθαι μετά της μητρός αυτού.

ΚΓ 15: Θέλεις φυλάττει την εορτήν των αζύμων· επτά ημέρας θέλεις τρώγει άζυμα καθώς προσέταξα εις σε.

ΚΕ 37: Και θέλεις κάμνει τους λύχνους αυτής επτά.

ΚΘ 30: Επτά ημέρας θέλει ενδύεσθαι αυτήν ο ιερεύς.

ΚΘ 35: Και ούτω θέλεις κάμει εις τον Ααρών και εις τους υιούς αυτού κατά πάντα όσα προσέταξα εις σε επτά ημέρας θέλεις καθιερώσει αυτούς.

ΚΘ 37: Επτά ημέρας θέλεις κάμνει εξιλέωσιν υπέρ του θυσιαστηρίου και θέλεις αγιάζει αυτό.

ΛΔ 38: Την εορτήν των αζύμων θέλεις φυλάττει. Επτά ημέρας θέλεις τρώγει άζυμα καθώς σε προσέταξα.

ΛΖ 23: Και έκαμε τους επτά λύχνους αυτής.

Λευιτικό

Η 33 Και από τας θύρας της σκηνής του μαρτυρίου δεν θέλετε εξέλθει επτά ημέρας, εως ου πληρωθώσιν αι ημέραι της καθιερώσεώς σας.

ΙΒ 2: Εάν γυνή τις συλλάβει και γεννήσει αρσενικόν, τότε θέλει είσθαι ακάθαρτος επτά ημέρας.

ΙΓ 45: ΑΛΛ' εάν το εξάνθημα είναι λευκόν εις το δέρμα της σαρκός αυτού και εις την όψιν δεν είναι βαθύτερον του δέρ-

ματος και η θριξ αυτού δεν μεταβληθεί εις λευκήν, τότε θέλει κλείσει ο ιερεύς τον έχοντα την πληγήν επτά ημέρας. Και θέλει θεωρήσει αυτόν ο ιερεύς την έβδομη ημέραν· και ιδού, εάν ιδη ότι η πληγή είναι εις στάσιν και η πληγή δεν εξαπλώθη εις το δέρμα, τότε θέλει κλείσει αυτήν ο ιερεύς άλλας επτά ημέρας.

ΙΓ 21: Εάν δε θεωρήσει αυτό ο ιερέας ημαυρωμένον... τότε ο ιερεύς θέλει κλείσει αυτόν επτά ημέρας.

ΙΓ 26: Αλλ' εάν ο ιερεύς θεωρήσει αυτό, και ιδού, δεν είναι θριξ λευκή εις το εξάνθημα και δεν είναι βαθύτερον του δέρματος και είναι ημαυρωμένον, τότε θέλει κλείσει αυτόν ο ιερεύς επτά ημέρας.

ΙΓ 31: Και εάν θεωρήσει ο ιερεύς την πληγήν της κασίδας και ιδού, εις την όψιν δεν είναι βαθύτερα του δέρματος και δεν είναι θρίξ μελανή εν αυτή, τότε θέλει κλείσει ο ιερεύς επτά ημέρας τον έχοντα την πληγή της κασίδας.

ΙΓ 33: ...αυτός θέλει ξυρισθεί ο δε ιερεύς θέλει κλείσει τον έχοντα την κασίδαν άλλας επτά ημέρας.

ΙΓ 50: Ο δε ιερεύς θέλει θεωρήσει την πληγήν και θέλει κλείσει το έχον την πληγήν επτά ημέρας.

ΙΔ 8: Και θέλει πλύνει ο καθαριζόμενος τα ιμάτια αυτού και θέλει ξυρίσει πάσας τας τρίχας αυτού και θέλει λουσθεί εν ύδατι και θέλει είσθαι καθαρός.

Και μετά ταύτα θέλει έλθει εις το στρατόπεδον και θέλει διατρίψει έξω της σκηνής αυτού επτά ημέρας.

ΙΔ 38: Τότε θέλει εξέλθει ο ιερεύς εκ της οικίας εις την ύβραν της οικίας και θέλει κλείσει την οικίαν επτά ημέρας.

ΙΕ 13: Και αφού ο έχων την ρεύσιν καθαρισθεί από της ρεύσεως αυτού, τότε θέλει αριθμήσει εις εαυτόν επτά ημέρας διά τον καθαρισμόν αυτού.

ΙΕ 19: Και εάν η γυνή έχει ρεύσιν, η δε ρεύσις αυτής εν τω σώματι αυτής είναι αίμα, θέλει είσθαι αποκεχωρισμένη επτά ημέρας και πας όστις εγγίση αυτήν θέλει είσθαι ακάθαρτος έως εσπέρας.

ΙΕ 24: Και εάν τις συγκοιμηθεί μετ' αυτής και έλθωσι τα γυναικεία αυτής επ' αυτόν, θέλει είσθαι ακάθαρτος επτά ημέρας.

ΙΕ 28: Αλλ' εάν καθαρισθεί από τας ρεύσεως αυτής, τότε θέλει αριθμήσει εις εαυτήν επτά ημέρας, και μετά ταύτα θέλει είσθαι καθαρά.

ΚΒ 27: Όταν ο μόσχος ή αρνίον ή ερίφιον γεννηθή, τότε θέλει είσθαι επτά ημέρας υποκάτω της μητρός αυτού (μετά από εφτά μέρες επιτρέπεται να το θυσιάσουν).

ΚΓ 6: Και την δέκατην πέμπτην ημέραν του αυτού μηνός, εορτή των αζύμων εις τον Κύριον επτά ημέρας άζυμα θέλετε τρώγει.

ΚΓ 8: Και θέλετε προσφέρει προσφοράν γινομένην διά πυρός εις τον Κύριον επτά ημέρας εν τη εβδόμη ημέρα είναι συγκάσεις αγία ουδέν έργον δουλευτικόν θέλετε κάμει.

ΚΓ 15: Και θέλετε αριθμήσει εις εαυτούς από την επαύριον του Σαββάτου, αφ' ης ημέρας προσφέρητε το δράγμα της κινητής προσφοράς, επτά ολοκλήρους εβδομάδας.

ΚΓ 18: Και θέλετε προσφέρει μετά του άρτου επτά αρνία άμωμα ενιαύσια.

ΚΓ 34: Την δέκατην πέμπτην ημέραν της εβδόμου τούτου μηνός θέλει είπαι η εορτή των σκηνών επτά ημέρας εις τον Κύριον.

ΚΓ 36: Επτά ημέρας θέλετε προσφέρει προσφοράν γινόμενην δια πυρός προς τον Κύριον.

ΚΓ 39:... αφού συνάξητε τα γεννήματα της γης, θέλετε εορτάσει την εορτήν του Κυρίου επτά ημέρας.

ΚΓ 40:... και θέλετε ευφρανθή ενώπιον του Κυρίου του θεού σας επτά ημέρας.

ΚΓ 42: Εν σκηναίς θέλετε κατοικεί επτά ημέρας.

ΚΕ 8: Και θέλεις αριθμήσει εις σεαυτόν επτά εβδομάδας ετών, επτάκις επτά· και αι ημέραι των επτά εβδομάδων των ετών θέλουσιν είσθαι εις σε τεσσαράκοντα εννέα έτη (πρόκειται για το Ιωβηλαιόν· στη συνέχεια περιγράφονται τα σχετικά με αυτό το έτος).

ΚΣΤ 21: Και εάν πορεύησθε εναντίοι εις εμέ και δεν θέλητε να μου υπακούσητε, θέλω προσθέσει εις εσάς επταπλάσιους πληγάς κατά τας αμαρτίας σας.

Αριθμοί

A 31: Οι απαριθμήσαντες εκ της φυλής Ζαβουλών ήσαν πενήκοντα επτά χιλιάδες και τετρακόσιοι.

B 8: Το δε στράτευμα αυτού και οι απαριθμηθέντες αυτών ήσαν πενήκοντα επτά χιλιάδες και τετρακόσιοι.

IB: Εάν ο πατήρ αυτής μόνον έπτευεν εις το πρόσωπον αυτής, δεν ήθελε είσθαι κατηχυμένη επτά ημέρας· ας αποχωρισθή επτά ημέρας από του στρατοπέδου, και μετά ταύτα ας επιστρέψη. Και απεχωρίσθαι η Μαριάμ από του στρατοπέδου επτά ημέρας (ο Ααρών και η Μαριάμ είχαν κατηγορήσει τον Μωυσή γιατί πήρε γυναίκα αιθίοπισσα. Ο Θεός τιμώρησε την Μαριάμ αλλά ύστερα από παράκληση του Μωυσή η Μαριάμ έγινε καλά).

IG 22: Η δε Χεβρών εκτίσθη επτά έτη προ της Τάνεως της Αιγύπτου.

IO 11: Όστις εγγίσει νεκρόν στόμα ανθρώπου θέλει είσθαι ακάθαρτος επτά ημέρας.

IO 14: (Αν κάποιος πεθάνει στη σκηνή). Πάντες οι εισερχόμενοι εις την σκηνήν και πάντα τα εν τη σκηνή θέλουσι είσθαι ακάθαρτα επτά ημέρας.

IO 16. Και όστις εγγίση εν τη πεδιάδι πεφονευμένον τινά δια μαχαίρας ή νεκρόν σώμα ή οστούν ανθρώπου ή μνήμα, θέλει είσθαι ακάθαρτος επτά ημέρας.

KG 1.: Και είπεν ο Βαλαάμ προς τον Βαλάκ. Οικοδόμησον μοι ενταύθα επτά βωμούς και ετοίμασον μοι ενταύθα επτά μόσχους και επτά κριούς.

KG 4: ...ητοίμασα τους επτά βωμούς. KG 14.: Και έφερεν αυτόν εις την πεδιάδα Ζοφίμ επί την κορυφήν του Φασγά, και οικοδόμησεν επτά βωμούς KG 29: Όπως ακριβώς το KG1.:

KH 11: Και εις τας νεομηνίας σας θέλετε προσφέρει ολοκαύτωμα προς τον Κύριον, δύο μόσχους και έναν κριόν, επτά αρνιά ενιαύσια άμωμα.

KH 17: Και την δεκάτην πέμπτην του μηνός τούτου είναι εορτή· επτά ημέρας θέλουσι τρώγεσθαι άζυμα. (συνέχεια επανάληψη του K 11).

KH 21: Ανά εν δέκατον θέλεις προσφέρει δι' έκαστον αρ-

νιον, κατά τα επτά αρνιά.

KH 24: Ούτω θέλετε προσφέρει καθ' ημέραν εις τας επτά ημέρας, τα δώρα τα προς θυσίαν γινομένην δια πυρός.

KH 27: Και θέλετε προσφέρει ολοκαύτωμα... επτά αρνιά ενιαύσια.

KH 24: ...δι' έκαστον αρνιον, κατά τα επτά αρνιά.

KΘ 8: επανάληψη KΘ2.

KΘ 12: Και θέλετε εορτάζει εορτήν εις τον Κύριον επτά ημέρας.

KΘ 32: Και τη εβδόμη ημέρα επτά μόσχους...

KΘ 36: επανάληψη KΘ 2.

ΛΑ 19: ...και μείνατε έξω του στρατοπέδου ημέρας επτά.

Δευτερονόμιο

IE 1: Στο τέλος του εβδόμου έτους έκαναν άφεση χρεών.

IST 3: Εφτά ημέρες έτρωγαν άζυμα με την ευκαιρία του Πάσχα.

IST 9: Όταν άρχιζαν να σπέρνουν, μετρούσαν κατόπιν εφτά εβδομάδες, όποτε γιόρταζαν την εορτή των εβδομάδων.

IST 13-15: Η γιορτή της Σκηνοπηγίας διαρκούσε εφτά μέρες.

KH 7: Οι εχθροί σου θ' απομακρυνθούν φεύγοντας από εφτά δρόμους.

Ιησούς του Ναυή

ΣΤ 7-8: Εφτά ιερείς εσάλπιζαν με εφτά σάλπιγγες και ακολουθούσε η Κιβωτός της Διαθήκης γύρω από τα τείχη της Ιεριχούς.

ΣΤ 12-17: Αυτό επαναλήφθηκε έξι μέρες. Την έβδομη μέρα περιήλθαν τα τείχη εφτά φορές.

Κριτές

ΣΤ 1: Εφτά χρόνια τιμωρήθηκαν οι Εβραίοι από τους Μαδιανίτες.

H 14: Οι αρχηγοί και οι πρεσβύτεροι της Σοκχώβ ήταν 77.

ID 12: Εφτά μέρες κράτησε το συμπόσιο του Σαμψών.

ID 7: Την έβδομη μέρα ο Σαμψών φανέρωσε το μυστικό του

στη γυναίκα του.

ΙΣΤ 7: Με εφτά σχοινιά είπε ο Σαμψών στη Δαλιδά, αν τον δέσουν, θα τον πιάσουν, κι όταν τον ξαναρώτησε, της είπε να δέσει τα μαλλιά του σε εφτά κοτσίδες (ΙΣΤ 13). Στο τέλος ο Σάμψων της φανέρωσε το μυστικό πως η δύναμη του βρισκόταν στα μαλλιά του. Τότε η Δαλιδά του ξύρισε τα εφτά πλοκάμια και έχασε τη δύναμη του (ΙΣΤ 19).

Ρουθ

Δ 15: Η νύφη σου, η οποία σ' αγαπάει αξίζει περισσότερο από ό,τι εφτά γιοί.

Λυχνία εφτάφωτη.⁶⁴ Ο Μωυσής διατάχθηκε από το θεό να φτιάξει μια λυχνία από χρυσό για να την χρησιμοποιήσει στη Σκηνή του μαρτυρίου. Η λυχνία ήταν τοποθετημένη έναντι της τράπεζας των άρτων της πρόθεσης.

Στο ναό του Ζαροβάβελ αναφέρεται μια εφτάφωτη λυχνία.

Στον εβραϊκό συμβολισμό τα εφτά φώτα εκπροσωπούν τους εφτά πλανήτες ή και την έβδομη μέρα της εβδομάδας, το Σάββατο.

Οι πρώτοι Χριστιανοί την έκαναν⁶⁵ σύμβολο του Χριστού «φωτός του κόσμου».

Η σκάλα⁶⁶ του Ιακώβ: Όταν ο Ιακώβ οδοιπορούσε προς την Ποδάμ αράμ, κοιμήθηκε καταγής κι έβαλε προσκέφαλο μια πέτρα. Όνειρεύτηκε τότε μια σκάλα που στηριζόταν στη γη και η κορυφή της έφτανε στον ουρανό. Άγγελοι του θεού ανεβοκατέβαιναν στη σκάλα. Ο δε θεός που στεκόταν πάνω από τη σκάλα, του υποσχέθηκε πολλούς απογόνους.

Η σκάλα αυτή, που παίζει σημαντικό ρόλο στην ιστορία του Ιουδαϊσμού, απαντάται σ' όλες τις μυστηριακές μυήσεις. Αυτό σημαίνει πως υπήρχε κάποια πανάρχαια κοινή πηγή, η οποία όμως μας είναι άγνωστη.

Πάντως είναι βέβαιο⁶⁷ ότι η σκάλα, ως σύμβολο ηθικής και πνευματικής προόδου, υπήρχε παγκοσμίως σ' όλη την αρχαιότητα και παρουσιαζόταν ως σειρά από σκαλοπάτια ή πύλες ή βαθμούς. Ο αριθμός τους ήταν ποικίλος. Συνήθως όμως ήταν εφτά, λόγω της ιερότητας του εφτά.

Σάββατο

Το Ταλμούδ⁶⁸ λέει ότι ο πρώτος ύμνος της ανθρωπότητας ήταν ένα άσμα του Σαββάτου, που έψαλε ο Αδάμ την έβδομη μέρα, όταν έμαθε ότι ο Θεός τον είχε συγχωρήσει.

Σαββατικά έτη

Δεν έφτανε στους Εβραίους να σημαδεύουν με τη σφραγίδα του θεού τη μέρα, τη βδομάδα και κάθε μήνα του χρόνου. Έπρεπε να σημαδεύουν με ιερές παύσεις το κύλισμα του χρόνου. Είχαν έτσι προβλέψει, για να ικανοποιηθεί η κλίση των Ιουδαίων προς την επιστήμη των αριθμών, ποιές από αυτές είχαν σχέση με τον αριθμό εφτά, που τον θεωρούσαν ιερό.

Μια από αυτές τις ιερές παύσεις την τοποθετούσαν κάθε εφτά χρόνια, στο τέλος μιας «εβδομάδος ετών» και μιαν άλλη κάθε εφτά ή εβδομήντα φορές εφτά, που υπέβαλε την ιδέα του απείρου.

Κάθε εφτά χρόνια λοιπόν γιόρταζαν το Σαββατικό Έτος που ήταν μια χρονιά διαφορετική από τις άλλες. Όχι τόσο χάρη στις θρησκευτικές τελετές που γίνονταν στη διάρκεια της, όσο στα κοινωνικά, ανθρωπιστικά, ακόμα και κοινωνικά μέτρα που λάβαιναν.⁶⁹

Έτη Ιωβιλαίου

Όσο για το έτος του Ιωβιλαίου, αυτό δηλαδή που ακολουθούσε «εφτά εβδομάδας ετών», ήταν ακόμα πιο ριζοσπαστικό στις διατάξεις του. Κάθε πενήντα χρόνια όλοι ανεξαιρέτα οι δούλοι, αφήνονταν ελεύθεροι. Όλα τα κτήματα, που οι φτωχοί είχαν αναγκαστεί να πουλήσουν στους πλούσιους για να πληρώσουν τα χρέη τους, έπρεπε να ξαναγυρίσουν σ' αυτούς, στην τιμή που όριζε με μεγάλη ακρίβεια ο νόμος.⁷⁰

Εφτά οι θυγατέρες του Ιοθόρ.⁷¹

Σχολιάζοντας το κομμάτι αυτό ο Συρέ⁷² λέει πως οι εφτά θυγατέρες του Ιοθόρ συμβόλιζαν τις εφτά αρετές που ήταν υποχρεωμένος να καταπατήσει ο μουόμενος για να ανοίξει

το πηγάδι της αλήθειας, το πηγάδι αυτό ονομάζεται στην ιστορία της Άγαρ και του Ισραήλ «πηγάδι του ζωντανού που με βλέπει».

Οι ποινές που επιβάλλονταν⁷³ ήταν επτά.

- Προσωπική κράτηση.
- Φυλάκηση με ή χωρίς δεσμά.
- Πρόστιμο σε είδη και χρήματα.
- Μαστίγωση, (με ανώτερο όριο 39).
- Αντιπεπονθός, (ανταπόδοση ίσων).
- Υποδούλωση.
- Κεφαλική ποινή.

Την κεφαλική ποινή εκτελούσαν⁷⁴ με τους εξής επτά τρόπους.

- Λιθοβολισμό.
- Απαγχονισμό.
- Κάψιμο.
- Κατατόξευση.
- Ξίφος.
- Πριονισμό.
- Σταύρωση.

Τα επτά πνεύματα⁷⁵ και οι επτά οφθαλμοί είναι οι επτά μεγάλοι προφήτες που έγραψαν την Παλαιά Διαθήκη. Αυτοί είναι: Ο Μωυσής, ο Ησαΐας, ο Ιεζεκιήλ, ο Ιερεμίας, ο Νεεμίας, ο Δαβίδ και ο Δανιήλ.

Στην Καββάλα⁷⁶ υπάρχει η εξής αντιστοιχία πλανητών-αγγέλων.

Κρόνος-Κασσιήλ
Δίας-Σαχιήλ
Άρης-Ζαμαήλ
Αφροδίτη-Αναήλ
Ερμής-Ραφαήλ
Σελήνη-Γαβριήλ
Ήλιος-Μιχαήλ

Στις μυστικές⁷⁷ αντιλήψεις των Εβραίων πρέπει να προστεθούν και τα επτά φωνήεντα τα οποία γι' αυτές δήλωναν «το εν τω κόσμω κρατούν θείον».

15. Χριστιανοί

Στην Καινή Διαθήκη⁷⁸, ο αριθμός επτά αναφέρεται στα παρακάτω χωρία:

– Ματθαίος

- 12.45: Επτά ιερά πνεύματα.
- 15.34: Επτά και ολίγα ιχθύδια.
- 15.36: Λαβών τους επτά άρτους.
- 15.37: Επτά σφυρίδας πλήρεις.
- 16.10: Τους επτά άρτους.
- 18.22: Έως εβδομηκοντάκις επτά.
- 22.25: Ήσαν... επτά αδελφοί.
- 22.26: Έως των επτά.
- 22.28: Τίνος των επτά έσται.

– Μάρκος

- 8.5: Οι δε είπον επτά.
- 8.6: Λαβών τους επτά άρτους.
- 8.8: Επτά σφυρίδας.
- 8.20: Ότε δε τους επτά εις τους.
- 8.20: Οι δε είπον επτά.
- 12.20: Επτά αδελφοί ήσαν.
- 12.22: Έλαβον αυτήν οι επτά.
- 12.3: Οι γαρ επτά έσχον αυτήν.
- 16.9: Εκβεβλήκει επτά δαιμόνια.

– Λουκάς

- 2.36: Έτη μετά ανδρός επτά.
- 8.2: δαιμόνια επτά εξηληλύθη
- 11.26: επτά έτερα πνεύματα.
- 20.29: επτά ουν αδελφοί ήσαν.
- 20.31: ωσαύτως δε και οι επτά.
- 20.33: οι γαρ επτά έσχον αυτήν.

– Πράξεις

- 6.3: άνδρες εξ υμών μ. επτά.
- 13.19: έθνη επτά εν γη Χαναάν.
- 19.14: τίνες υιοί... επτά.
- 20.6: διετρίψαμεν ημέρας επτά.

21.4: επεμείν αυτώ ημέρας επτά.
21.8: όντος εκ των επτά.
21.27: αι επτά ημέραι.
28.14: επιμείναι ημέρας επτά.
–Εβραίους επιστολή
11.30: κυκλωθ. επί επτά ημέρας.
–Αποκάλυψη
1.4: ταις επτά εκκλησίαις.
1.4: από των επτά πνευμάτων.
1.11: ταις επτά εκκλησίαις.
1.12: επτά λυχνίας χρυσάς.
1.13: εν μέσω των επτά λυχνιών.
1.16: έχων... αστέρας επτά.
1.20: τας επτά λυχνίας τας χρυσάς
1.20: οι επτά αστέρες άγγελοι των επτά εκκλησιών εισί.
1.20: αι λυχνίαι αι επτά επτά εκκλ. εισίν.
2.1: κρατών τους επτά-αστέρας.
2.1: των επτά λυχνιών των χρυσών.
2.7: ταις (επτά) εκκλησίαις.
3.1: τα επτά πνεύματα του.
3.1: τους επτά αστέρας.
4.5: επτά λαμπάδες πυρός.
4.5: αι εισί τα επτά πνεύματα.
5.1: σφραγίσιν επτά.
5.5: τας επτά σφραγίδας.
5.6: έχον κέρατα επτά και οφθαλμούς επτά, οι εισί τα επτά πνεύματα.
6.1: μίαν εκ των επτά σφραγίδων.
8.2: είδον τους επτά άγγελους
8.2: επτά σάλπιγγες
8.6: οι επτά άγγελοι οι έχοντες τας επτά σάλπιγγας.
10.3: ελάλησαν αι επτά βρονταί.
11.13: ανθρώπων χιλιάδες επτά.
12.3: επτά διαδήματα.
12.3: ο έχων κεφαλάς επτά.
13.1: κεφαλάς επτά.

15.1: άγγελους επτά έχοντας πληγάς επτά.
15.6: εξήλθον οι επτά άγγελοι οι έχοντες τας επτά πληγάς.
15.7: τοις επτά άγγελοις επτά φιάλας.
15.8: αι επτά πληγαί των επτά.
16.1: εκχέατε τας επτά φιάλας.
17.1: εις εκ των επτά άγγέλων των εχόντων τας επτά φιάλας.
17.3: έχουν κεφαλάς επτά.
17.7: έχοντος τας επτά κεφαλάς.
17.9: αι επτά κεφαλαί επτά όρη εισίν.
17.10: βασιλείς επτά εισίν.
17.11: εκ των επτά εστί.
21.9: εις των επτά άγγέλων των εχόντων τας επτά φιάλας τας γεμούσας των επτά πληγών.

–Επτάκις

Μαθ. 18.21: έως επτάκις.

18.22 ου λέγω σοι έως επτάκις.

Λουκ. 17.4 επτάκις της ημέρας αμαρτη.

17.4. επτάκις της ημέρας επιστρέψφη.

–Προς Ρωμαίους.

11.4: επτακισχιλίους άνδρας

Σχολιάζοντας ο Λέντσμαν⁷⁹ την Αποκάλυψη λέει ότι οι εφτά κοινότητες που αναφέρει η «Αποκάλυψη του Ιωάννη» βρίσκονται όλες σε πόλεις της δυτικής Μικράς Ασίας. Ο αριθμός 7 δεν είναι και αυτός τυχαίος. Είχε μυστικιστική σημασία στα μάτια των αρχαίων Εβραίων όπως και άλλων λαών της αρχαιότητας. Στην «Αποκάλυψη» αναφέρεται συχνά ο αριθμός αυτός, όχι μόνο σχετικά με γήινα πράγματα αλλά και με ουράνια. Έχουμε τη γνώμη πως ο συγγραφέας ξέροντας μόνο τις 7 χριστιανικές κοινότητες, αποδίδει εξαιρετική σημασία στο περιστατικό πως είναι εφτά.

Ο Μελέτιος Μπερναρδής⁸⁰ σε χειρόγραφη λαογραφική συλλογή του που βρίσκεται στο Λαογραφικό Αρχείο της Ακαδημίας Αθηνών, διασώζει για τον Αύγαρο την εξής είδηση η οποία προέρχεται από χειρόγραφο του 18ου αιώνα: «έστη-λεν ο Χριστός, του Αβγαρού εις την Έδισαν και έγγραφεν επτά βουλές, θεός, θεού, θαύμα θεού, θεά, θείον, θαύμα.

Σχολιάζοντας μάλιστα ο Μπερναρδής⁸¹ την είδηση μας δίνει την πληροφορία ότι παλιότερα στα Μέγαρα οι θρησκευόμενοι χρησιμοποιούσαν τη φράση «Θεού θέα θεϊόν θαύμα», η οποία κατά κάποιο τρόπο αποτελούσε την εντολή του Θεού προς αυτούς. Η φράση δε αυτή είναι τα επτά γράμματα, τα οποία ο Χριστός έβαλε αντί για σφραγίδα στην επιστολή του προς τον Αύγαρο.

Χριστιανικά μυστήρια.⁸²

Τόσο στην Ορθόδοξη Εκκλησία όσο και στη Ρωμαιοκαθολική τα μυστήρια είναι επτά:

- Βάπτισμα
- Χρίσμα
- Ευχαριστία
- Μετάνοια
- Ιερωσύνη
- Γάμος και
- Ευχέλαιο

Τα 7 ιερατικά μυστήρια⁸³, λέει ο Λεβί, αναφέρονται ομοίως στη μεγάλη τούτη και οικουμενική επτάδα.

1. Το βάπτισμα, που εξαγνίζει το στοιχείο του ύδατος, ανάγεται στη Σελήνη.
2. Η εξομολόγηση στο Σαμαήλ, τον άγγελο του Άρη.
3. Το χρίσμα, που χαρίζει στους πιστούς το δώρο των γλωσσών, βρίσκεται υπό την επήρεια του Ραφαήλ.
4. Η θεία ευχαριστία ανήκει στην επίδραση του Δία.
5. Ο γάμος είναι αφιερωμένος στον άγγελο Αναήλ, το καθαρικό πνεύμα της Αφροδίτης.
6. Το ευχέλαιο προφυλάσσει τους ασθενείς από το να πέσουν στο δρεπάνι του Κρόνου.
7. Η ιερωσύνη, που καθιερώνει την εξάσκηση των καθηκόντων του φωτός, παρουσιάζει τους ιδιαίτερους χαρακτήρες του Ήλιου.

Επτά κοιμώμενοι ή οι επτά παίδες της Εφέσου: Χριστιανικός θρύλος που αναφέρει ότι κατά την περίοδο του Δέκιου (201-251 μ.Χ) επτά ευγενείς νέοι από την Έφεσο αρνήθηκαν να

προσκυνησουν τα είδωλα και κρύφτηκαν σε μια σπηλιά κοντά στην πόλη.

Ο αυτοκράτορας διέταξε και κλείστηκε η είσοδος της σπηλιάς. Οι νέοι βυθίστηκαν αμέσως σε βαθύ ύπνο και ξύπνησαν ύστερα από 200 χρόνια επί βασιλείας Θεοδοσίου (401-450 μ.Χ). Ο επίσκοπος Εφέσου και ο αυτοκράτορας έφτασαν στη σπηλιά, που την είχε ανοίξει τυχαία ένας βοσκός, βρήκαν τους νέους να διατηρούν όλη τη νεανικότητα τους.⁸⁴

Στη Ρώμη, αρχικά, υπήρχαν επτά διάκονοι, σύμφωνα δε με τον αριθμό αυτό, είχε διαιρεθεί η πόλη σ' επτά εκκλησιαστικά διαμερίσματα κατά τον Ε' μ.Χ αιώνα.

Την εποχή του Βησσαρίωνα⁸⁵ επτά Καρδινάλιοι παρακάθονταν με τον Πάπα στις επίσημες τελετές στη μεγάλη βασιλική του Αγ. Ιωάννη του Λατερανού.

Επτά πρόσωπα⁸⁶ με το όνομα Φίλιππος αναφέρονται στην Αγ. Γραφή.

Φίλιππος ο τετράρχης, γιός του Ηρώδη του Μεγάλου και της Κλεοπάτρας (Λουκ. Γ 1).

Φίλιππος Ηρώδης, δεύτερος γιός του Ηρώδη του μεγάλου και πρώτος σύζυγος της Ηρωδιάδας (Ματθ. ΙΔ 3).

Φίλιππος ο Απόστολος, μαθητής του Ιωάννη του βαπτιστή κι ένας από τους 12 αποστόλους. (Ματθ. Γ 3, Ιωάν. Α 43-48, πραξ. Α 13.

Φίλιππος διάκονος και ευαγγελιστής (πραξ. Αποστ. ΣΤ, 5, ΚΑ 8, Η 26-40).

Φίλιππος ομότροφος του Αντίοχου του Επιφανή (Α Μακκαβ. ΣΤ 14, 18, 55, Β Μακκαβ. Ε 22, ΣΤ 11).

Φίλιππος Δ, επίσης βασιλιάς της Μακεδονίας (Α' Μακκαβ. Η 5).

Επτά επισκόπων⁸⁷ δίκη ονομάστηκε η δίκη του αρχιεπισκόπου Σάνκροφτ της Καντερβουρίας, που έγινε στην Αγγλία το 1688 και άλλων έξι επισκόπων που δικάστηκαν μαζί του γιατί αρνήθηκαν ν' αναγνώσουν στις εκκλησίες την απόφαση του βασιλιά Ιακώβου του β για την ανεξιθρησκεία.

– Επτά είναι τα αιτήματα της Κυριακής Προσευχής⁸⁸ δηλαδή του «Πάτερ ημών».

Αγιασθήτω το όνομα σου.

Ελθέτω η βασιλεία σου.

Γενηθήτω το θέλημα σου ως εν ουρανῷ και επί της γης.

Τον άρτον ημών τον επιούσιον δος ημίν σήμερον.

Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημεις αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών.

Και μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν.

Αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού.

–Το Σύμβολο της Πίστης⁸⁹ (το Πιστεύω), αν και αποτελείται, από δώδεκα άρθρα, φαίνεται ότι περικλείει επτά νοήματα από τα οποία τα τρία πρώτα αναφέρονται στο θείο, τα δε υπόλοιπα στην εκκλησία, στο βάπτισμα, στην ανάσταση των νεκρών και στην αιωνιότητα.

Οι 7 πόνοι της Παρθένας Μαρίας⁹⁰ είναι το όνομα της νηστείας των Ρωμαιοκαθολικών που τηρείται την Παρασκευή πριν από την Κυριακή των Βαΐων.

Επτά είναι οι λόγοι της αγωνίας.⁹¹

Ο Ιησούς την ώρα της σταύρωσης μίλησε επτά φορές:

Πάτερ άφες αυτοίς ου γαρ οίδασι τι ποιούσι (Λουκάς ΚΓ 34).

Αμήν λέγω σοι, σήμερον μετ' εμού έση εν τω παραδείσω (Λουκάς ΚΓ 43).

Γύναι, ιδε ο υιός σου (Ιωαν. ΙΘ 26-27).

Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τι με εγκατέλειπες;

«Ματθ. ΚΖ 46).

Διψώ (Ιωάν. ΙΘ 28).

Τετέλεσται (Ιωαν. ΙΘ. 30).

Στο Χριστιανικό συμβολισμό υπάρχει και η επτάφωτη λυχνία την οποία οι πρώτοι Χριστιανοί την έκαναν σύμβολο⁹² του Χριστού «φωτός του κόσμου».

Η λέξη το όνομα του συμβόλου της Χριστιανοσύνης πάνω στο οποίο η ζωή νίκησε το θάνατο είναι η επταγράμματη λέξη ΣΤΑΥΡΟΣ.⁹³

16. Χαναναίοι

Υπάρχουν⁹⁴ ενδείξεις πως οι Χαναναίοι αναγνώριζαν και λάτρευαν τους Βαβυλώνιους θεούς Σάλμ (θεός του σκοτα-

διού) και Σιμπίτι (θεός του αριθμού επτά).

17. Χαλδαίοι

Οι Χαλδαίοι πίστευαν⁹⁵ ότι:

Επτά ουράνια πνεύματα υπήρχαν εκτός από τις θεότητες τους, και επτά ήταν οι ουρανοί.

18. Άραβες

Οι Άραβες⁹⁶ είχαν επτά ιερούς ναούς.

Όπως αναφέρει ο Ηρόδοτος⁹⁷ είναι άνθρωποι πολύ πιστοί στο λόγο τους και τις υποσχέσεις τους τις δίνουν ως εξής:

Ανάμεσα στους δύο συμβαλλόμενους στέκει ένας τρίτος και με μια κοφτερή πέτρα χαρακώνει την παλάμη των χεριών τους, κοντά στον αντίχειρα. Παίρνει κατόπι μια τούφα μαλλί από το ρούχο του καθενός και αλείφει με το αίμα τους επτά πέτρες, που έχουν τοποθετηθεί ανάμεσα τους και ταυτόχρονα επικαλιέται τον Διόνυσο και την Ουρανία.

19. Ινδιάνοι της Αμερικής

Μια παράδοση των Ινδιάνων της Αμερικής⁹⁸ αναφέρει ότι επτά οικογένειες συνόδεψαν τον Βοτάν, ιδρυτή της πόλης Νασάν· οι απόγονοι των Ναχουάλτ εξέρχονται από επτά σπήλαια.

Και σήμερα ακόμη οι Ερυθρόδερμοι Ζούμι συγκεντρώνουν τα σπίτια τους ανά έξι γύρω από ένα κεντρικό σημείο. Σε κάθε φυλή δε έχουν έξι ιερείς και μια ιέρεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΤΑΔΙΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Πολλές πληροφορίες έχουμε από την Ελληνική Μυθολογία, τη Λογοτεχνία και τη Λαογραφία οι οποίες μας πείθουν ότι οι αρχαίοι Έλληνες γνώριζαν την ιερότητα του αριθμού επτά.

Βέβαια δεν μπορούμε να γνωρίζουμε πότε ακριβώς και πως προέκυψε η πίστη στην ιερότητα του αριθμού. Τα αρχαιότερα κείμενα που διαθέτουμε είναι τα Ομηρικά έπη και τα Ορφικά, τα οποία χρονολογούνται γύρω στο 1.500 π.Χ.

Αναλυτικότερα:

20. Μυθολογικά-ιστορικά στοιχεία

Ο Πλούτων άρπαξε την **Περσεφόνη** και την οδήγησε στον Άδη, όπου την εξανάγκασε να φάει ρόδι για να υποχρωθεί ένα διάστημα κάθε χρόνο να μένει μαζί του. Μερικοί ποιητές και μυθογράφοι παρανόησαν τον μύθο και είπαν ότι όχι ένα μόνο σπειρί αλλά τρία ή επτά ή εννιά έφαγε η Περσεφόνη¹.

Την έβδομη μέρα οι **Μοίρες** μοίραινταν τα βρέφη. Χαρακτηριστικό επεισόδιο έχουμε στο μύθο του Μελέαγρου². Ο Ησύχιος³ γράφει «εβδόμην ημέραν από γενέσεως παιδίου εορτάζουσιν».

Επτά αγόρια και επτά κορίτσια είχε η **Νιόβη**, η κόρη του Τάνταλου και σύζυγος του Αμφίονα. Το γεγονός αυτό την έκανε να υπερηφανευθεί και να μιλήσει υποτιμητικά εναντίον της Λητώς που είχε αποκτήσει μονάχα δύο τέκνα. Η Λητώ θύμωσε για την προσβολή και ζήτησε από τα παιδιά της να σκοτώσουν τα παιδιά της Νιόβης. Όταν η Νιόβη είδε το κακό που την βρήκε καταλήφθηκε από φρίκη και παρακά-

λέσε τον Δία να την λυτρώσει. Ο θεός τη λυπήθηκε και την μεταμόρφωσε σε πέτρα⁴.

Έφτά πόλεις διεκδικούσαν τον **Όμηρο**. Ο Όμηρος ήταν αρχαίος Έλληνας επικός ποιητής. Θεωρείται ως ένας από τους μεγαλύτερους ποιητές όλων των αιώνων. Από τον Όμηρο αρχίζει η λογοτεχνία της Ελλάδας και της Ευρώπης.

Την καταγωγή του διεκδικούσαν 7 πόλεις:

Η Σμύρνη, η Ρόδος, η Κολοφώνα, η Σαλαμίνα, η Χίος, τό Άργος και η Αθήνα⁵.

Ο αριθμός 7 συνδέεται ιδιαίτερα με τον **Απόλλωνα**⁶.

Σύμφωνα με τον Ομηρικό Ύμνο προς τον Απόλλωνα, το ναό του Απόλλωνα τον έχτισαν ο Τροφώνιος και ο Αγαμήδης, γιοι του Εργίνου. Όταν τέλειωσαν τις εργασίες ζήτησαν από τον Απόλλωνα και την αμοιβή τους. Εκείνος υποσχέθηκε ότι θα τους πληρώσει την έβδομη μέρα. Εκείνοι, την έβδομη μέρα κατακλίθηκαν και δεν ξαναξύπνησαν.

Με τον Απόλλωνα σχετίζονται επίσης οι επτά μέρες της εβδομάδας, οι επτά πλανήτες και τα επτά αστέρια της Πλειάδας.

Οι **Σπαρτιάτες**⁷ θυσίαζαν στον Απόλλωνα στις 7 κάθε μήνα.

Εξ αιτίας αυτής της σχέσης ο Απόλλων⁸ ονομαζόταν και Εβδόμειος, Εβδομάγετης και Εβδομαγένης και τις έβδομες μέρες των μηνών τις θεωρούσαν εορτές του Απόλλωνα, ήταν τα Εβδομαία και ο Απόλλων ο Επταμηνιαίος.

Ο Πλούταρχος (Ηθικά 292e) μας πληροφορεί ότι αρχικά η **Πυθία** χρησιμοδοτούσε μια φορά κάθε χρόνο, στις επτά του δελφικού μήνα Βύσιου, δηλαδή στις αρχές της άνοιξης, που ήταν και ημέρα γενεθλίων του Απόλλωνα.

Το ελληνικό σεληνιακό ημερολόγιο είχε ως βάση τον αριθμό δέκα ενώ η εβδομάδα των επτά ημερών είναι ανατολίτικη.

Αυτός είναι ένας από τους λόγους που μερικοί υποστηρίζουν ότι η λατρεία του Απόλλωνα είναι ασιατικής προέλευσης.

Ο Απόλλων ταυτίζεται με τον ήλιο⁹, κι όπως εκείνος, όπως λέει ο Πίνδαρος είχε επτά γιούς έτσι κι ο Απόλλωνας είχε σαν παιδιά του τους 7 σοφούς.

Οι γιορτές οι οποίες τελούνταν στο **Ηραίο της Κορίνθου**

λένε ότι είχαν εξιλεωτικό χαρακτήρα και συνδέονταν με το μύθο της Μήδειας. Διηγούνταν ότι η Μήδεια οδήγησε τα παιδιά της στο ιερό της θεάς με την ιδέα ότι αυτό ήταν ασφαλές καταφύγιο.

Οι Κορίνθιοι όμως που δεν είχαν την ίδια γνώμη τα κατακρέουρησαν.

Εξαιτίας αυτής της ιεροσυλίας¹⁰ ενέσχυσε επιδημία στην πόλη. Για να σταματήσει το κακό, όχι μόνο έκαναν θυσίες στην Ήρα, αλλά και για να τιμηθούν τα παιδιά της Μήδειας επτά νέες και επτά νέοι από τις καλύτερες οικογένειες έπρεπε να υπηρετούν εκ περιτροπής το ναό της Ήρας, φορώντας μαύρα και με κομμένα μαλλιά.

Επτά θαύματα του κόσμου:

Έτσι ονομάζονταν κατά την αρχαιότητα τα πιο ονομαστά καλλιτεχνικά δημιουργήματα. Αυτά ήταν:

- Ο Κολοσσός της Ρόδου.
- Ο ναός της Άρτεμης στην Έφεσο.
- Το άγαλμα του Δία στην Ολυμπία.
- Η Πυραμίδα του Χέοπα.
- Οι Κρεμαστοί κήποι της Βαβυλώνας.
- Ο Φάρος της Αλεξάνδρειας και
- Το μαισωλείο¹¹ της Αλικαρνασσού για το οποίο ο Λουκιανός κάνει λόγο στο νεκρικό διάλογο του Διογένη και Μαυσώλου.

Επτά νέοι και επτά νέες έστελναν οι Αθηναίοι κάθε χρόνο στην Κρήτη. Ο Πλούταρχος¹² μας πληροφορεί πως οι Αθηναίοι σκότωσαν τον γιό του Μίνωα Ανδρόγεω. Όταν το έμαθε ο Μίνωας που τότε ήταν κυρίαρχος στη θάλασσα έπλευσε με το στόλο του ενάντια στην Αθήνα, για να εκδικηθεί το γιό του και να απαιτήσει θύματα για το γιό της Πασιφάης. Οι Αθηναίοι υποτάχτηκαν και υποχρεώθηκαν να πληρώνουν ένα φρικτό φόρο κάθε χρόνο από τότε και για εννιά χρόνια έστελναν επτά νέους και επτά παρθένες στην Κρήτη, που σαν θύματα του Μινώταυρου θα εξαφανίζονταν μέσα στο Λαβύρινθο.

Σχολιάζοντας το μύθο ο Ντεσάρμ παρατηρεί: Ο αριθμός των θυμάτων που προσφέρονταν, ήταν αριθμός σπουδαιότα-

τος στη λατρεία του Απόλλωνα. Ο Απόλλων έφερε τις προσωμίες Εβδομαίος ή Εβδομαγέτης—φαίνεται να αντιστοιχεί με κάποια αρχαία διαίρεση των ωρών του έτους. Πιθανόν είναι λοιπόν οι επτά νέοι και οι επτά νέες των Αθηναίων να παρίσταναν τους ήλιους και τα φεγγάρια των επτά μηνών της άνοιξης, που θυσιάζονταν στο καταστρεπτικό τέρας του χειμώνα και ελευθερώνονταν από το θεό του ανοιξιάτικου φωτός.

Επτά σοφοί

Κατά την αρχαιότητα επτά άντρες του τέλους 7ου και των αρχών του 6ου αιώνα π.Χ πήραν τον τίτλο του σοφού. Αυτοί είναι:

- Θαλής ο Μιλήσιος
- Πιπτακός ο Μυτιληναίος
- Βίας ο Πριηνέας
- Σόλων ο Αθηναίος
- Χείλων ο Λακεδαιμόνιος
- Περίανδρος ο Κορίνθιος και
- Κλεόβουλος ο Ρόδιος.

Σταθεροί στην ομάδα των Επτά σοφών παρέμειναν μόνο πέντε: Ο Θαλής, ο Σόλων, ο Βίας, ο Πιπτακός και ο Χίλων. Των άλλων δύο τα ονόματα αλλάσσουν. Άλλοτε αναφέρονται ο Κλεόβουλος και ο Περίανδρος, άλλοτε ο Πυθαγόρας ο Σάμιος και ο Ορφέας, άλλοτε ο Επίχαρμος και ο Ακουσίλαος. Και όπως παρατήρησε ο Συκουτρής¹³, οι Επτά σοφοί υπήρξαν οι επώνυμοι ήρωες της ανώνυμης, της ομαδικής σοφίας του 6ου π.Χ αιώνα.

Ο Πλούταρχος¹⁴ παρατηρεί ότι ο Κλεόβουλος, ο τύραννος των Λινδίων και ο Περίανδρος της Κορίνθου δεν είχαν καμιά αρετή και σοφία, αλλά κατάκτησαν τη φήμη με τη δύναμη τους κι έτσι ένωσαν τ' όνομα τους με εκείνα των σοφών και γέμισαν την Ελλάδα με αξιώματα και αποφθέγματα, όμοια με εκείνα που έλεγαν οι πέντε σοφοί. Τότε οι πέντε σοφοί, αν και αγανάκτησαν, δεν θέλησαν να αποστραφούν την αλαζονεία ούτε να συγκρουστούν με πολύ ισχυρούς ανθρώπους.

Συγκεντρώθηκαν στους Δελφούς κι αφού συζήτησαν μεταξύ τους και ανάθεσαν το γράμμα το οποίο είναι πέμπτο στην

τάξη των γραμμάτων—δηλαδή το Ε—και ως αριθμός το πέντε σημαίνει, και συνάμα διαμαρτυρήθηκαν στο Θεό ότι είναι πέντε και δεν αποδέχονται ούτε τον έκτο ούτε τον έβδομο γιατί δεν έχουν καμμία σχέση μ' αυτούς.

Γύρω από τους Επτά σοφούς, ενωρίς πλάσθηκαν θρύλοι. Άλλοτε η λαϊκή φαντασία τους ήθελε να συγκεντρώνονται στους Δελφούς, άλλοτε στην αυλή του Κροίσου, άλλοτε στην αυλή του Περίανδρου σε κοινόν αγώνα σοφίας.

Ένας χρυσός τρίποδας που είχε ανασυρθεί από τα νερά της Μιλήτου και που έφερε την επιγραφή «τω σοφωτάτων» έγινε αιτία να πλασθεί ο θρύλος ότι κάποτε ανταγωνίστηκαν οι Επτά για το εύρημα, και απέδειξαν την σοφία τους την πραγματική, γιατί κανένας τους δεν δέχτηκε τον τρίποδα. Ο ένας τον έστελνε στον άλλο ώσπου τελικά ο τρίποδας κατάληξε στο θεό των Δελφών, τον Απόλλωνα, κάτοχο της πραγματικής σοφίας¹⁵.

Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης¹⁶ τα λέει κάπως διαφορετικά. Η κατάληξη όμως είναι η ίδια.

Τις αφηγήσεις αυτές για τους επτά σοφούς συγκέντρωσε πρώτος ο σύγχρονος του Πλάτωνα Άνδρων ο Εφέσιος σ' ένα είδος λαϊκής φυλλάδας. Αργότερα, ο μαθητής του Αριστοτέλη Δημήτριος ο Φαληρέας κατάρτισε πλήρη συλλογή των αποφθεγμάτων των Επτά σοφών. Μετέπειτα ο επίσης φιλόλογος Έρμιππος ο Συμρναίος έγραψε και τις βιογραφίες τους «βίοι των Επτά σοφών». Σώζονται και μεταγενέστερες συλλογές αποφθεγμάτων των Επτά σοφών, που προορίζονται για σχολική χρήση.

Από το υλικό αυτό άντλησε ο Πλούταρχος για να γράψει το «Συμπόσιο των Επτά σοφών¹⁷».

Κατά τον Πίνδαρο¹⁸, οι επτά σοφοί ήταν γιοί του Ήλιου. Κατά τον Ηρόδοτο¹⁹ έζησαν την εποχή του Κροίσου.

Τέλος, κατά τον Πλάτωνα²⁰ που πρώτος αναφέρεται στους επτά σοφούς η σειρά ήταν η εξής: Θαλής, Πιπτακός, Βίας, Σόλων, Κλεόβουλος, Μύσων ο Χηνέας και Χίλων.

Επτά πύλες είχε η Θήβα και επτά ήρωες συμμετείχαν στην εκστρατεία εναντίον της Θήβας που την περιγράφει ο Αισχύλος στην τραγωδία του «Επτά επί Θήβας». Ήταν οι:

- Άδραστος
- Πολυνεΐκης
- Τυδέας
- Αμφιάραος
- Καπανέας
- Ιππομέδονας και
- Παρθενοπαίος

Εναντίον των Αργείων ηρώων αντιπαράταξαν οι Θηβαίοι επτά δικούς τους ήρωες: Ήταν οι:

- Ετεοκλής
- Μελάνιππος
- Πολυφόντης
- Μεγαρέας
- Ύπερβος
- Ακτορας και
- Λασθένης

Καθαρμοί

Στη γιορτή των Θαργηλίων στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις περιέφεραν έναν ή δύο άντρες, τους φαρμακούς ή καθάρματα, ανά την πόλη και τους θυσίαζαν έξω από την πόλη για λόγους καθαριστικούς.

Το φάρμακο λοιπόν τον χτυπούσαν επτά στα γεννητικά του όργανα, όπως μας πληροφορεί ο Ιππώνακτας²².

Οι φονιάδες²³ για να καθαρθούν έπρεπε να λουστούν «από τις επτά κυμάτων» ή να πλύνουν τα ρούχα τους από «δix επτά κύματα».

Μιλώντας²⁴ για το Κοράσιο της Αλεξάνδρειας, ο Επιφάνιος λέει τη νύχτα των Θεοφανείων (5-6 Γενάρη), οι ειδωλολάτρες γιόρταζαν μια μεγάλη γιορτή:

«Περνούν όλη τη νύχτα με τραγούδια και σκοπούς στο φλάουτο τους οποίους προσφέρουν στο είδωλα των θεών. Κι όταν τελειώσει το ολονύχτιο γλέντι, με το πρωινό λάλημα του πετεινού, κατεβαίνουν, με δάδες στα χέρια, στο υπόγειο άδυτο και μεταφέρουν επάνω ένα σκαλιστό ξύλινο είδωλο. Το είδωλο αυτό το ξαπλώνουν επάνω σ' ένα φορείο. Στο μέτωπο του διακρίνεται βαμμένος ένας χρυσός σταυρός, όπως

και στα γόνατα του. Περιέφεραν αυτό το σκαλιστό είδωλο επτά φορές γύρω από το ναό... »

Η Ρόδος²⁵, κατά τη μυθολογία, απέκτησε επτά γιούς από τον Ήλιο: Όχιμος, Κέρκαφος, Μάκαρ, Ακτίς, Τενάγης, Τριόπης και Κάνδαλος. Μερικές φορές στη θέση του Κάνδαλου αναφέρεται ο Φαέθων.

Οι πρώτοι κάτοικοι της Ρόδου²⁶, ύστερα από κάποια καταστροφή εγκατέλειψαν το νησί. Υστερότερα ο Ήλιος εδημιούργησε αυτόχθονη νέα γενιά. Οι νέοι κάτοικοι-επτά φυλές-έγιναν οι πρόγονοι των Ροδίων.

Η **Αλία**²⁷, αδελφή των Τελχίνων, απόχτησε από τον Ποσειδώνα επτά παιδιά, έξι γιούς και μια κόρη.

Οι αρχαίοι μύθοι λένε πως ο **ήλιος**²⁸ είχε πολλούς γιούς. Μάλιστα ο ροδιακός μύθος τον θέλει να έχει επτά γιούς και μια κόρη.

Τούτο τον αριθμό τον θεωρούν ευτυχέστατο οι Ελληνίδες μητέρες και γι' αυτό εύχονται «να κάνεις έξι γιούς και μια μηλιά» ή και μια κόρη.

Ο **Αμφίονας**²⁹ που ήταν Θηβαίος ήρωας, γιος της Αντιόπης και του Δία και αδελφός του Ζήθου, ήταν εκείνος που μαζί με τον αδελφό του έδιωξε με τη βία τον Κάδμο από τη Θήβα, χρησιμοποιώντας την επτάχορδη λύρα και τις επτά της πύλες τις ονόμασε με ονόματα των επτά θυγατέρων του.

Η **Μήδεια**³⁰ είχε συλλέξει κάποτε ένα βότανο μέσα σ' ένα κοχύλι της Κασπίας θάλασσας αφού είχε υποβληθεί επτά φορές σε καθαρμούς κι αφού, ντυμένη στα μαύρα, είχε επικαλεστεί, μέσα στη φρίκη του ερέβους, επτά φορές τη Βρυμώ.

Επτά ήταν οι αρχηγοί και βασιλιάδες, συνταξιδιώτες οικιστές, με οδηγό της αποικίας τον Εχέλαο³¹, το βασιλιά της Αρκαδίας που ορίστηκε με δελφικό χρησμό για να αποικίσουν τη Λέσβο.

Οι **Αλκυονίδες**³² ήταν επτά: Φωσθονία, Άνθη, Μεθώνη, Αλκίπη, Παλλήνη, Δριμώ, Αστερή.

Επτά ήταν οι **Κύκλωπες**³³ που έχτισαν την ακρόπολη της Τίρυνθας.

Ο **Τειρεσίας**, ο περίφημος μάντης της αρχαιότητας από τη Θήβα, κατά παράξενο τρόπο, συνδέεται πολλές φορές με

τον αριθμό εφτά.

Εφτά χρόνων ήταν όταν τυφλώθηκε είτε γιατί είδε την Αθηνά γυμνή, είτε γιατί φανέρωνε στους ανθρώπους τη θέληση του Δία.

Όταν συνάντησε στην Κυλλήνη δυο φίδια και τα πλήγωσε μεταμορφώθηκε σε γυναίκα. Ύστερα όμως από εφτά χρόνια που ξανασυνάντησε τα δυο φίδια και δεν τα πείραξε, ξανάγινε άντρας.

Ο Τειρεσίης³⁴ άλλαξε επτά φορές φύλο. Την πρώτη φορά ήταν επτάχρονο κορίτσι. Ο Απόλλων την ερωτεύθηκε αλλά αυτή αρνήθηκε τον έρωτα του. Τότε αυτός την μεταμόρφωσε σε άντρα. Επακολούθησαν ύστερα άλλες 6 αλλαγές.

Εφτά είναι τα σοφίσματα³⁵:

- Το σόφισμα της αμφιβολίας
- Το σόφισμα της ετεροζήτησης
- Ο Αχιλλέας
- Ο ψευδόμενος
- Ο κροκοδειλίτης
- Ο αντιστρέφων και
- Ο εγκεκαλυμμένος

Εφτά οι φθόγγοι της μουσικής³⁶: ντο, ρε, μι, φα, σολ, λα, σι.

Ο Πυθαγόρειος Νικόμαχος Γερασηνός ιστορεί ότι ο Τέρπανδρος, που είναι και ο εφευρέτης της εφτάχορδης φόρμιγγας, τις ονομασίες των εφτά φθόγγων τις αφιέρωσε στους πλανήτες.

- Υπάτη στη Σελήνη
- Παρυπάτη στο Δία
- Λιχανός ή Υπατών διάτονος στον Ερμή
- Μέση στον Ήλιο
- Παραμέση στον Άρη
- Παραιήτη στην Αφροδίτη και
- Νήη στον Κρόνο

Λένε πως ο **Τέρπανδρος** (7 π.Χ αιώνας) ήταν ο πρώτος που αντέδρασε στους καθιερωμένους τύπους των άλλων ραψωδών, οι οποίοι πρότασαν στο άσμα προοίμια και ο οποίος προτάσσοντας το λυρικό είδος –που λεγόταν νόμος– τον ανανέωσε, τον τελειοποίησε και τον χώρισε σε εφτά μέρη.

Έτσι δημιουργήθηκαν οι Τερπάνδρειοι νόμοι. Τα ονόματα τους είναι: Βοιώτιος, αιόλιος, τροχάιος, οξύς, κηπίων, τερπάνδρειος, τετραοίδιος³⁷.

Οι νόμοι του Τέρπανδρου διαιρούνται σε εφτά μέρη: αρχά, μεταρχά, κατατροπά, μετακατατροπά, ομφαλός, σφραγίς, επίλογος³⁸.

Εφτά ήταν οι Υάδες³⁹ κόρες του Άτλαντα και της Πληϊόνης ή της Αίθρας (αστερισμός των Υάδων).

Εφτά άρματα έστειλε το 416 π.Χ ο Αλκιβιάδης⁴⁰ στους Ολυμπιακούς αγώνες και καμάρωνε ιδιαίτερα: «Εφτά άρματα έστειλα, για να λάβουν μέρος στους ολυμπιακούς αγώνες, όσα κανένας ποτέ ιδιώτης προηγουμένως, και πρώτος νικητής αναδείχθηκα».

Εφτά φορές διετέλεσε στρατηγός στην πατρίδα του τον Τάραντα, ο Πυθαγόρειος φιλόσοφος **Αρχύτας**⁴¹ παρόλο που επιτρεπόταν μόνο για μια φορά.

Έβδομος⁴² θους ονομαζόταν ομοίωμα καμωμένο με αλεύρι που πρόσφεραν αντί για βόδι στη θυσία.

Εφτά ήταν οι **Πλειάδες⁴³**, που έγιναν αστέρια: Μαία, Ταυγέτη, Ηλέκτρα, Αστερόπη, Κελαινώ, Αλκυόνη, Μερόπη.

Οι Πλειάδες ήταν μυθολογικά πρόσωπα, θυγατέρες του Άτλαντα και της θυγατέρας του Ωκεανού Πλειόνης.

Οι κάτοικοι της Αιγιαλείας⁴⁴ για να εξιλεώσουν τον Απόλλωνα και την Αρτέμιδα έστελναν: «παίδας επτά και ίσας παρθένους επί τον Σύθαν ποταμόν ικετεύσοντας».

Πολλές είναι και οι **συμπώσεις** που αναφέρονται στον αριθμό 7.

Από τα έργα του κωμικού ποιητή Αμειψίου⁴⁵ διασώθηκαν εφτά κωμωδίες του.

Κόννος, Κωμαστές, Αποκοτταβίζοντες, Μοιχοί, Σαπφώ, Σφενδόνη, Κατεσθίων.

Τα έργα του ποιητή Πινδάρου οι αρχαίοι τα κατέτασαν σε εφτά βιβλία.

Στον Ιουλιανό τον Παραβάτη⁴⁶ αποδίδουν ένα σύγγραμμα με τον τίτλο «Κατά Χριστιανών» το οποίο απαρτιζόταν από 7 βιβλία.

Από τα έργα του Αισχύλου διασώθηκαν ατόφιες μόνο 7

τραγωδίες: Ικέτιδες, Πέρσες, Επτά επί Θήβας, Προμηθέας Δεσμώτης, Αγαμέμνων, Χοηφόρες, Ευμενίδες.

Από τα έργα του Σοφοκλή διασώθηκαν 7 τραγωδίες: Αντιγόνη, Αίας, Οιδίπους τύραννος, Τραχίνιες, Ηλέκτρα, Φιλοκτήτης, Οιδίπους επί Κολωνώ.

Τα λυρικά ποιήματα της Σαπφώς χωρίζονταν⁴⁷ σε 7 βιβλία.

Από το «Παρθένιον άσμα» του ποιητή Αλκμάνα (7ος αιών. π.Χ) διασώθηκαν μόνο 7 στροφές.

Ως γνήσιοι λόγοι του Αισχίνη⁴⁸ του Σωκρατικού αναγνωρίζονταν από τους αρχαίους φιλολόγους οι εξής 7: Μιλτιάδης, Καλλίας, Αξίοχος, Ασπασία, Αλκιβιάδης, Τηλαύγης, Ρίνων.

Στον ίδιο αποδίδονται επίσης οι 7 «ακέφαλοι» διάλογοι, (δηλαδή χωρίς αρχή).

Τα ονόματά τους κατά το λεξικό Σούδας ήταν: Φαίδων, Πολύαινος, Δράκων, Ερυφίας, Περί αρετής, Ερασίστρατα, Σκυτικός.

Το έργο του Ξενοφώντα «Κύρου ανάβαση» αποτελείται από 7 βιβλία.

Δύο από τις τέσσερες πραγματείες του Διον. Αρεοπαγίτη που διασώθηκαν, οι «περί εκκλησιαστικής ιεραρχίας» και η «περί μυστικής θεολογίας» αποτελούνται η κάθε μία από 7 κεφάλαια.

Οι «Στρωματείς» του Κλήμη του Αλεξανδρέα απαρτίζονται από 7 βιβλία.

Στην αριθμητική ο 7 παρουσιάζει μερικές περίεργες ιδιότητες που δε συμβαίνει με τους άλλους αριθμούς μέσα στη δεκάδα. Έτσι:

Αν διαιρέσουμε τη μονάδα με το 7 βρίσκουμε πηλίκο εντελώς όμοιο ανά έξι ψηφία.

0,142857-14/2857-142857 κ.ο.κ.

Αν πολλαπλασιάσουμε την περίοδο επί 2, 3, 4, 5, 6 θα βρούμε ότι όλα τα γινόμενα αποτελούνται από τους ίδιους αριθμούς, με διαφορετική όμως σειρά των συμβόλων:

142857 × 2=28571

142857 × 3=428571

142857 × 4=571428

142857 × 5=714285

142857 × 6=857142

Αν πολλαπλασιάσουμε την περίοδο 142857 × 7 βρίσκουμε το περίεργο γινόμενο 999.999

Εξάλλου, οι αριθμοί 2, 4, 7, 8 και 9 μόνο στην έβδομη δύναμη υψούμενοι δίνουν αριθμό, το άθροισμα των ψηφίων του οποίου παράγει πάλι τον αριθμό που υψώθηκε στην εβδόμη δύναμη. Έτσι:

Το 2 στην εβδόμη δύναμη (2⁷) δίνει τον αριθμό 128. Αν αθροίσουμε τα ψηφία του αριθμού αυτού (1+2+8) παράγεται ο αριθμός 11. Το άθροισμα των ψηφίων (1+1) μας δίνει πάλι τον 2.

Το 4 στην εβδόμη δύναμη (4⁷) δίνει τον αριθμό 16384. Έτσι: 1+6+3+8+4=22 και 2+2=4.

Το 5⁷ δίνει αριθμό 78125 και 7+8+1+2+5=23 και 3+2=5.

Το 7⁷ δίνει τον αριθμό 823543 και 8+2+3+5+4+3=25 και 2+5=7.

Το 8⁷ 2097152 και 2+9+7+1+5+2=26 και 2+6=8.

Το 9⁷ 4782969 και 4+7+8+2+9+6+9=45 και 4+5=9.

Μόνο για το 3 και το 6 δεν ισχύει αυτός ο κανόνας. Παρατηρούμε όμως μια άλλη περίεργη σύμπτωση: οι αριθμοί που παράγονται από το 3⁷ και 6⁷ δηλαδή ο 2187 και 279936 δίνουν τον αριθμό 9 (2+1+8+7)=18 και 1+8=9, 2+7+9+9+3+6 =36 και 3+6=9 ο οποίος διαιρείται δια του 3.

Και μια ακόμη περίεργη σύμπτωση⁴⁹. Όταν παρακαλούμε κάποιον να μας πει έναν αριθμό από 1-9, αυτός λέει τις περισσότερες φορές 7.

Το 1 και το 9 σχεδόν δεν αναφέρονται ποτέ. Το 5 σπανιότερα. Το 7, 8-9 φορές στις δέκα και τις υπόλοιπες το 3.

Εφτά ήταν οι Τιτάνες⁵⁰: Κρόνος, Κόπτος, Κρείός, Υπερίων, Υαπετός, Ουρανός.

21. Λογοτεχνικά κείμενα

Ο Όμηρος χρησιμοποιεί πολλές φορές τον αριθμό 7, λ.χ.:
– Στην Ιλιάδα:

α. Ο Αγαμέμνων για να εξευμενίσει τον Αχιλλέα του προσφέρει διάφορα δώρα:

Και ιδού τα δώρα υπέρλαμπρα, που έγω θα του προσφέρω

άκαυτοι τρίποδες επτά, χρυσού τάλαντα δέκα...
κι επτά λεββίδες άξιες σ' έργα λαμπρά θα δώσω...

Κι οι εξής είναι οι περίφημες που θα του δώσω χώρες:

Φηρές το θείο πόλισμα, Ενόπη, Καρδαμύλη, Ιρή χλωώδης Πή-
γαδος αμπελοφόρος όλη, Αίπεια λαμπρή και Άνθεια με το
παχύ γρασιδι. (I, 122, 128-130, 150-151).

β. Η Αθηνά χτύπησε τον Άρη ο οποίος πέφτοντας εγέμισε
εφτά πλέθρα (Φ. 405-407). Εφτά πλέθρα γη ήταν τεράστια
έκταση.

γ. Εφτά αδελφούς είχε η Ανδρομάχη (Όμηρος ιλ. Ζ 421-
423). Όλους τους σκότωσε ο Αχιλλέας: ήσαν επτά στο σπίτι
μας γλυκείς αυταδελφοί μου και σε μια μέρα όλοι ομού ρο-
βόλησαν στον Άδη, όλους τους εθανάτωσεν ο θείος Αχιλλέ-
ας.

—Στην Οδύσσεια:

α. Ο ιερέας του Απόλλωνα Μάρων πρόσφερε στον Οδυσ-
σέα πολλά δώρα κι επτά κομμάτια καλοφτιαγμένο μάλαμα (I,
200-202).

β. Κι όταν ο Δίας έφεξε την έβδομη τη μέρα, έπαψε αμέσως
να φυσά ο άνεμος με λύσσα (Μ 406).

γ. Αδιάκοπα αρμενίζαμε μέρες και νύχτες έξι και φτάσαμε
την έβδομη στ' ορθοχτισμένο κάστρο (Κ 80-82).

δ. Σηκώθηκε ο χοιροβοσκός, γιατί ήξερε την τάξη. Εφτά
χωρίζει μερδικά μοιράζοντας το κρέας (Ξ 445).

ε. Ο ήλιος είχε «επτά αγέλας βοών» (Μ 129):

Στη Θρινακία, το νησί θα φτάσεις, όπου βόσκουν βόδια και
πρόβατα παχιά του κοσμογυριστή Ήλιου, κι είναι τα βόδια
εφτά κοπές, τα πρόβατα άλλες τόσες.

Ξ 249-256: Την έβδομη μπαρκάραμε κι απ' την πλατιά την
Κρήτη.

Ο **Ηρόδοτος** κάνει λόγο πολλές φορές για επτά:

Δ. 152: Οι Σαμιώτες αφιέρωσαν στο ναό της Ήρας, ένα κρα-
τήρα χάλκινο που τον τοποθέτησαν πάνω σε τρία κολοσσαία
χάλκινα αγάλματα, γονατιστό, επτά πήχες ύψος.

Α. 68: Το κιβούρι του Ορέστη στην Τεγέα ήταν επτά πήχες
μακρύ.

Η. 56: Ο στρατός του Ξέρξη περνούσε αδιάκοπα τον Ελλή-

σποντο επτά μέρες και επτά νύχτες.

Γ. 8: Οι Άραβες όταν ορκίζονταν άλειφαν με το αίμα τους
εφτά πέτρες.

Δ. 24: Οι Σκύθες όταν ταξίδευαν έξω από τη χώρα τους
είχαν μαζί επτά διερμηνείς για επτά γλώσσες, προκειμένου
να διαπραγματευτούν.

Ο Καλλιμάχος⁵¹ λέει πως οι ιεροί κύκνοι περιήλθαν με τρα-
γούδια επτά φορές γύρω από τη Δήλο και τραγουδούσαν για
τον τοκετό της Λητώς.

Γι αυτό το λόγο το παιδί της Λητώς, ο Απόλλων έδεσε βρα-
δύτερα τη λύρα του με τόσες χορδές όσες φορές οι κύκνοι
τραγουδούσαν για τους κοιλόπονους της Λητώς.

Αισχύλος: Η τραγωδία του «Επτά επί Θήβας» διδάχθηκε
από σκηνής για πρώτη φορά το 467 π.Χ και έχει για θέμα
της τον πόλεμο για τη διαδοχή του θρόνου των Θηβών ανά-
μεσα στον Ετεοκλή και τον Πολυνεική.

Ο **Σόλων**⁵² υποστηρίζει ότι οι μεταβολές στον άνθρωπο γί-
νονται κάθε επτά χρόνια.

Στα πρώτα 7 χρόνια ανανεώνονται τα δόντια.

Στα 14 (7 × 2) έρχεται η ήβη.

Στα 21 (7 × 3) βγαίνουν τα γένεια.

Στα 28 (7 × 4) παρουσιάζονται τα αντρικά γνωρίσματα.

Στα 35 (7 × 5) είναι κανείς ώριμος για γάμο και τεκνοποίηση.

Στα 42 (7 × 6) έρχεται η σοβαρότητα και η πνευματική ωρι-
μότητα.

Στα 49 (7 × 7) και 56 (7 × 8) κορυφώνεται ο νους και ο λόγος.

Στα 63 (7 × 9) αρχίζει η παρακμή και

Στα 70 (7 × 10) έρχεται το πλήρωμα του χρόνου, για το θά-
νατο.

Ο **Ιπποκράτης**⁵³ γράφει ότι ο αριθμός επτά δια της μυστι-
κής του αρετής τείνει στην πλήρωση όλων των πραγμάτων,
είναι αυτός που παρέχει τη ζωή και η πηγή όλων των μετα-
βολών της.

Ο Ιπποκράτης⁵⁴ χωρίζει τις ηλικίες των ανθρώπων σε επτά:
παιδίον, παις, μειράκιον, νεανίσκος, ανήρ, πρεσβύτες, γέ-
ρων.

Αυτός⁵⁵ διαιρούσε τη ζωή του ανθρώπου σε 7 ηλικίες γιατί,

όπως η σελήνη αλλάζει τις φάσεις της κάθε επτά μέρες, αυτός ο αριθμός επηρεάζει όλα τα υποσεληνιακά όντα, ακόμα και τη γη, όπως ξέρουμε.

Το παιδί βγάζει τα πρώτα δόντια του στον έβδομο μήνα και τα χάνει όταν γίνεται επτά χρονών. Στην ηλικία των δυο φορές επτά αρχίζει η εφηβεία. Στο τρεις φορές επτά ο άνθρωπος βρίσκεται στο άνθος της δύναμης του. Στο πέντε φορές επτά τα πάθη του είναι περισσότερο αναπτυγμένα.

Ο **Λουκιανός**⁵⁶ βάζει έναν ιερέα κι απευθύνεται στον Κρόνο για να του ικανοποιήσει ορισμένα αιτήματα.

Ο Κρόνος όμως του απαντάει: Εγώ κυβερνώ με ρητούς όρους. Όλη μου η εξουσία θα κρατήσει επτά μέρες, και σαν περάσουν αυτές, θα ξαναγίνω απλός ιδιώτης κι ένας σαν τους πολλούς. Αυτές όμως τις επτά μέρες δεν μου επιτρέπεται να καταπιαστώ με καμιάν υπόθεση είτε δημόσια είτε ιδιωτική.

Ο **Ησίοδος**⁵⁷ λέει ότι η έβδομη μέρα είναι ιερή.

Ο **Ηλιόδωρος**⁵⁸ λέει: Εφερνόμαστε λοιπόν με το πλοίο από τον ασταμάτητο άνεμο επτά μέρες κι άλλες τόσες νύχτες και τέλος πάντων πέσαμε έξω στην ακρογιαλιά.

Ο **Πουσανίας**⁵⁹ μνημονεύει επτά κίονες, που ανήουν στα αρχαία έθιμα και τους οποίους λένε σύμβολα των πλανητών. «Του θυρωρού τα πόδια επτά οργιές» γράφει η Σαπφώ⁶⁰.

Ο **Ησιόδος**⁶¹ μιλάει για μια οχυρωμένη πολιτεία, που την έκλειναν επτά μαλαματένιες πόρτες γερά στερεωμένες στ' ανώφλια.

Ο **Ευριπίδης**⁶² στις «ΙΚέτιδες» αναφέρει πολλές φορές την επτάδα.

Στ. 11 «αμφεί γαρ πύλας Κάδμου θανόντων επτά γενναίων τέκνων».

Στ. 101. «των κατθανόντων αμφεί Καδμείας πύλας επτά στρατηγών».

Στ. 401. «Ετεοκλέους θανόντος αμφ' επαστόμους πύλας».

Στ. 589. «χωρήσομαι γαρ επτά προς Κάδμον πύλας».

Στ. 636. «επτά δεσποτών λόχοι».

Στ. 963. «επτά ματέρες επτά κούρους».

Στ. 1.207. «κρύψον παρ αυτάς επτά πυρκαϊάς νεκρών».

Στ. 1.220. «επτάστομου πύργωμα Καδμείων».

Ο **Σοφοκλής** στην «Αντιγόνη» μιλάει για:

Στ. 101-102. «επτάπυλη φανέν Θήβα» και

Στ. 119. «επτάπυλον στόμα».

Πλάτων

Και ο Πλάτων χρησιμοποιεί πολλές φορές τον αριθμό επτά:

Πολιτεία (I, 616β σελ. 185 τομ.16) «Επειδή δε τοις εν τω χειμῶνι εκάστοις επτά ημέραι γένοιτο».

Θεαίτητος (174 τομ.17 σελ. 411) «ως γενναίους τις επτά πάππους πλούσιους έχων αποφήναι. Εδώ έχει την έννοια των πολλών προγόνων».

Επιστολή 13 «χιτώνα επταπήχη».

Επιστολή 7 «Δαρείου δε επταπλασίω φαυλότερος εγένετο». Δηλαδή πολλαπλασίως (επιστολή Z 33 2a τομ. 16 σελ. 556).

Αλκιβιάδης (12 IE τομ. 16 σελ. 473) «επειδάν δε επτέεις γένωνται οι παίδες επί τους ίππους και επί τούτων διδασκάλους φοιτώσι, και επί τας θύρας άρχονται ιέναι· δις επτά δε γενόμενων ετών τον παιδα παραλαμβάνουσιν, ους εκείνοι βασιλείους παιδαγωγούς ονομάζουσιν».

Ο Πλάτωνας στον «*Τίμαιο*» λέει ότι η ψυχή του ανθρώπου γεννήθηκε από τον αριθμό 7.

Τίμαιος: «XI, 38C τομ.17 σελ. 29): ήλιος και σελήνη και πέντε άλλα άστρα, επίκλην έχοντα πλανητά, εις διορισμόν και φυλακήν αριθμών χρόνου γέγονεν».

Ο **Αριστοτέλης**⁶³ λέει ότι οι ανθρώπινες πράξεις οφείλονται σε επτά αιτίες: τύχη, φύση, βία, συνήθεια, λογισμό, οργή, επιθυμία.

Ο Συρῆ⁶⁴ μιλώντας για την ορφική μύηση λέει πως: επί επτά νύχτες και επτά μέρες αλλάζει κανένας, περνάει σε μια άλλη ζωή.

Επτάχορδη ήταν η λύρα του Ορφέα.

Επταφαιές (αυτός που λάμπει επταπλασίως) οι ζώνες του φωτός κατά τους Ορφικούς⁶⁵.

Ο **Σπεύσιππος** (347-339 π.Χ.) ανιψιός και διάδοχος του Πλά-

των στην Ακαδημία, στο κύριο έργο του πάνω στους πυθαγορικούς αριθμούς, που το στήριζε σε υποθετικά του Φιλολάου, έβαζε στη θέση των ιδεών τους μαθηματικούς αριθμούς, που τους φανταζόταν χωρισμένους από τα όντα.

Ξεχώριζε δέκα ουσίες που παρίσταναν συγχρόνως τα δέκα σκαλιά του είναι.

Στο σύστημά του στο 7 αντιστοιχούσε η νόηση, αντίστοιχη στον αγέννητο πρώτο αριθμό επτά, στους επτά πλανήτες και στα επτά ελληνικά φωνήεντα⁶⁶.

Κατά τον **Πρόκλο** (Πλάτωνος Τίμαιος) «η μονάς και η επτάς είναι αριθμοί νοεροί· και η μεν μονάς είναι ακριβώς ο νους, η δε επτάς είναι το φως του νοός. Δι αυτό και ο νους του κόσμου είναι μοναδικός και εβδομαδικός ως λέγει ο Ορφεύς. Υμνείται επί πλέον και το μεν γυναικώδες της επτάδος και το ότι εγεννήθη από μόνη την μονάδα και μάλιστα ότι εικών της Αθηνάς είναι η μονάς, η τριάς και η επτάς ή διότι η Αθηνά ως νοερά προς εαυτήν και την μονάδα επιστρέφει ή διότι προήλθεν εκ του πατρός πρώτη»⁶⁷.

Κατά τον **Ανατόλιο** η επτάδα «είναι άνευ μητρός αμήτωρ και Παρθένος. Αν και παράγεται εκ της μονάδος, κάμνει τον εικοσι εκτώ τέλειον. Ο Πλάτων⁶⁸ εξ επτά αριθμών υποστηρίζει ότι είναι σύνθετος η ψυχή».

Κατά τον Νικόμαχο τον Γερασηνό οι **Πυθαγόρειοι** δίδασκαν⁶⁹ ότι η επτάδα δεν είναι όμοια προς τους άλλους αριθμούς, αλλά ότι είναι άξια ιδιαίτερου σεβασμού καθώς υποστηρίζαν. Γι αυτό και σεπτάδα (σεβάσμια) την ονόμαζαν. Η επτάδα εκφράζει τη σοφία της πρώτης αρχής.

Ο **Ιάμβλιχος**⁷⁰ γράφει: Γιατί σχεδόν μόνο ως προς τη μόρφωση διαφέρουν οι άνθρωποι από τα θηρία, οι Έλληνες από τους βαρβάρους, οι ελεύθεροι από τους δούλους, οι φιλόσοφοι από τους τυχόντες και γενικά έχουν τόση υπεροχή, ώστε ενώ από τους άλλους, μπορεί να βρεθούν επτά από τη μια πόλη στους Ολυμπιακούς αγώνες, όσοι όμως υπερέχουν στη σοφία να μετριοούνται σε επτά απ' όλη την οικουμένη.

Ο **Κλήμης ο Αλεξανδρέας**⁷¹ γράφει: «Επτά μεν εισίν οι την μεγίστην δύναμιν έχοντες πρωτόγονοι αγγέλων άρχοντες, επτά δε και οι από την μαθημάτων τους πλανήτας είναι φα-

σιν αστέρας την περίγειον διοίκησιν επιτελούντας υφ' ων οι Χαλδαιοί πάντα γίνεσθαι νομίζουσι τα περί τον θνητόν βίον, παρ' ο και περί των μελλόντων λέγειν τινά υπισχνούνται, των δε απλανών επτά μεν αι πλειάδες, επτάστεροι δε αι άρκτοι, καθ' ας αι γεωργίαι και ναυτιλίας συμπεραιούνται, η σελήνη τε δι επτά ημερών λαμβάνει τους μετασχηματισμούς... επιπατόκω φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ύμνους, ποιητής τις ουκ άσημος γράφει και την παλαιάν λύραν επτάφθογγον είναι διδάσκων, επτά και περί των προσώπων ημετέρων επίκειται των αισθητηρίων τα όργανα δύο μεν τα των οφθαλμών, δύο δε τα των ακουστικών πόρων, δύο δε τα των μυκτήρων, έβδομον δε το του στόματος...».

Ο **Μένανδρος**⁷² λέει: «εθύομεν δε πεντάκις της ημέρας, εκυμβάλιζον δε επτά θεράπαινα κύκλω».

Ο **Αριστοφάνης**⁷³ στους «Βατράχους» (417) περιπαίζει τον Αρχέδημο: «ως επέτης ων ουκ έφυσε φράτορας».

Ο ίδιος στη «Λυσιστράτη (698) λέει: «ου γαρ έσται δύναμις, ουδ' ην επτάκις».

Στις δε «Ορνιθες (1.079) ο χορός κατηγορεί τον Στρούθιο ότι «συνείρων τους σπίνους πωλεί καθ' επτά του' βολού».

Ο **Στράβων**⁷⁴ λέει ότι επτά οι πόλεις της αμφικτυονίας της Καλαυρείας που μετείχαν στις θυσίες.

Ο **Αλέξανδρος ο Αφροδισέας**⁷⁵ ο Περιπατικός παρατηρεί ότι οι αριθμοί 7 και 10 είναι από τη φύση τους τέλειοι γιατί είναι φανερό ότι «διοικείν τον θεόν τον περίγειον κόσμον επτά άστροις».

Ο **Απολλώνιος ο Ρόδιος** (Γ. 860κ. εξ): « επτά μεν οι αενάοισι λοεσσαμένη υδάττεσιν, επτάκις δε Βριμώ κουροτρόφον αγκαλέσασα».

Ο **Λουκιανός**⁷⁶ λέει: ο Χαλδαίος εκείνος... το πρωί επήγε στο χωράφι κι επρόφερε επτά ιερατικές λέξεις από ένα παλιό βιβλίο, αφού δε εξάγνισε το μέρος με θειάφι και δαδί...

22. Η αριθμολογία των Πυθαγορείων

Δεν υπάρχουν πηγές άμεσες για την όλη φιλοσοφία των Πυθαγορείων, γιατί κανένα γραπτό κείμενο δεν έφτασε

στους μεταγενέστερους ούτε του Πυθαγόρα ούτε των άμεσων μαθητών του. Πιθανόν είναι πως δεν θα έγραψαν, αλλά πιθανότερο φαίνεται ότι τα γραπτά τους έμειναν στους εσωτερικούς κύκλους της Σχολής, γιατί δεν θα έπρεπε να έρθουν σε δημοσιότητα. Κοινή ήταν άλλωστε αυτή η αρχή και είχε γίνει παράδοση στις εσωτερικές Εταιρίες.

Για τον Πυθαγόρα και τη φιλοσοφία του έχουν γραφτεί πολλά από τους Νεοπλατωνικούς, η απόσταση όμως που τους χωρίζει είναι μεγάλη.

Εκείνος που έγραψε πρώτος από τους Πυθαγόρειους, γύρω στα 435 π.Χ ήταν ο Φιλόλαος, που δεν ήταν βέβαια άμεσος μαθητής του Πυθαγόρα. Αποσπάσματα μόνον έχουν σωθεί από όσα έγραψε. Έγραψαν και μερικοί σύγχρονοι του Φιλόλαου και σώθηκαν κι απ' αυτούς κάποια αποσπάσματα. Γνώμες των Πυθαγορείων έχουν μεταφέρει στα βιβλία τους και άλλοι συγγραφείς που δεν ήταν Πυθαγόρειοι, όπως π.χ ο Αριστοτέλης, ο Διογένης, ο Λαέρτης, ο Ιωάννης ο Στοβαίος και άλλοι.

Έτσι, η ανασύσταση της φιλοσοφίας τους παραμένει πρόβλημα άλυτο.

Τους αριθμούς οι Πυθαγόρειοι τους έπαιρναν ως σύμβολα, ως εικόνες των διαφόρων πραγμάτων και των όντων της φύσης και της εξελικτικής τους κατάστασης, αλλά ακόμη και της δυναμικής αξίας του πνεύματος, που έχει εκδηλωθεί και λειτουργεί μέσα στη φύση και προοδεύει άπειρα σε θεϊκούς κόσμους.

Κατά τον τρόπον λοιπόν αυτόν οι αριθμοί των Πυθαγορείων παίρνουν έννοια ποιότητας, ενώ στην αριθμητική και στα μαθηματικά έχουν την έννοια της ποσότητας. Σ' αυτό το συμπέρασμα καταλήγει κανείς αν μελετήσει τις παρατηρήσεις του Αριστοτέλη, του μαθητή του Φιλόλαου Εύρυτο και τον Πρόκλο.

Ο Στοβαίος στις «Εκλογές» του γράφει ότι ο Φιλόλαος θεωρούσε τη χρησιμοποίηση των αριθμών σαν σπουδαίο και αλάθητο βοήθημα για την έρευνα, εκτός από τα έργα των ανθρώπων και των θείων ακόμη πραγμάτων: «Αριθμός εστί εκείνος, όστις τ' αποκεκρυμμένα γνωστά καθίστησι των τε

θείων πραγμάτων και την ανθρωπίνων έργων, της μουσικής και της τέχνης, δεσπάζει και ουδέν επιτρέπει ψεύδος».

Ο Στοβαίος επίσης μας έδωσε κι ένα απόσπασμα της Πυθαγορίδας Θεανώς (όχι της συζύγου του Πυθαγόρα) το οποίο λέει: και πληροφορούμαι ότι πολλοί Έλληνες νομίζουν ότι ο Πυθαγόρας είπε ότι τα πάντα παράγονται από αριθμούς. Η αντίληψη όμως αυτή γεννά την απορία πώς επινοούνται και διαδίδονται πράγματα τα οποία είναι ανυπόστατα. Ενώ ο Πυθαγόρας έλεγε ότι όχι από αριθμούς, αλλά κατά προϊούσα αριθμητική πράξη γίνονται τα πάντα.

Προνομιακή θέση στο σύστημα των Πυθαγορείων⁷⁷ κατέχει ο περιττός αριθμός ο οποίος αποτελεί σύνολο με αρχή, μέσο και τέλος. Ο περιττός ταυτίζεται με το πεπερασμένο, ο άρτιος με το άπειρο, γιατί είναι επ' άπειρο διαιρετός. Ο άρτιος έχει μέσα στον εαυτό του το άπειρο, ένα κενό, το οποίο επιτρέπει την επ' άπειρον διαίρεση.

Τι όμως εικονίζει με τον κάθε αριθμό, αυτό δεν το γνωρίζουμε. Φαίνεται πως τούτο αποτελούσε γνώση που προοριζόταν για το εσωτερικό της Σχολής. Πάνω σε τούτο το θέμα ο Αλέξανδρος ο Αφροδισέας –περιπατητικός φιλόσοφος του 2ου προς 3ο αιώνα– μας δίνει γενικότητες, εξωτερικές βέβαια.

Ισχυρίζεται λόγου χάρη ότι ο 4 συμβόλιζε τις υλικές μορφές της Φύσης, ο 7 συνηθισμένο άνθρωπο, ο 8 τον καλλιεργημένο άνθρωπο.κ.λπ.

Ο Ιάμβλιχος στα «Θεολογούμενα της αριθμητικής» αναφέρει τα εξής:

«Περί επτάδος» (του Ανατολίου) (μετφρ. Αποστόλου Φωτόπουλου)

Ο Επτά είναι άνευ μητρός (αμήτωρ, δηλ. δεν προκύπτει εκ του διαλογισμού ή πολλαπλασιασμού άλλου αριθμού) και *παρθένος* (από μόνη τη μονάδα). Αν και παράγεται από την μονάδα, κάμνει τον 28 τέλειον.

($1+2+3+4+5+6+7=28$ και $4 \times 7=28$).

(Σχόλιον μτφρ.: Βλ. και τα κατόπιν λεγόμενα περί 28. Ο 64 από πλευράς μεν του 8 γίνεται τετράγωνος (8^2) από πλευράς

δε του 4 κύβος (4^3). Ο δε 729 από μεν πλευράς του 27 γίνεται τετραγώνος (27^2) από δε πλευράς του 9 γίνεται κύβος (9^3). Περαιτέρω: $28:2=14$ και $14:2=7$).

Αι ημέραι της Σελήνης είναι 28 αφού προέκυψαν ως άθροισμα του 7 ήτοι $7+7+7+7$ δηλ. διηρημένοι καθ' εβδομάδας (επτάδες). Από την μονάδα, επτά αριθμοί διπλασιαζόμενοι και προστιθέμενοι παράγουν τον 64 ο οποίος είναι ο πρώτος τετράγωνος ($8^2=64$) και πρώτος κύβος ($4^3=64$). Εάν προστεθούν δε, αφού τριπλασιασθούν επτά αριθμοί, γίνεται το δεύτερον τετράγωνον και ο κύβος 729 (1, 3, 9, 27, 81, 243, 729).

Ακόμη επτά γίνεται εκ των τριών διαστάσεων, μήκους, πλάτους, βάθους και εκ των τεσσάρων περάτων (σχήματος) ήτοι του σημείου, της γραμμής, της επιφάνειας, του πάχους (όγκου) ήτοι $3+4=7$. Εκ των 7 τούτων παρουσιάζεται το σώμα (το υλικό ον).

Ο 7 λέγεται ότι είναι ο αριθμός της πρώτης συμφωνίας (εις την μουσικήν) της δια τέσσαρα ($4+3=7$) και της γεωμετρικής αναλογίας 1, 2, 4. Καλείται επίσης ο 7 και τελεσφόρος (ο οδηγών εις το τέλος, την λύσιν, ο κρίσιμος, καθότι επιζούν ως γνωστόν τα επτά μηνών (ανθρώπινα έμβρυα). Και εις τας ασθενείας η κρίσιμος ημέρα είναι η εβδόμη. Του πρωτοτύπου ορθωγονίου τριγώνου (του έχοντος πλευράς αναλογίας 3,4,5) ο 7 είναι άθροισμα ($3+4$) των πλευρών αι οποία περιέχουν την ορθήν γωνίαν· διότι εκ των δύο αυτών πλευρών, η μεν μία είναι 4 η δε άλλη 3.

Αλλά και οι πλανήται είναι 7. Εις δε τα αισθητά όντα επτά βλέπομεν χαρακτηριστικά: το σώμα, την διάστασιν, το σχήμα, το μέγεθος, το χρώμα, την κίνησιν, την στάσιν. Επτά υπάρχουν κινήσεις: η άνω, η κάτω, η έμπροσθεν, η όπισθεν, η δεξιά, η αριστερά και η προς το μέσον, εις τον κύκλον. Ο Πλάτων εξ επτά αριθμών υποστηρίζει ότι είναι σύνθετος η ψυχή.

(Σχόλιον μεταφρ. Πλάτων Τίμαιος 35 D. Οι αριθμοί κατά Πλάτωνα είναι οι εξής: $1+2+3+4+8+9=27$ · εις αυτούς περιλαμβάνονται ο πρώτος κύβος εντός της δεκάδος ($8=2^3$) και το πρώτον τετράγωνον του 3 ήτοι ο 9. Ακόμη και η τετράκτυς ήτοι οι τέσσερις πρώτοι αριθμοί των οποίων το άθροι-

σμα ισούται προς το 10.

Τα πάντα προτιμούν τον 7. Επτά τα φωνήεντα και 7 αι μεταβολαί της φωνής κατά την απαγγελίαν (φωνητική αρμονία). Αι ηλικιαί (του ανθρώπου) είναι επίσης 7, όπως υποστηρίζει ο Ιπποκράτης: «Επτά είναι αι περίοδοι της ζωής του ανθρώπου) τας οποίας καλούμεν: νήπιον, παιδίον, έφηβος, νέος, ενήλικος, μεσήλιξ, γέρων, ήτοι νήπιον μεν μέχρι 7 ετών ότε αλλάσσει οδόντας, παιδίον μέχρι σπερματορρύσεως, εις τα 2×7 ήτοι 14 έτη, έφηβος μέχρι πυκνώσεως του γενείου εις τα 3×7 ίσον 21 έτη, νέος μέχρις ολοκληρώσεως του όλου σώματος, εις τα 4×7 ίσον 28 έτη, ανήρ (ενήλικος, μέχρι των 49 ετών (7×7), ηλικιωμένος μέχρι των 56 ετών (7×8) και πέραν των 56 γέρων».

Εκ του 2ου βιβλίου της Αριθμητικής Εισαγωγής του Γερασηνού Νικομάχου, παρατίθενται τα πιο κάτω.

(Νικόμαχος ο Γερασηνός, έζησε περί το 100 μ.Χ. Εμυήθη εις την πυθαγόρειον φιλοσοφίαν. Έγραψε μεταξύ άλλων και περισπούδαστον Εισαγωγήν εις την Αριθμητικήν).

Αγέλη (ομάς, άθροισμα σύνολον) λέγεται η επτάς από του ότι έχει ληφθεί και έχει συναχθή εις μία αυτοτελή ενότητα, επειδή ακριβώς παραμένει σταθερά, αδιάλυτος (αδιάσπαστος) πλην της περιπτώσεως της αναλύσεως εις μονάδας ή εις είδη με το αυτό όνομα ή από του τα διακριτά είδη να άγωνται δι ενότητος (συνόλου) εις ολοκλήρωσιν φυσικών αποτελεσμάτων· άλλη εκδοχή προσαρμοζόμενη περισσότερο προς την διδασκαλίαν Πυθαγορείων και ακόμη όπως και οι διάσημοι Βαβυλώνιοι Οσάνης και Ζωροάστρης υποστηρίζουν: καλούσι δηλαδή αυτοί **αγέλας** (ομάδες) τας αστρικάς σφαίρας (αστερισμούς) δηλαδή αυτά τα άστρα-ομάδες τα οποία κατά τέλειον τρόπον περιφέρονται διακριτά μόνα των παρά τα σωματικά των μεγέθη, περίξ ενός κάποιου κέντρου.

Τρίτη εκδοχή είναι ότι επιστεύετο και εδιδάσκετο παρά των ίδιων φυσιοδιφών και θεολογούντων μυστών ότι σχηματίζουν συνδέσμους κατά κάποιον τρόπον και συναθροίσεις αι ομάδες τας οποίας **αγέλους** (αγέλας, κοπάδια) κατά τον ίδιο τρόπον ονομάζουν παρεφθαρμένα εις τους μυστηρια-

κούς ιερούς λόγους (τα μυστήρια) κατά παράλειψιν του γράμματος Γ, την λέξιν **αγγέλους**. (Αντί δηλαδή αγγέλους, παραλείπουν το γάμμα και μένει αγέλους από την αγέλην, σμήνος, κοπάδι, μια ολότης). Δια τούτο και τους αστέρας που κάθε τόσο προηγούνται τούτων των αγέλων (αθροίσματος αστέρων ή αστερισμών) ονομάζουν και **δαίμονας** (υπερανθρώπους οντότητας) καθ' όμοιον τρόπον και **αγγέλους** και **αρχαγγέλους** οι οποίοι είναι ακριβώς επτά τον αριθμόν, ώστε σύμφωνα προς την αιτίαν αυτήν ή **αγγελία** κατά την ετυμολογία και κατά την προέλευση της λέξεως, ταυτίζεται προς την **επτάδα** (την εβδομάδα).

Μήπως όμως και η ίδια η εβδομάς εκ του αυτού λόγου ονομάζεται και **φυλακίτις** (δεσμώτις, φυλακισμένη, περιορισμένη) διότι όχι μόνον επτά είναι οι αρχηγοί κατ' αριθμόν φυλάκων, σλλά και ότι εκείνοι που φυλάσσουν το παν (το Σύμπαν) και συγκρατούν αυτό εις αιώνιαν συνοχήν και διαμονήν, επτά κατ' αριθμόν είναι.

Οι Πυθαγόρειοι εδίδασκον ότι η επτάς δεν είναι όμοια προς τους άλλους αριθμούς αλλ' ότι είναι άξια ιδιαιτέρου σεβασμού καθώς υπεστήριζαν εκ του λόγου τούτου **σεπτάδα** (σεβαστήν, σεβασμίαν) την ωνόμαζαν, όπως ακριβώς και ο Πρώτος ο Πυθαγόρειος λέγει εις το «περί εβδομάδος» βιβλίον του. Δια τούτο και τον αριθμόν 6 προφέρουν εξ διά της συνεκφωνήσεως του κ+σ=ξ και ακούεται το ξ, ίνα κατά την συνεχή προφοράν κατά την απαγγελίαν το γράμμα σίγμα συνάπτεται μετά του επτά (ήτοι σεπτά, όπου το σίγμα μετατρέπεται εις δασείαν και γίνεται από σεπτά, επτά. Ωστε χωρίς να το καταλάβωμεν προφέρεται **σεπτά**.

Το ότι είναι σεβάσμιος (σεβαστός) ο αριθμός 7 προκύπτει από την εξής αιτίαν· η πρόνοια του Δημιουργού Θεού του κόσμου έπλασε πάντα τα όντα αφού έλαβεν ως αρχή και ρίζαν της δημιουργίας του Σύμπαντος το **πρωτογέννητον Έν** απ' αυτό δια της διαφορίσεως (αποστραγγίσεως), αρχόμενος καθ' ομοίωσιν προς το ύπατον καλόν, και αφού συνεπλήρωσε εις τέλειον αριθμόν και αφού ενέκλεισεν εις την δεκάδα, πρέπει να παραδεχθώμεν ότι ο Δημιουργός του Κόσμου έλαβεν ως **όργανον** και θεμελιώδη **αρχήν** και ως **ισχύν** της

δημιουργίας την **εβδομάδα**. Διότι η εβδομάς (το επτά) αποτελεί μεσότητα φυσικήν και όχι θετήν από ημάς μεταξύ της μονάδος και της δεκάδας· οι ίδιοι μέσοι αριθμοί υπάρχουν μεταξύ των δύο άκρων (1και10) και αποτελούν τους θεμελιωδέστερους των δέκα πρώτων.

Αι αναλογίαι αι οποίαι τηρούνται από το εν και από το άλλο αυτών μέρος συμφωνούν προς τούτο· λοιπόν όχι μόνον διότι κατά ίση αριθμητικήν σχέσιν ευρίσκονται εις το μέσον ως σύνδεσμοι της μονάδας και της δεκάδας, οι αριθμοί 4 και 7 εξίσου απέχουν και απ τα δύο άκρα κατόπιν προσθέσεως και αφαιρέσεως· π.χ όσον μεγαλύτερος είναι ο 4 από το 1 (δηλαδή κατά τρία), τόσο και ο 7 από το 10 (πάλι τρία) είναι μικρότερος· και κατ' άλλο τρόπο· όσον είναι μικρότερος από το 10 ο 4, τόσο του 1 ο επτά είναι μεγαλύτερος (ήτοι 10-6=4 και 1+6=7) ο μεσάζων εδώ είναι ο 7. Άλλ' ακόμη και το άθροισμα από 1 έως 4 μόνο του είναι 10 (ήτοι 1+2+3+4=10, τούτο λέγεται «**δυνάμει**» δηλ. αυτοτελής άνευ παρεμβάσεως άλλου τεχνάσματος, δίδει το άθροισμα 10 (ενεργεία ο 10 διότι, εις το δεκαδικόν σύστημα απαριθμήσεως **ενεργεί** συνεχώς ως μέτρον του σχηματισμού πάντων των αριθμών) επί δύο δε δεκάδων ισχύουν αι αυταί αναλογίαι ως προς την σύνθεσιν και των δύο· ισχύει δηλαδή εδώ και το «δυνάμει» και το «ενεργεία» (**δυνάμει**, επίδειξις εξουσίας, επιβολής, κυριαρχίας, **ενεργεία**, εκδήλωσις δυνάμεως εις αποτελέσματα, έργα, ή επιδράσεις).

Προσέτι και **ακρόπολις** δηλ. ως εν δυσάλωτον οχυρόν φαίνεται η εβδομάς μέσα εις την δεκάδα εκ της ιδιότητος αυτής, **οχυρόν** της μη διαιρούμενης μονάδος εις δύο ίσους ακέραιους αριθμούς· διότι απομονωμένη δεν επιδέχεται μέσα εις την δεκάδαν διπλασιασμόν (πλάτος) επειδή γίνεται κατ' ευθείαν (χωρίς να είναι πολλαπλάσιον άλλου, εκτός μόνον εκ προσθέσεως άνισων αριθμών μικρότερων της· ακόμη και αν προστεθεί με κάποιον εντός της δεκάδος (εννοείται ίσον ή μεγαλειότερον) δεν γεννά άλλον εντός της δεκάδος και έχει ταχθεί μέσα εις την δεκάδα εις την πλέον επίκαιρον θέσιν τελείως άσχετος προς τους άλλους αριθμούς της δεκάδας.

Δια τον λόγο αυτόν συμπίπτει να έχει μεγάλην σχέση και αναφέρεται ως αριθμός ο 7 και εις τα κοσμικά και τα ουράνια, και τα γήινα και τα ζώα και τα φυτά. Επειδή δε και η **Τύχη** παρακολουθεί παν ό,τι συμβαίνει (και νομίζεται ότι εξ αυτής καθορίζεται η έκβασις των γεγονότων) δια τούτο η Τύχη καλείται και Καιρός (ευκαιρία καλή ή κακή) διότι παρεμβαίνει εις την πλέον κατάλληλον στιγμήν και καθορίζει τον τόπον και την φύσιν του συμβάντος ή όντος.

Ικανή απόδειξις της υποθέσεως ταύτης είναι το τι προκαλεί εις τας σφαίρας· το 8 μεν προς τα άνω, το δε 3 προς τα κάτω σχέσιν έχοντα προς την σελήνην και παρουσιάζεται το 7 ότι προκαλεί αποτελέσματα και έχει επίδραση επί των γήινων όντων· νοείται το 7 ως το μεταίχμιον (έχει αιχμή, στροφή, μέση) και δη **εν σχέσει προς τα άνω και προς τα κάτω** διότι και αυτή η τύχη, ο καιρός, ή σύμπτωση ή ευκαιρία φαίνεται, αφού κάμνει χρήσιν του 7 (εβδομάδας ή επτάδας), ότι λαμβάνει μαζί της κάπως σαν υπασπιστήν τον 4 (τετράδα)· απεδείχθη βέβαια ότι και το 4 είναι μεσότης μέσα εις την δεκάδα, όπως και το 7, ώστε κατ' ανάγκην αποτελεί γονιμοποιόν δύναμη (τελεσιουργία) και συμπλήρωση (ο 7) εκείνων των αριθμών εκ των οποίων αποτελείται και των δύο (δηλ. $3+4=7$, αφού και ο 28 επειδή είναι τέλειος ως προς τα ίδια του μέρη και εκ των δύο ($3+4$) συμμειχθέντων είναι παραγωγός (4×7)).

Εκ τούτων καθίσταται φανερόν ότι ο 7 συμπαρακολουθεί πολύ περισσότερο τους άλλους αριθμούς και πέραν των μονάδων του διότι το άθροισμα των αριθμών από του 1 μέχρις αυτού του 7 αποτελεί τον αριθμόν 28 (ήτοι $1+2+3+4+5+6+7=28$ και $28:2=14$ και $14:2=7$). Περαιτέρω επτά (ημερών) ίσων περιόδων αι 4 σεληνιακαί φάσεις αι οποίαι συμπληρώνουν συμμετρικώς τον μήνα του αστέρος τούτου και το σύνολον των ημερών ως έγγιστα 28. Πρέπει να σκεφθώμεν ότι και οι 7 κατά το σχήμα μορφαί της Σελήνης εις 4 διακρίνονται: νέα Σελήνη, ημισέληνος, αμφίκυρτος, πανσέληνος· πάλιν άλλην αμφίκυρτον, εκ του άλλου εκ των δύο μερών αυτής φωτιζόμενην, και πάλιν ημισέληνον κατά τον ίδιο τρόπο και άλλην όμοια κατά το σχήμα νέας Σε-

λήνης. Παρατηρούμε ότι και ο ωκεανός επηρεάζεται υπ' αυτής συμφώνως προς τας επταήμερους εναλλαγάς της κατά την νοουμνίαν (νέαν σελήνην) φαίνεται πλούσιος εις πλημμύρας και μ' αυτήν την σειρά εν συνεχεία η εξόγκωσις των πλημμυρών ακόμη περισσότερο ελαττώνεται μέχρι της εβδόμης ημέρας η οποία παρουσιάζει την Σελήνην διχοτομούμενην· πάλι κατά την όγδον από της αυτής ημέρας, γίνεται ότι κατά την εβδόμην, δηλ. ίσον ως προς την ισχύν, κατά την 9, οποία ακριβώς κατά την έκτην, κατά την δεκάτην οποία κατά την πέμπτην, κατά την 11ην οποία κατά την τετάρτην, κατά την 12ην οποία κατά την τρίτην, κατά την 13ην οποία κατά την 2αν, κατά την 14ην οποία κατά την πρώτην. Έπειτα από άλλης αρχής η τρίτη εβδομάς τας αυτάς επιδράσεις εξασκεί επί της υδάτινης σφαίρας (της Γης) τας οποίας η πρώτη, η δε τετάρτη όσας η δευτέρα.

Προς τι τώρα να πραγματευθώ και δια την ελάττωσιν των οστρέων (των οστρακόδερμων, των κογχυλίων ή μήπως των οστέων) και εγκεφάλων και μυελών και την επίδρασιν επί της συμπεριφοράς πλείστων ζώων την προερχόμενη εκ του άστρου τούτου, όταν δυνάμεθα να λάβωμεν πείραν όλων τούτων εξ όσων συμβαίνουν εις τους ανθρώπους: Πρώτον μεν οι καθάρσεις εις τας γυναίκας γίνονται σύμφωνα προς τας επταήμερους περιόδους περί των οποίων εγένετο λόγος και ακριβώς δια τούτο από μερικούς καλούνται έμμηνα και καταμήνια. Έπειτα επτά φορές, ως επί το πλείστον, το σπέρμα του άρρενος ζωηρά κινείται εντός της γυναικείας μήτρας και επί ισάριθμον χρόνον (7) ή γονιμοποιείται το ωριμότερον αυτού (του σπέρματος) ή διολισθαίνει και εξέρχεται της μήτρας. Πρόσεξε ότι ακριβώς το αντίθετον συμβαίνει κατά την γονιμοποίηση από ό,τι συμβαίνει κατά την φυσικήν αποκοπή του ομφαλού μετά τον τοκετό.

Σχολ. μφ. Το χωρίον τούτο εις το χειρόγραφον είναι κατεστραμμένον· η κατά λέξιν μετάφρασις ουδέν νόημα έχει μεταφέρεται εδώ το νόημα, όπως και από τα επόμενα εμφανίζεται, ελευθέρως.

Κατά την γονιμοποίηση επί επταμερές διάστημα το έμβρυον είναι ικανόν να αντέχει παραμένον ανεξάρτητον

από την μητέρα, χωρίς σύνδεσμον τον ομφαλόν ίνα εξ αυτού τρέφεται, όπως φυτόν ή μέλος (σώματος) ούτε πάλι ευρίσκεται εκτός της μήτρας. ίνα εκεί αναπνέει και ζει ως ζωντανός οργανισμός, αλλά κατά το πρώτον αυτόν επταμερές διάστημα περικλείεται το έμβρυον εντός υμενώδους σαν δοχείου ύδατος και αναπτύσσεται εκεί κατ' αρχάς ανεξάρτητον όπως και ο ιατρός Ιπποκράτης επιβεβαιώνει εις το έργον του «Περί παιδίου φύσεως». Εκεί διηγείται τα εξής: «Μια γνωστή μας γυναίκα, τραγουδίστρια πολύ καλή και αναγνωρισμένη, συνήθιζε να πηγαίνει εις άνδρα, δεν ήθελε όμως να μείνει έγκυος, διά να μη χάσει την εκτίμηση των εραστών της. Είχεν ακούσει εις συζήτηση μετά άλλων γυναικών ότι όταν πρόκειται μια γυναίκα να μείνει έγκυος δεν εξέρχεται το σπέρμα του ανδρός αλλά μένει μέσα εις την μήτραν· αφού ήκουσε ταύτα κατενόησε και κάποτε αντελήφθη ότι δεν εξήλθε από μέσα της όλον το σπέρμα το είπε εις την κυρία της και έφθασεν η συζήτησις μέχρις εμού (του Ιπποκράτους). Και εγώ αφού ήκουσα ότι ευρίσκετο εις την έβδομη ημέραν της κυήσεως επέτρεψα εις αυτήν να πηδά υψηλά και να πίπτει εις το έδαφος επτάκις δε αυτή είχε πηδήσει και εξήλθε, προς μεγάλην της χαρά, το γονιμοποιηθέν και ηκούσθη η πτώσις· οποίαν όψιν είχε το έμβρυο εγώ θα σας είπω· ήτο όμοιον προς το ωόν εάν κάποιος του αφαιρέσει τον εξωτερικόν φλοιόν μέσα δε εις το βαθύτερον σημείον του υμένους διεκρίνετο το υγρόν».

Και αυτά μεν λέγει ο Ιπποκράτης. Ο Στράτων όμως ο Περιπατητικός και Διοκλής ο Καρύστιος και πολλοί άλλοι εκ των ιατρών λέγουν ότι κατά μεν την δευτέραν εβδομάδα διακρίνονται σταγόνες αίματος εντός του υμένους, περί του οποίου ωμιλήσαμεν, και επί της προς τα έξω επιφανείας, κατά δε την τρίτην (εβδομάδα) διεισδύουν αυτά (αι σταγόνες αίματος) μέχρι των υγρών· κατά δε την τετάρτην το υγρό σχηματίζει θρόμβον, λέγουν, και εις το μέσον ότι έχει κάποιο σπείρωμα από σάρκα και αίμα, δια του οποίου καθίσταται φανερά η γονιμοποίησις και επιβεβαιούται η τέλεια φύσις του αριθμού 28. Έντός του αυτού αριθμού 28 παρατηρούνται οι δυο πρώτοι κύβοι ($2^3 = 8$ και $3^3 = 27$) ως να τελεσφορεί η ουσία εκ της συν-

θέσεως αυτής· κατά την 5ην εβδομάδα και κυρίως κατά την 35 ημέραν ($5 \times 7 = 35$) διαμορφώνεται εις το μέσον του υμένους το βρέφος εις μέγεθος μελίσης μεν αλλά περισσότερον διαμορφωμένον ώστε να διακρίνονται αυτού η κεφαλή, ο αυχήν, ο θώραξ και τα μέλη. Και υποστηρίζουν ότι το έμβρυον των 7 μηνών είναι βιώσιμον· εάν πρόκειται να φθάσει τους 9 καθορίζεται από την έκτην εβδομάδα τούτο αν είναι θήλυ, αν όμως άρρεν την εβδομήν.

Ότι αιτία της βιωσιμότητος είναι ο αριθμός 7 φανερώνεται και από το ότι τα 7 μηνών επιζούν όχι ολιγώτερον επιτυχώς των 9 μηνών, αποθνήσκουν όμως από φυσικήν ανάγκην τα όσα γεννώνται μεταξύ των δύο αυτών αριθμών 7 και 9 δηλαδή των 8 μηνών το φαινόμενο τούτο προσεπάθουν διά συλλογισμών και διά διαγραμμάτων να συμβιβάσουν οι Πυθαγόρειοι δια αριθμητικών συλλογισμών και διά διαγραμμάτων διά να εύρουν την λύσιν του· τους από των δύο ελαχίστων αριθμών κατωτάτους κύβους δηλ. του 2 και του 3, τον 8 και τον 27 (δηλ. 2^3 ίσον 8 και 3^3 ίσον 27) προσθέτοντες εύρισκον άθροισμα 35 (δηλ. $8 + 27$). Εις τον αριθμόν τούτον (35) πάρα πολύ συμπύπτει να παρατηρούνται οι λόγοι των συμφωνιών δια των οποίων ολοκληρούται η αρμονία. Διότι πάσα μεν γένεσις εκ των εναντίων προκύπτει π.χ. υγρού-ξηρού, ψυχρού, θερμού τα ενάντια δεν συνυπάρχουν, ούτε αποτελούν κάποια σύνθεσις (σύστασις) και εκτός της αρμονίας· εκ των αρμονιών άριστη είναι εκείνη η οποία δέχεται όλους τους λόγους των συμφωνιών, ήτοι η κατά τον αριθμόν 35, ο οποίος όχι μόνον συμπληρούται προς επιβεβαιώσις και προς ολοκλήρωσιν με τους δυο κύβους που είπομεν εις τα πράγματα που έχουν τρεις διαστάσεις ίσος κατά ίσον τρόπον ($2^3 = 2$ ύψος, 2 πλάτος, 2 μήκος, επίσης και του 3^3 καθ' όμοιον τρόπον)· αλλά και των πρώτων τριών τελείων ως προς τα μέρη, με την δύναμιν μεν του 1 και με την εκδήλωσιν του 6 και του 28 δημιουργείται σύστημα (οι τρεις πρώτοι τέλειοι: $7 = (1+2) + (3+1)$, ο 10 ($1+2+3+4$) και ο 28 ($1+2+3+4+5+6+7$).

Επί πλέον και η αρμονική θεωρία όλων ανεξαιρέτων των συμφωνιών όπως απεδείχθη εκ των κατωτέρων (πυθμενικών) αριθμών, είναι αποτέλεσμα του 6, του 8, του 9 και του

12. (Σημ. μτφ. Πυθμήν λέγεται ο πρώτος αριθμός εκ του οποίου δια διπλασιασμού ή τριπλασιασμού κ.λ.π προκύπτουν άλλοι, π.χ πυθμένες είναι ο 5 του 10, 15, 20 κ.λπ., ο 3 του 6,9,12 κ.λπ.). Αυτός δε ο 35 ο οποίος και σύμφωνος προς την αρμονίαν είναι και αποτελεσματικότετος περιέχει υπό 2 πλευρών, αριθμών περιτών (5 και 7) παραλληλόγραμμον το οποίον γίνεται **ψυχογονικόν** (σχέσιν έχον προς την γένεσιν της ψυχής) εάν κατά την τρίτην διάστασιν αυξηθή επιμηκυνόμενον κατά 6 (διότι ο 6 είναι προσφιλέστατος εις την ψυχήν)· τούτο έχει προαποδειχθή. Φαίνεται ότι κατά την πεντάδα ρυθμίζεται η ποιότης, το χρώμα (η απόχρωσις) και το φως, ως και τα σωματικά μεγέθη τα έχοντα τρεις διαστάσεις· κατά την εξαδα η εκδήλωσις της ψυχής (ψύχωσις) και η ζωογόνοσις έξις (η εκδήλωσις του σώματος). Εκ του «έξις» (συνήθεια εξ επαναλήψεως) και η έξις ωνομάσθη ούτω· η δε τελείωσις (η προσπάθεια και επιθυμία επιδιώξεως του τελείου) και η διανόησις κατά την εβδομάδα (επτάδα).

Ωστε λοιπόν $5 \times 6 \times 7$ είναι ίσον προς $7 \times 6 \times 5$ · τούτο πάλι είναι ίσο προς το $5 \times 7 \times 6$. Τα γινόμενα ενός εκάστου των τριών είναι 210 δηλαδή ο ίδιος αριθμός ο οποίος συμπίπτει με όσας ημέρας τα επτάμηνα επιζούν (ήτοι 7×30) λείπουν 6 ημέραι ακόμη τόσαι όσαι απαιτούνται όπως ελέγηθη δια να γίνη η σύστασις του υδροφόρου υμένος κατά την αρχικήν γονιμοποίησιν· μαζί δε με εκείνα, δύναται να είναι κύβος κατάλληλος να αποκαταστήσει το σύνολον και σφαιρικός όστις συμπληρούται με τα όσα μέρη του από τον 6, τον ψυχικόν αριθμόν (ήτοι $6^3=216$).

Και ο Διοκλής υποστηρίζει ότι εάν εξαπλασιασθή ο 35 γίνεται αριθμός στερεός (κύβος) το 210, όσαι ακριβώς είναι αι ημέραι των 7 μηνών επί 30 ημέρας. Ο δε Ιπποκράτης υποστηρίζει ότι «τα εις 70 ημέρας κινούμενα (δηλ. ζώντα έμβρυα) εις τριπλασίας τελειοποιούνται» ($70 \times 3=210$). Και κατά τον Ιπποκράτην αι μεν $70 \times 3=210$, αι δε $90 \times 3=270$ δηλαδή των επταμήνων και εννεαμήνων αντιστοιχώς εμβρύων αι ημέραι είναι. Παρετήρησεν επίσης ότι και τα σπέρματα της Γης την εβδόμην ημέραν παρουσιάζουν εις την επιφάνειαν το φύτρον τους και με 7 κλώνους κυρίως τα περισσότερα

αναφαίνονται· και τα βρέφη, όπως ακριβώς εντός της μήτρας η γονιμοποίησις εντός 7 ημερών συντελείται, καθ' όμοιον τρόπον και μετά την γέννησιν κατά την εβδόμην ώραν κρίνεται εάν θα ζήσουν ή όχι. Έτοιμα βέβαια να αναπνεύσουν όλα τα γονιμοποιηθέντα και ζώντα εξέρχονται εκ της μήτρας και όχι νεκρά, όσα συμπληρώσουν τον χρόνον της κυήσεως· ως προς την παραδοχήν να αναπνέουν αέρα (μετά την γέννησιν) υπό του οποίου αέρος ζωογονείται το είδος της ψυχής (ζωής) η εβδόμη ώρα βεβαιώνεται ότι είναι η κρισιμώτατη εκ των δύο, την ζώνην ή τον θάνατον.

Τον έβδομον μήνα άρχεται η οδοντοφυΐα, μετά $2 \times 7=14$ μήνας, ανακαθίζει και δεν έχει ανάγκην κλίνης ή στηρίγματος· μετά $3 \times 7=21$ μήνας άρχεται καθαρά να προφέρει τας λέξεις και εκδηλώνει τας πρώτας επιθυμίας (ορμάς)· κατά τους 4×7 ήτοι 28 μήνας ίστατα και σταθερά πλέον επιχειρεί να βαδίσει του 5×7 (35 μήνας) παύει να τρέφεται με το γάλα της τροφού και διαιτάται φυσιολογικά (όπως οι μεγάλοι).

Κατά το έβδομον έτος απορρίπτει τους πρώτους οδόντας και αρχίζει να εκφύει τους καταλλήλους διά την σκληράν τροφήν. Κατά τα $2 \times 7=14$ έτη άρχεται η είσοδος εις την ήβην και όπως ακριβώς έτυχε να εκμάθη κατά τα προηγούμενα επτά χρόνια τον προφορικόν λόγον (διότι υπάρχει μεγάλη αφθονία και ποικιλία εκφραστικών τρόπων των σκέψεων, καθ' όμοιον τρόπον άρχεται (από του 11 έτους της ήβης) η διανόησις δηλ. η επιβολή του ενδιαθέτου (του ητιολογημένου) τρόπου σκέψεως και κατανοήσεως, διότι ο άνθρωπος είναι φύσει λογικόν ζώνον. Κατά την γνώμην πολλών εκ των φιλοσόφων αι αισθήσεις αι οποίαι συντελούν εις την άσκησιν του λογικού (και εκδήλωσιν αυτού) είναι επτά και συμπληρούνται κατ' αυτήν την ηλικίαν, ότε η λειτουργία των γεννητικών οργάνων άρχεται κατά φυσιολογικόν τρόπον εις όλους να εκδηλούται ήτοι εις μεν τους άρρενας δια της εκσπερματώσεως, εις δε τας θηλείας δια της εμμήνου ροής (καθάρσεως)· δια τούτο ακριβώς τότε μόνον γίνονται κατάλληλοι δια τεκνογονίαν, εις δε τους Βαβυλωνίους κατά την ηλικίαν αυτήν δεν επιτρέπεται να συμμετέχουν εις θρησκευτικάς τελετάς, ούτε να μυσούνται εις τα μυστήρια ή να

μετέχουν της εκεί διδασκομένης ιεράς γνώσεως· αποκλείονται των μυσήσεων εδώ (εις τα μυστήρια) κατά την ηλικίαν αυτήν.

Επειδή από την ηλικίαν αυτήν και έπειτα είναι δυνατόν να τεκνοποιοούν και εκ του λόγου τούτου να συμμετέχουν εις την κοινωνικήν ζωήν ως άνθρωποι εκπληρούντες τον κοσμικόν προορισμόν των (της διαιωνίσεως του είδους), φυσικό ήτο οι ποιηταί κατ' αναλογίαν να καθορίσουν εις τριάντα έτη την περίοδον μιας γενεάς, κατά την οποίαν περίοδον δύνανται να ίδουν τέκνον. Και δια την ολοκλήρωσιν εις τον αριθμόν 3: διά του 3 κλείεται η διαδοχή ήτοι διά του πατρός, του υιού και του εγγονού.

Κατά την τρίτην επταετίαν λαμβάνει συνολικά την εις ύψος αύξησιν (μέχρι του 21ου)· κατά την τετάρτην μέχρι 28 ετών, την ολοκλήρωσιν εις πλάτος (όγκον σώματος) και δεν υπολείπεται ουδεμία άλλη αύξησις μετά το 28 έτος· διότι ο 28 είναι τέλειος. Κατά δε την 5ην επταετίαν (ο 5 απεδείχθη αρμονικός αριθμός εις την μουσικήν) κατά το 35 έτος εξαντλείται πάσα αύξησις της σωματικής ισχύος (δηλ. η δύναμις του σώματος κορυφούται και δεν είναι δυνατόν έπειτα κατά τα λοιπά έτη το σώμα του να καταστή ρωμαλαιότερον). Δια τούτο οι αθληταί, όταν φθάσουν εις αυτήν την ηλικίαν των 35 ετών, όσοι μεν έχει μέχρι τώρα επιτύχει την πρώτην νίκην, δεν περιμένουν κάτι περισσότερο να επιτύχουν, όσοι δε δεν επέτυχον, παραιτούνται. Και αι νομοθεσίαι των αρίστων πολιτευμάτων καθορίζουν μέχρις αυτής της ηλικίας αναγκαστικήν την στράτευσιν στρατεύονται όμως και μετά την ηλικίαν αυτήν κατά την 6ην επταετίαν, επιτρέπεται όμως τότε να είναι στρατηγοί, όχι όμως και στρατιώται.

Το συμπέρασμα είναι ότι όταν συνδυασθή και αναμειχθή η δεκάς μετά της επτάδος και συμπληρωθή, τότε πρέπει ο άνθρωπος να εγκαταλείπη παν έργον και θα αφιερωθή εις την λεγόμενην απόλαυσιν της ευδαιμονίας. Διότι τέσσαρα είναι πάντα τα στοιχεία, τρεις δε κατ' ανάγκην αι μεταξύ των μεσότητες και εδώ δύναται ο αριθμός 7 να θεωρηθή ότι επικρατεί των πάντων. (Σχολ. μφρ.: μεσότητες: όσον ο μέσος από τον έπειτα τόσον και από τον προηγούμενον, π.χ 4,6,8,10...

όσον ο 6 εκ του 4 δηλ. 7, τόσον και εκ του 8 δηλ. 2 ή 6,9,12,15 το 12, όσον εκ του 9, τόσον εκ του 15).

Δια τούτο και ο **Λίνος** (αρχαιότατος μουσικός και ραψωδός, υιός του Απόλλωνος και μυθολογούμενος ως διδάσκαλος του Ορφέως) ο θεολόγος εις το έργον του «Προς Υμέναιον» β' βιβλ. φαίνεται ότι υπονοεί λέγων: «τέσσαρες μεν όλαι αι πρώται αρχαί (των όντων) με τρεις δεσμούς συγκρατούνται» (νοών τα τέσσαρα στοιχεία γη, ύδωρ, αέρα και πυρ). Διότι το πυρ και η γη συνηρμόσθησαν μεταξύ των κατά την γεωμετρικήν αναλογίαν· η αναλογία είναι: όπως προς τον αέρα ή γη, καθ' όμοιον τρόπον το ύδωρ προς το πυρ, ομοίως το ύδωρ προς την γην, και το αντίθετον των τοιούτων σχέσεων σαν ενωτικά είναι αι αρμονίαι, μεταξύ δε αέρος και πυρός η πειθώ· διότι κατά παραχώρησιν και αποστράγγισιν (ακτινοβολίαν) αφομοιώνονται όπως με τα ουράνια καθ' όμοιον τρόπον και προς τον εαυτόν τους, όλα όσα ευρίσκονται από αέρος μέχρι της γης, υπακούοντα κατά κάποιον τρόπον καθοδηγούμενα από την πρωταρχικήν φύσιν του αρχέγονου κάλλους (του θείου) το οποίον πάντα τα έλκει προς τον εαυτόν του.

(Σχολ. μφρ. **Αναλογία**: Ο Νικόμαχος Γερασηνός, εις το Περί Αριθμητικής Εισαγωγής, β. XXII, 1 ονομάζει κατά Πυθαγόραν, Πλάτωνα και Αριστοτέλην, τρεις πρώτας: την **αριθμητικήν** π.χ 1,2,3,4,5 κ.λπ., την **γεωμετρικήν** π.χ 2,3,8,10 κ.λπ. και **αρμονικήν**, π.χ

3		4		6		8		12
		1		2		3		4

Ακόμη εκτός των άλλων ο αριθμός 7 εξ υπαρχής (εκ πρώτου αιτίου) είναι κρισιμώτατος (ικανός να δώσει λύσιν καλή ή κακήν) όπως ακριβώς κατά την κυοφορίαν και κατά τας ηλικίας σχετικώς προς την αύξησιν, καθ' όμοιον τρόπον και εις περίπτωσιν νόσων και υγείας είναι επίσης κρισιμώτατος, ένεκα του ότι έχει στενώτατην και έμφυτον σχέσιν προς αυτήν ταύτην την δομήν (την φύσιν) του ανθρώπου διότι τα σπλάχνα τα λεγόμενα μαύρα, επτά εκ κατασκευής υπάρχουν εις ημάς η γλώσσα, η καρδιά, το ήπαρ, ο πνεύμων, ο σπλήν, οι δυο νεφροί και τα γεννητικά όργανα, ίσον έν όλω 7 είναι: η κεφα-

λή, ο θώραξ, αι δυο χείρες, οι δυο πόδες και το αιδοίον. Κατά μέλη δε οπαί εις μεν το πρόσωπον 7 ήτοι 2 οφθαλμοί, 2 ώτα, 2 ρώθωνες και το στόμα οπαί δε οργάνων της αναπνοής και διατροφής κύρια 7 ήτοι ο φάρυγξ, ο στόμαχος, η γαστήρ, το έντερον, το μεσεντέριον, η κύστις και το προς έδραν έντερον (παχύ) το τελευταίον τούτο έντερον μερικοί ονομάζουν «άρχον» (αρχηγόν).

Περαιτέρω δύναται τις να ζήσει επί 7 ημέρας και εάν ακόμη δεν θέσει εις το στόμα του ούτε σταγόνα ποτού, ουδέ κόκκον τροφής.

Και εις την γεωμετρίαν αι σκέψεις αναπτύσσονται με βάσιν τους 7 ειδών όρους: το σημείον, την γραμμήν, την επιφάνειαν, την γωνίαν, το σχήμα, το στερεόν, το επίπεδον και με τας επτά διαστάσεις των στοιχείων τούτων συμπληρούται η αναγκαία μελέτη του τριγώνου π.χ ερευνώνται αι τρεις γωνίαι, η ισότης των τριών πλευρών και το εμβαδόν.

Πολύ δε περισσότερο φαίνεται να ισχύει ο 7 ως σημείον δυνάμεως το οποίον δίδει την λύσιν σχετικά με την υγείαν και την ασθένειαν· διότι κατά μόνην την εβδόμην ημέραν οι εντός του επταημέρου εμφανιζόμενοι πυρετοί όλων των τόπων συναντώνται δια τούτο και κατά τον χρόνον τούτον κρίνεται η τύχη των. Ο απλούς δε τρόπος της αποδείξεως ομοιάζει προς την ιδιότητα των διαφόρων αναλογιών περί των οποίων προ ολίγου είπομεν, εκ της μονάδος αρχόμενοι. Ως προς την ιδιότητα των κύβων και τετραγώνων συγχρόνως εφάνη ότι είναι η μόνη κατάλληλος θέσις· η μονάς και η επτάς, η δυάς και η εξάς είναι των ουδετέρων, επειδή εις τους τύπους των πυρετών η κρίσις δεν παρουσιάζεται ούτε κατά την τρίτην, ούτε κατά την τετάρτην ημέραν.

Ιδού π.χ το τετράγωνον του 3, πολύ είναι όμοιον ένεκα του ότι κυριαρχούν τα επίπεδα εκ των οποίων το εξαιρετικά σύμμετρον τετράγωνον έχει ισότητα ορθογωνίου και πλευρών, και ως προς τούτο εκτείνεται, αλλά πάντως παρά μιαν επισημαίνεται ότι ο 1 και ο 3 και ο 5 και αι επτά μονάδες μετέχουν αν και απέχουν μεταξύ των κατά τρια και επειδή υπάρχει ο τετραγωνισμός εις πάσας τας εξωτερικάς επιφανείας υπάρχει η αναλογία της ίσης εκτάσεως (και αποστάσεως).

Κατά 4 δε και επειδή συμφωνεί προς τον κύβον, ένεκα του ότι από όλας τας επιφανείας έχει στερεότητα και έδρας και 6 βάσεις (επιφανείας) τετραγώνους, αποκτά ευστάθειαν και μετέχουν εδώ οι αριθμοί 1,4,7· εδώ παρατηρείται η διαφορά κατά δυο μονάδας, ώστε κατά την τετάρτην ημέραν να απαντά, όπως εις ανάλογον περίπτωσιν αι επιφάνειαι και των κύβων καταλήγουν εις τέσσαρας θέσεις (ακμάς ή γωνίας εκάστη επιφάνεια), ο δε ημιτριταίος καλούμενος (πυρετός) δηλαδή κάθε μια και κάθε δυο ημέρας-ιδικήν του μεν φύσιν (χαρακτηριστικόν γνώρισμα) δεν έχει, διαμορφώνεται δε σύμφωνα προς τον τριταίον (κάθε τρίτην ημέραν) απαντάται δε (ο πυρετός αυτός) εντός δυο 24-ώρων δηλ. εις 48 ώρας, όμως πάντοτε διαρκεί τρεις ώρας εις εκάστην περίπτωσιν ήτοι εις την εμφάνισιν (έναρξιν) και χαλάρωσιν (παύσιν ισχύος) κατά το υπόλοιπον δε 1 δωδεκάωρον συμβαίνει το αντίθετον· παρ' όλην όμως την ταχυτέραν ή βραδυτέραν εμφάνισιν, εκδηλώνει τα ίδια συμπτώματα (και διάρκειαν) ήτοι του λεγομένου ημιτριταίου μεγάλου (εις διάρκειαν και έντασιν) ή μικρού ή μέσου, εν σχέσει προς τας προς το εν ή το άλλο μέρος αναβολάς (παύσεις) ή παρατάσεις της διαρκείας· θα εκδηλωθεί η σημειωθείσα δευτέρα μεν δωδεκάωρος της δευτέρας ημέρας εμφάνισις, της δε 4ης ημέρας η προτέρα 12-ωρος και της 6ης η αρχική, ώστε καταντά εις την έβδομην ημέραν πάλιν και κατά κάποιον τρόπον η έβδομη ημέρα ομοιάζει ότι είναι η εξ όλων πρώτη εις όλα.

Γενικά βέβαια εις όλους τους τόπους (χώρους) οι οποίοι περιλαμβάνονται εντός του διαστήματος του έχοντος σχέσιν προς το 4 μόναι μετέχουν και αι δυο αυταί (η τετράς και η εβδομάς)· η γεννητική (ότι έχει σχέσιν προς την γέννησιν) θα εξαρτάται εξ αυτών, η δε κριτική (ότι έχει σχέσιν με την λύσιν υπέρ ή κατά) η οποία είναι σαν έλεγχος εξ όλων δε των ενδιαμέσων αριθμών, ουδεις μετέχει πάντων (δηλ. ουδεις άλλος πλην του 4 και 7, ήτοι δεν μετέχουν η δυάς, η τριάς, η πεντάς και η εξάς), πλην της παραλείψεως μιας ημέρας. Εις την περίπτωσιν αυτήν κατ' ανάγκην έχομεν και το 7 και το 1. Διότι μόνη αυτή είναι η κοινή διαπίστωσις όπως καταφαίνεται εκ των ισχυόντων διαγραμμάτων (στοιχείων εκ

της παρακολουθήσεως του πυρετού).

Αυτή η ιδιότης του πολλαπλασιασμού αποτελεί κοινόν γνώρισμα όλης της σειράς των αριθμών (δηλ. των ημερών 1-7, ήτοι όλα όσα εδώ αναγράφονται αναφέρονται εις τας διακυμάνσεις του πυρετού ενός ασθενούς), αλλά δεν συμπεριλαμβάνεται το 2 ως προς τον χρόνον του 3 και 4, μετέχει όμως ως προς την διαφοράν μιας ημέρας ήτοι κατά μίαν μονάδα· το 3 δεν προσαρμόζεται προς την διαφοράν κατά το ήμισυ (ήτοι 1 1/2) από το 2 και 4 μετέχει όμως (προσαρμόζεται) ως προς την διαφοράν κατά μίαν ημέραν και κατά 3 (από τον 7· το 4 δεν συμφωνεί προς τον χρόνον του 3, των λοιπών μετέχει κατά τρεις μονάδες (ήτοι απέχει εκ του 1 κατά 3 (1+3=4) και του 7 (4+3=7). Το 5 δεν συμφωνεί προς τον χρόνο του 4, μετέχει όμως του χρόνου του 3 και κατά μίαν ημέραν και της ανωμαλίας γενικά· η έκτη ημέρα μόνη συμφωνεί προς την έλλειψιν μιας ημέρας πάσχουσα το αντίθετον της τετάρτης με διαφοράν το 1 η εβδόμη μετέχει όλων, όπως και η πρώτη ημέρα.

Και επειδή τα των άλλων τόπων (πυρετών) έχουν συμπτώματα όμοια ή απλούστερα ως προς τας διαταραχάς του εμφανιζομένου ημιτριταίου (κάθε μίαν ή δυο ημέρας) θα ορισθεί σαφέστερον ως εξής: η πρώτη εκδήλωσις (του πυρετού) δεν εμφανίζεται προ της παρελεύσεως 5 εξαώρων (5×6=30 ωρών) όθεν εμφανίζεται μετά την εσπέραν της τρίτης ημέρας, ενώ η προτέρα παρουσιάσθη εσπέραν της τρίτης ημέρας, ενώ η προτέρα παρουσιάσθη κατά την μεσημβρίαν της δευτέρας ημέρας, διότι αυτή θα αποτελέση την αρχήν αφού τα προηγούμενα δεν δυνάμεθα να γνωρίζωμεν (δηλ. την αρχικήν αιτίαν και από πότε άρχισε η νόσος) πάλιν εκδηλώνεται κατά το μεσονύκτιον της 4ης ημέρας και άμείσως κατόπιν κατά την πρωίαν της 6ης ημέρας, ώστε κατά την μεσημβρίαν της 7ης να επέρχεται η τελική κρίσις.

Από αυτήν την διαιρέσιν εις περιόδους (βάσει των αριθμών 1-7) η οποία ανήκει εις την μικροτέραν όλων κλίμακα διακρίσεως, και τας διαφόρους ανωμαλίας πρέπει να υπολογίσωμεν.

Ένεκα του ότι λοιπόν σύμφωνα προς την τύχην και κατά

κάποιον επίκαιρον τρόπον απαντούν και καταλήγουν εις κρίσιμον σημείον όλα σύμφωνα προς τον χρόνον του 7, την εβδομάδα επωνόμαζαν **καιρόν** και **τύχην** και από συνήθειαν ήρχισε να αποκαλείται αντί 7 καιρός και τύχη.

Προς τι τώρα πρέπει να λεπτολογώ σχετικά με την παραδεχόμενη ενέργειαν υπό των εμπειρικών κατόπιν παρατηρήσεων επί αποτελεσμάτων εκ της επιδράσεως του επτά επί κλιματολογικών μεταβολών: τον 7 επωνόμαζαν και **Αθηνάν** και **καιρόν** και **τύχην**. Αθηνάν μεν, διότι κατά παρόμοιον τρόπον προς την μυθολογούμενην θεάν, παρουσιάζεται παρθένος και άνευ συζύγου, εκ του ότι εγεννήθη ούτε από μητέρα, ιδιότης ανήκουσα εις άρτιον αριθμόν, ούτε από πατέρα, ιδιότης του περιττού αριθμού, αλλ' από την κεφαλήν του πατρός των πάντων (του Διός) πράγμα το οποίον δύναται να ερμηνευθή ότι εγεννήθη εκ της κεφαλής των αριθμών, δηλ. εκ του 1. Είναι λοιπόν η Αθηνά κάπως άσχετος προς το θήλυ γένος· το θήλυ ανήκει εις ευκολοδιαίρετον αριθμόν (εις ίσας ακεραίας μονάδας). **Καιρόν** δε ωνόμαζον την Αθηνάν και τον 7, διότι όχι εντός μακρού χρόνου διανύονται αι ενέργειαι αι οποίαι έχουν ως αποτέλεσμα την τελικήν κρίσιν υπέρ της υγείας ή της νόσου ή γενέσεως και φθοράς. **Τύχην** δε ωνόμαζον τον 7 διότι παραπλήσια προς την μυθολογούμενην Τύχην, τα θνητά όντα κυβερνά και το μέλλον των καθορίζει. Διότι όχι μόνον της ανθρώπινης φωνής, αλλά και της ενοργάνου και της κοσμικής και της εναρμονίου γενικά φωνής (ήχου) 7 υπάρχουν οι στοιχειώδεις φθόγγοι όχι μόνον, όπως εμάθομεν, επτά κατ' αριθμόν αστέρες αποτελούν κατά πρώτον αυτοτελή ομάδα (7 οι πλανήτες κατά τους αρχαίους) αλλά και το πρώτον διάγραμμα υπό των μουσικών καθωρίσθη το επτάχορδον. Ακόμη ενώ είναι τρία τα είδη ή μέρη της ψυχής, ήτοι το της **φρονήσεως**, το του **θυμικού** και το του **επιθυμητικού**, 4 γίνονται αι τελειόταται αρεταί όπως ακριβώς και επί της σωματικής αυξήσεως ενώ είναι τρία τα διαστήματα, οι όροι είναι τέσσαρες.

Σημ. μτφρ. Κατά Πλάτωνα αι αρεταί είναι η **φρόνησις** (σοφία), η **ανδρεία** (ισχύς), η **σωφροσύνη** (του επιθυμητικού) και η **δικαιοσύνη**, η προσδίδουσα εις τας άλλας τρεις την αρ-

μονίαν και ισορροπίαν».

23. Λαογραφία

Οι παγκόσμιες δοξασίες για το 7 έχουν και τη λαογραφική επίδραση τους. Ο λαός μας αποδίδει ιδιαίτερη σημασία στην ιερότητα και τη δύναμη του 7. Γι' αυτό τον χρησιμοποιεί σ' όλες σχεδόν τις εκδηλώσεις του. Συναντάμε τον αριθμό 7:

- Στις προλήψεις και δεισιδαιμονίες
- Στα τραγούδια
- Στη γέννηση
- Στα ξόρκια
- Στη λαϊκή αστρολογία
- Στα όνειρα
- Στη βασκανία
- Στη μαγεία
- Στο γάμο

Ενδεικτικά και μόνο αναφέρουμε τα παρακάτω:

Προλήψεις-Δεισιδαιμονίες

Στη Θράκη⁷⁸, αν γεννούσε μαύρη κότα τη Μεγάλη Πέμπτη, πρώτο έβαφαν αυτό το αυγό. Με αυτό η νοικοκυρά σταύρωνε όλων τα πρόσωπα, όσοι ήταν στο σπίτι. Ύστερα το άφηνε στο εικονοστάσι για το χαλάζι ή για κρατητήρα, που γινόταν αν το άφηναν εκεί επτά ολόκληρα χρόνια.

Στο Λαγκαδά στη θυσία που γίνεται στις 21 του Μάη, οπότε γίνονται τα Αναστενάρια, το μοσχάρι που θυσιάζουν πρέπει να είναι τριών ετών ή πέντε ή επτά. Μονό νούμερο⁷⁹.

Στην Κύπρο⁸⁰ πιστεύουν ότι, όταν το αβάφτιστο παιδί μείνει αφύλακτο, το αρπάζουν οι καλές γυναίκες και αφήνουν το δικό τους. Η μητέρα το αντιλαμβάνεται γιατί το παιδί αδυνατίζει, δεν τρώει ή κοιμάται λίγο. Τότε για να αποτρέψει το κακό στέλνει ένα κορίτσι απάρθενο και μαζεύει από επτά μονοστέφανα σπίτια (μονοστέφανο λένε εκείνο που το αντρόγυνο έχει κάνει μόνο ένα γάμο) χωρίς να μιλήσει, αλλά μόνο με νοήματα, αλεύρι. Με το αλεύρι αυτό άλλες τρεις άγαμες κοπέλλες ζυμώνουν μια μεγάλη κουλούρα, μέσα

από την οποία να χωράει να περάσει το βρέφος. Στη συνέχεια κάνουν άλλες ενέργειες και πιστεύουν πως έτσι θεραπεύεται το βρέφος.

Μερικοί το θεωρούν⁸¹ απαίσιο ίσως, γιατί θυμίζει τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα. Στα παραμύθια και τους λαϊκούς θρύλους ο αριθμός επτά κατέχει μια ξεχωριστή θέση. Έχουμε τη «Χιονάτη με τους επτά νάνους», το «παπούτσια της μάγισσας, που τρέχουν επτά λεύγες την ώρα», «τα επτά κασίκια», «τα επτά πρόβατα», «τα επτά κοράκια». Ο Κοντορεβουθούλης είχε έξι αδέρφια κι ένας αυτός επτά. Στη Ζάκυνθο⁸² πιστεύουν πως η γάτα είναι επτάψυχη. Το ίδιο και στην Ξηροκαρύταινα Γορτυνίας.

Στα Μάλγαρα⁸³ ο κουμπάρος, την ώρα που παραδίδει το νεοφώτιστο στη μάνα του, της λέει: «να το φιλάς επτά χρόνια από φωτιά, από νερό κι όλα τα κακά».

Στην Αγιάσο⁸⁴ το 7 το έχουν σε κακό κι όλα τα δυστυχήματα της Αγιάσου έγιναν σε χρόνια με το 7 (1837, 1847, 1877).

Στην Πυλία⁸⁵ λένε πως κάθε επτά χρόνια γυρίζει η ατμόσφαιρα έρχονται τα επτά ευτυχισμένα και 7 δύστυχα χρόνια.

Στη Λέσβο⁸⁶ αν μέσα στο δωμάτιο υπάρχουν πολλοί ψύλλοι, κρεμούν κάπου έναν λοβό κουκιάς με επτά κουκιά μέσα και τότε πιστεύουν ότι οι ψύλλοι εξαφανίζονται.

Ο αριθμός επτά από θρησκευτική επίδραση, θεωρείται αίσιος⁸⁷. Τον αριθμό επτά τον συναντάμε και στη θεραπεία των ασθενειών που προήλθαν από φόβο. Σε παρόμοιες περιπτώσεις γίνεται η εξής μαγική συνταγή: Την κονταυγή, την ώρα που φεύγουν τα φαντάσματα, γεμίζουν ένα σκεύος με νερό που παίρνουν από επτά βρύσες. Σπάζουν μέσα στο νερό και τρία αυγά και ρίχνουν κι ένα ψαλίδι ανοιχτό, έτσι που τα σκέλη του να σχηματίζουν σταυρό, για να κόψει το κακό. Το πρῶι πλένουν τον άρρωστο με το νερό ενώ τα αυγά τα θάβουν σε τρίστρατο για να εξιλεώσουν τα κακοποιά πνεύματα που θα τα φάνε⁸⁸.

Μα και τη στειρότητα λένε πως θεραπεύει το επτά. Μια στείρα γυναίκα μπορεί να γεννήσει αν μαζέψει επτά νομίματα από επτά μονοστέφανες γυναίκες⁸⁹.

Όταν κάποιος γυρίζει από κηδεία απευθείας στο σπίτι που

υπάρχει βρέφος οφείλει πριν απ' τη σκάλα του σπιτιού να κάνει επτά περιστροφές γύρω απ' τον εαυτό του, για να αποδιώξει το κακό με τον ιερό αριθμό επτά, έπειτα να μπει στο αποχωρητήριο του σπιτιού για να πάει το κακό εκεί και οπωσδήποτε για να φανεί συμβολικά ότι καθαρίστηκε, πλένει και τα χέρια του⁹⁰.

Ο χαιρετισμός⁹¹ με πυροβόλο θεωρείται ως φιλική χειρονομία αυτού, που πρώτος χαιρετά δείχνοντας ότι το πλοίο του είναι ειρηνικό, γιατί όλα τα πυροβόλα του είναι γεμισμένα με πυρομαχικά χαιρετισμού.

Είναι παλιά πρόληψη ότι η χαιρετιστήριες βολές πρέπει να είναι μονού αριθμού. Παλαιότερα το πλοίο χαιρετούσε με 7 βολές γιατί ο αριθμός αυτός ήταν ιερός, 7 πλανήτες, το φεγγάρι άλλαζε κάθε 7 μέρες, η γη πλάσθηκε σε 7 μέρες κ.λ.π.

Τότε στις 7 βολές του πλοίου το φρούριο απ' τη στεριά απαντούσε με 3 βολές για κάθε μια βολή του πλοίου, οπότε $3 \times 7 = 21$ βολές, δηλαδή έχουμε πάλι πολλαπλάσιο του 7. Την εποχή εκείνη το μπαρούτι με νιτρική σόδα ήταν ευκολότερο να το εναποθηκεύσει κανείς στη στεριά παρά στα πλοία. Αργότερα, που βελτιώθηκε η ποιότητα της μπαρούτης, ο χαιρετισμός του πλοίου εξισώθηκε με το χαιρετισμό της στεριάς.

Στην Κύπρο⁹² μαζί με το ξόρκι που κάνουν για τη θεραπεία του «τζανίν» κάνουν και διάφορες μαγικές ενέργειες στις οποίες επισημαίνομε ότι παίρνουν κριθάρι από επτά μονοστέφανες γυναίκες και το βράζουν.

Τραγούδια

Σ' ένα τραγούδι από την Κω⁹³, λένε:

«Κι ο καπτάν Τυπάλ Πασάς απ' την κουβέρτα είπε:

...

Και μια βολιά τον απαντά εφτάξερρον τον αφήνει».

Γέννηση

Στη Στρώμνιτσα⁹⁴ την πρώτη μέρα μετά από τη γέννα προσκαλούν με μικρά παιδιά τους συγγενείς και γνωστούς δίνοντας τους μαζί με την είδηση για τη γέννηση και το γένος του

παιδιού και τηγανίτες που τις λένε λαγκίδες. Αυτές δεν είναι τίποτε άλλο παρά κομμάτια ψωμί από προζύμι, τηγανισμένα μέσα σε λάδι. Τις πρώτες επτά τηγανίτες πρέπει να τις φάει η λεχώνα για να έχει γάλα.

Στην Κάρπαθο⁹⁵ την έβδομη μέρα από τη γέννηση του παιδιού γιορτάζουν τα επτά του νεογέννητου σε οικογενειακή συγκέντρωση. Πιστεύουν ότι αυτή τη μέρα οι Μοίρες μοιραίνουν το μωρό. Σε μια λεκάνη που την τοποθετούν πάνω στο τραπέζι κολλούν επτά κεριά και τα ονοματίζουν σε ονόματα αγίων. Πιστεύουν ότι το πρώτο κερύ που θα σβήσει αυτός θα είναι και ο προστάτης άγιος του παιδιού.

Στην Κύπρο,⁹⁶ αν γεννηθεί το παιδί και είναι καλοκαίρι το λούζουν αμέσως βάζοντας στο νερό του λουτρού επτά αμύγδαλα. Όταν τελειώσει το λουτρό παίρνουν τα αμύγδαλα και τα φυλάνε ώσπου να μεγαλώσει το παιδί οπότε τα σπάει και τα τρώει.

Ξόρκια

Στην Κύπρο⁹⁷ σε ξόρκι που κάνουν για να μην τους πιάνει ο φθόνος λένε:

Εφτά ροδάνια έκαμεν,
εφτά εκκλησιές εν' που κτισεν,
εφτά παπάδες έκαμεν,
εφτά ορφανά επροιτζ' ισεν.

Στην Αιτωλία⁹⁸ μνημονεύουν το εφτά σε ξόρκι για να γιαντρέψουν άνθρωπο υδροπιασμένο: «Γράψον τους κάτωθι χαράκτηρας εις ένα χαρτί και δέσον το χαρτί με τα γράμματα γυρισμένα προς την κοιλίαν του αρρώστου δια κάμποσες ημέρες και θέλει ιατρευθεί. Εαν δεν πιστεύεις, δέσε εις εν δέντρον ένα παρόμοιον χαρτί και εις 7 ημέρας θέλει ξηρανθή».

Στο Καστελλόριζο λένε το εφτά σε μια γητεία για το ανασκέλλημα: ...Θα τρίβεις εφτά την ημέρα πάνω στο μωρό και να λειώσουν...

Στην Κέρκυρα⁹⁹ σ' ένα ξόρκι για τους πόνους στο κορμί του ανθρώπου, λέει: «Έδεσα και απόδεσα τας ασθενείας από τον

δούλον του θεού (τάδε). Επτά παρθένες στέκουν και δε σε ξορκίζουν...».

Σ' ένα Μεγαρίτικο¹⁰⁰ ξόρκι για το αερικό συναντάμε τις φράσεις: «Εφτά φορές τσοινωτισμένο, τσάι από τ' άγια περασμένο».

Στις Καλλιθιές Ρόδου¹⁰¹ σ' ένα ξόρκι για τη βασκανία υπάρχει η φράση: «εφτά κλωστίτσες έσυρεν κι εφτά αδράχτια εγίμωσεν».

Σ' ένα άλλο ξόρκι της Ρόδου¹⁰² συναντάμε τη φράση: «κι εγέμωσεν εφτά ανώγια κι εφτά κατώγια».

Ένα κρητικό ξόρκι¹⁰³ για τον πονόματο αρχίζει με τη φράση: «τρεις εφτά, τρεις οκτώ, τρεις εννιά καλοί αδελφοί».

Αστρολογία

Στην Αιτωλία¹⁰⁴ λένε:

– Εφταπάρθενος χουρός· πααίν' κουντά τμ Πούλια κ' έχ' ιννιά αστέργια (πιθανώς ο ηνίοχος).

– Ιφταπάρθενος χουρός· είνι άλλους αυτός κι πααίν' μπρουστά τμ Πούλια κ' έχ' ιφτά αστέρια (πιθανώς ο Ταύρος).

– Εφταπάρθενος χορός¹⁰⁵: ονομασία για τη Μεγάλη Άρκτο. Ο Στίλπων Κυριακίδης αφιέρωσε ολάκερη μελέτη για να αποδείξει την προέλευση αυτής της ονομασίας.

Στα όνειρα¹⁰⁶: Σ' έναν ονειροπομπό η αφιέρωση γίνεται «δι' αποπνίξεως» μπροστά στο είδωλο εφτά ζώων.

Βασκανία

Στην Ηλεία¹⁰⁷ για να μη βασκαίνονται τα μωρά, από την πρώτη μέρα τους φορούν ένα φυλαχτό καμωμένο από μάγισσα. Τούτο συνήθως έχει μέσα μονόκλωνο σκόρδο, μονόκλωνη σφαραγγιά, μονόκλωνη αγριορίγανη, λίγη μπαρούτη, ψίχουλα από ύψωμα εγκαινίων εκκλησίας, κερύ από επιτάφιο, τρία κλωνιά αρσενικού λιβανιού, κομμάτι από αστραποβόλο και εφτά αρκουδότριχες.

Στη μαγεία

Και τα μαγικά έργα, λέει ο Λεβί¹⁰⁸, είναι επίσης εφτά:

Έργα φωτός και πλούτου, υπό την επήρεια και του Ήλιου (Κυριακή)

Έργα μαντικής και μυστηρίων (Σελήνη-Δευτέρα)

Έργα επιδεξιότητας, επιστήμης και ευγλωττίας (Ερμής-Τετάρτη)

Έργα τιμωρίας και οργής (Άρης-Τρίτη)

Έργα έρωτα (Αφροδίτη-Παρασκευή)

Οι εφτά μαγικοί πλανήτες αντιστοιχούν προς τα εφτά χρώματα του πρίσματος και τους εφτά τόνους της μουσικής κλίμακας παριστάνουν επίσης τις εφτά αρετές και κατ' αντίθεση τα εφτά αμαρτήματα της Χριστιανικής ηθικής.

Γάμος

Στη Χαλδία του Πόντου¹¹⁰, όταν πρωτοχόρευαν μαζί οι νεόνυμφοι, χόρευαν μαζί τους κι άλλα εφτά αντρόγυνα πρωτόγαμα.

Στον κώδικα 670 της Εθνικής Βιβλιοθήκης¹¹¹ (του ΙΒ' αιώνα) αναφέρεται ότι τα στέφανα του γάμου τα τοποθετούσε στον παστό ο ιερέας, λέγοντας κάποια ευχή. Ύστερα από εφτά μέρες ο ιερέας έπαιρνε τα στέφανα και τα τοποθετούσε στο ναό.

Κατάδεσμοι

Στην Κρήτη¹¹² κάρφωναν ορισμένες ασθένειες των ζώων με εννιά παλουκάκια που τα έκοβαν από «επτακόνδυλον κάλαμον» με μαυρομάνικο μαχαίρι.

Σ' έναν κατάδεσμο για το δέσιμο του αντρόγυνου¹¹³ αναφέρεται η συμβουλή: «να το πεις εφτά βολές και να δέσεις εφτά κόμπους, ένα σε κάθε βολά».

Σ' έναν άλλο κατάδεσμο¹¹⁴ υπάρχει η φράση: «δήνω εφτά σφονδύλους χειρών και ποδών και την φλέβαν την κινούσαν το κορμίον του δείνα...».

Σε κατάδεσμο¹¹⁵ για το λύσιμο του αντρόγυνου διαβάζουμε «Καθώς σβένω εγώ τα κάρβουνα, έτσι να λυθώ και εγώ και να το κάμει, όταν θα πέσει με τη γυναίκα του το βράδυ, και να το κάμει ημέρες επτά».

Ο Φαίδων Κουκουλές¹¹⁶ στη μελέτη του για τους Μεσαιω-

νικούς κι ελληνικούς καταδέσμους αναφέρει πολλούς καταδέσμους οι οποίοι αναφέρονται στον αριθμό επτά ή συνιστούν τα λόγια να λέγονται επτά φορές ή να δένουν επτά κόμπους κ.λ.π.

Παραδόσεις

Σε μια παράδοση από τη Χίο¹¹⁷ υπάρχει η φράση: «Στες επτά χούδες» (επτά γενεές).

Βάφτιση

Η βάφτιση¹¹⁸ του παιδιού στη Ρόδο γίνεται μετά τις επτά.

Μάρτης

Έτσι λέμε μια τρίχρωμη κατά κανόνα κλωστή, που φορούν τα παιδιά στα χέρια τους την Πρωτομαρτιά για να μην τα μαυρίσει ο Ήλιος.

Στην Κύπρο¹¹⁹ στα βρέφη που δεν έχουν χρονίσει τους φορούν επτά μάρτηδες.

Λοχεία

Η Λοχεία¹²⁰ στα Βυζαντινά χρόνια διαρκούσε επτά μέρες. Να σημειωθεί ότι ο άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων διέτασσε να μένουν οι άπορες λεχώνες στα λοχοκομεία που ο ίδιος είχε ιδρύσει επί επτά μέρες κι ύστερα να επιστρέφουν στο σπίτι τους.

Ωκυτόκια

Στο Ζαγόρι πιστεύουν ότι οι έγκυες διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο από τον κουτσοδαίμονα ο οποίος χτυπάει με τα κέρατα του την κοιλιά τους και αποβάλουν. Οι Έλληνες της Καπαδοκίας πιστεύουν ότι ένα θηλυκό δαιμόνιο, η Άλης, παρενοχλούσε τις έγκυες και τις λεχώνες.

Για να διώξουν αυτό το δαιμόνιο παρατηρεί ο Καρολίδης¹²¹ μπάζουν μέσα στο δωμάτιο μια ή περισσότερες χήνες οι οποίες απολύονται εναντίον της λεχώρας. Θεωρείται σωστικό αν χτυπούν το πρόσωπο της λεχώρας γιατί τότε το δαιμόνιο φεύγει. Και όχι μόνο δεν ξαναενοχλεί την ίδια γυναίκα, αλλά

και τη φοβάται όταν βρίσκεται εκεί που γεννούν άλλες γυναίκες. Πιστεύουν ότι αυτή η δύναμη κρατεί επτά γενιές στην ίδια οικογένεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ

24. Εσωτερισμός

Οι αριθμοί από τα αρχαία ακόμη χρόνια θεωρήθηκαν σαν βάση κάθε επιστημονικού ή αποκρυφολογικού κλάδου.

Κατά τους αποκρυφιστές¹ οι αριθμοί είναι κλείδες, που μ' αυτές γνωρίζουμε τους τρόπους που λειτουργούν οι απόκρυφες δυνάμεις της φύσης και τις τροποποιήσεις που παθαίνουν από την επίδραση του πνεύματος στην ύλη. Οι αριθμοί κατά τη διδασκαλία αυτή περιέχουν τριπλή υπηρεσία:

–Μας γνωστοποιούν το εσωτερικό τμήμα της φύσης που δεν προσπίπτει στις αισθήσεις μας αλλά γίνεται αντιληπτό με το λόγο και τη διαίσθηση.

–Μας δείχνουν τον τρόπο πως το εξωτερικό που υποπίπτει στις αισθήσεις μας υποτάσσεται στο διαβήτη (στάθμη) και

–Συνδέουν την εξωτερική και εσωτερική σύνδεση της φύσης σε ένα ενιαίο και αρμονικό σύνολο.

Ο Χάρτμαν² γράφει: Αυτά τα τρία, που ανταποκρίνονται σε επτά βασικές αρχές, δεν πρέπει να θεωρείται ότι υπάρχουν ξεχωριστά. Είναι οι επτά πλευρές ενός στοιχείου, με την ίδια έννοια που οι επτά νότες ενός οκτάστιχου είναι οι επτά τροποποιήσεις μια ταλαντώσεως που παράγει ήχο. Ο Άνθρωπος είναι μια μονάδα. Είναι όμως επίσης και μια τριάδα εκφράσεως ικανή να μπη σε τέσσερα διακεκριμένα στάδια συνειδητοποιήσεως και υπάρξεως, σε μια σύνθεση τεσσάρων στοιχείων που ενωμένα με το πέμπτο Ένα τον κάνουν μια αρμονική συμφωνία από πέντε νότες. Μπορεί ακόμη να θεωρηθή

σαν μια λειτουργία τριών ανωτέρων και τριών κατωτέρων δυνάμεων, στην οποίαν απομένει να ενωθεί και η ανώτατη εβδόμη. Όλες αυτές οι υποδιαιρέσεις είναι δικαιολογήσιμες και όχι αυθαίρετες, γιατί βασίζονται πάνω στην πράξη ορισμένων φυσικών νόμων.

1. A – Το στοιχείο της Ύλης, ή A' Kasa, που αντιπροσωπεύεται από τη «Γη».

2. AB – Συνδυασμός της Ύλης και της Ψυχής, γνωστός σαν το Αστρικό σώμα, ένα κράμα «Γης και Νερού».

3. B – Η Ψυχή, γνωστή σαν ζωική αρχή στον άνθρωπο, που αντιπροσωπεύεται από το «Νερό».

4. ABC – Η ουσία της Ζωής συνδυασμός Ύλης, Ψυχής και Πνεύματος, ή «Γης, Νερού και Φωτιάς».

5. AC – Το Μυαλό, συνδυασμός Ύλης, Ψυχής και Φωτιάς» (η βασική αρχή της διανοητικότητας).

6. BC – Η Πνευματική Ψυχή, συνδυασμός Ψυχής και καθαρού Πνεύματος, ή «Νερού και Φωτιάς» (η βασική αρχή της Πνευματικής Διανοήσεως).

7. C – Καθαρό Πνεύμα ή «Φωτιά».

Οι υποδιαιρέσεις που υιοθετήθηκαν από τον Παράκελσο και στον «Εσώτερο Βουδισμό» είναι σχεδόν ταυτόσημες με τις προηγούμενες: 1 Το Υλικό Σώμα, 2 Ζωτικότητα (Μούμια), 3 Αστρικό Σώμα, 4 Ζωική ψυχή, 5 Διανοητική Ψυχή, 6 Πνευματική Ψυχή (ο άνθρωπος του νέου Ολύμπου), 7 Πνεύμα.

Λέγεται ότι αυτή η κατάταξις ήταν επίσης γνωστή στους αρχαίους Ιουδαίους και ότι το εβραϊκό αλφάβητο που αποτελείται από 22 γράμματα συνετέθη βάσει αυτής. Γιατί το τρία (η τριάδα) με επτά γράμματα, συνετέθη βάσει αυτής. Γιατί το τρία (η τριάδα) με επτά συνδυασμούς (στάδια) παράγει δώδεκα σύμβολα, και $3+7+12=22$.

Αυτή η επταπλή κατάταξις των βασικών αρχών που αντιπροσωπεύει την σύνθεση των ανθρώπων καθώς και την σύνθεσι του Σύμπαντος σαν συνόλου, ήταν και στους αρχαίους Αιγυπτίους γνωστή και περιγράφεται έτσι:

1. Chat. Το Υλικό Σώμα.
2. Bas (καρδιά) και Nif (αναπνοή). Η φυσική Ζωή.
3. Ka. Το Αστρικό Σώμα (Προσωπικότης).
4. Ab. Θέλησις (Kama) Το κέντρο.
5. Ba. Ψυχή (Manas).
6. Chaib. Η σκιά του Πνεύματος (Buddhi).
7. Chu. Το Πνεύμα (Ατμα).

Οι αρχαίοι Αλχημιστές συμβόλιζαν τις ίδιες ιδέες με τα σύμβολα των επτά πλανητών:

- ♁ Κρόνος. Τα υλικά στοιχεία.
- ♃ Δίας. Η δύναμις της Ζωής.
- ♁ Άρης. Θέλησις, Δύναμις.
- ☉ Ήλιος. Το κέντρο, η Πηγή των Πλανητών.
- ♀ Αφροδίτη. Αγάπη. Με την κατώτερη έννοια της επιθυμίας.
- ♁ Ερμής. Μυαλό. Διανοητικότης.
- ♁ Σελήνη. Πνευματικότης.

Οι ιδιότητες αυτών των δυνάμεων είναι διαφορετικές στους συνδυασμούς των, σύμφωνα με την υπερισχύουσα επίδραση του ενός ή του άλλου, και ακριβώς αυτό προκαλεί και την ικανότητα τους να είναι κακές ή καλές. Έτσι, οι ικανότητες τους είναι κακές ως εξής:

Αν η πνευματικότης♁ υπερδεσπόζεται από την υλικότητα♁

Αν το μυαλό♁ κυριαρχείται από τυφλή δύναμη♃

Αν η αγάπη♀ κυβερνάται από το πάθος♁

Αν συμβαίνει το αντίθετο, οι ικανότητες τους είναι καλές.

Ο ήλιος☉ είναι ο πυρήνας των κέντρων όλων αυτών των πλανητών είναι ο γεννήτορας τους και δεν υπερδεσπόζεται από κανένα τους.

Η Τζαϊν Ληντ υιοθετεί επίσης μια επταπλή κατάταξη των βασικών αρχών, αλλά με μίαν αντίστροφη φορά:

- 1 Πνεύμα. Ο λόγος. Ο δημιουργός.
- 2 Άνεμος. Η αναπνοή ή η Ζωή.
- 3 Νερό. Συμπυκνωμένος άνεμος (ψυχή).
- 4 Φως. Διανοητικότης.

5 Ουρανοί. Ο αστρικός κόσμος.

6 Αέρας. Η φυσική ζωή.

7 Γη. Ο πυρήνας ή κέντρο.

Σ' αυτές τις επτά αρχές ανταποκρίνονται τέσσερα πλάνα υπάρξεως ή στάδια συνειδητοποιήσεως. Δηλαδή: 1 ο φυσικός κόσμος. 2 ο αστρικός κόσμος. 3 ο πνευματικός κόσμος. 4 το θεϊκό της υπάρξεως.

Καθένας από αυτούς τους κόσμους έχει τη δική του υπόσταση και κάθε μορφή του περιέχει όλες τις προηγούμενες επτά βασικές αρχές, που πραγματικά είναι μια και αδιαχώριστη. Με τη μόνη διαφορά ότι σύμφωνα με το στάδιο ή πλάνο που βρίσκεται μια μορφή, δρουν ορισμένες από αυτές τις αρχές ενώ άλλες μένουν αδρανείς.

Ο Χάρτμαν³ επίσης, γράφει: Υπάρχουν επτά σκαλοπάτια στη σκάλα που αντιπροσωπεύουν τη θρησκευτική εξέλιξη της ανθρωπότητας:

Στο πρώτο, ο άνθρωπος μοιάζει με ζώο, που έχει συναίσθηση μόνο των ενστίκτων του και των σωματικών του επιθυμιών, χωρίς καμιά αντίληψη του θεϊκού στοιχείου.

Στο δεύτερο, αρχίζει να έχει μια προαίσθηση ότι υπάρχει κάτι υψηλότερο.

Στο τρίτο, αρχίζει να ψάχνει αυτό το ανώτερο στοιχείο, αλλά οι κατώτερες ιδιότητες του υπερέρχουν από τις υψηλότερες φιλοδοξίες.

Στο τέταρτο, αντισταθμίζονται οι μεν με τις δε. Κι ενώ μερικές φορές αναζητά το ανώτερο, άλλες πάλι φορές έλκεται από τα υψηλότερα.

Στο πέμπτο ψάχνει ανυπόμονα για τη θεότητα αλλά ψάχνοντας την στον εξωτερικό κόσμο δεν μπορεί να τη βρει. Και τότε αρχίζει να την αναζητά μέσα του.

Στο έκτο, βρίσκει το θεϊκό στοιχείο μέσα στον εαυτό του κι αποκτά πνευματική αυτοσυνείδηση, που στο έβδομο εξελίσσεται σε αυτογνωσία.

Έχοντας φτάσει στο έκτο, οι πνευματικές του αισθήσεις αρχίζουν να ζουν και να κινητοποιούνται και τότε θα μπορεί ν' αναγνωρίσει την παρουσία κι άλλων πνευματικών οντοτήτων που έχουν την ίδια υπόσταση.

Και στο έβδομο, ανακαλύπτει, ότι αυτός ο ίδιος είναι ο Θεός, που έψαχνε να βρει. Η θέληση του είναι απαλλαγμένη από οποιαδήποτε εγωιστική επιθυμία, η σκέψη του είναι ένα με τη θέληση του, ο λόγος του γίνεται δημιουργική πράξη. Ένα τέτοιο πνευματικό ον μπορεί να εξακολουθήσει να κατοικεί σ' ένα ανθρώπινο σώμα, πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη, χωρίς ούτε καν ν' αναγνωρίζεται, σαν κάτι ανώτερο απ' τους υπόλοιπους ανθρώπους. Γιατί η προσωπικότητα του δεν είναι ο Θεός. Ζει, κι όμως δε ζει, γιατί είναι Θεός ο Εαυτός του, αλλά η αιώνια πραγματικότητα που ζει μέσα του.

Κατά τον Jagot⁴ ένα τετράγωνο που έχει επάνω του ένα ισοσκελές τρίγωνο δείχνει την αντίδραση της ιδέας πάνω στη μορφή. Πραγματικά ο αριθμός επτά είναι ο αριθμός των επιτεύξεων.

Με τον αριθμό επτά, η Μονάδα, ο Δημιουργός που είναι το «υπεράνω των υδάτων φερόμενο πνεύμα», παρουσιάζεται σαν «ενέργεια» που υπερέρχει και σπάει την υπόσταση της αντίθεσης και με σπειροειδή πια κίνηση κατευθύνει τα δημιουργήματα του πάνω σε ανοδικό τόξο προς την Δεκάδα, που συμβολίζει την τελειότητα⁵.

Ο αριθμός 7 αντιπροσωπεύει την τελική στροφή του ανθρώπου προς τα έσω, στην πνευματική ζωή, προς την μελέτη των επιστημών και την αλήθεια, την πειθαρχία και την οργάνωση. Είναι ο αριθμός της μοναξιάς⁶.

Επτά λαμπρότητες περιλαμβάνονται στην Καμπαλά στον όρο γνώση και είναι οι ιδιότητες του Θεού⁷.

Επτά διπλά στην Καμπαλά⁸

Επτά διπλά { T, P, Π, K, Δ, Γ, Β
 { 1 2 3 4 5 6 7 8

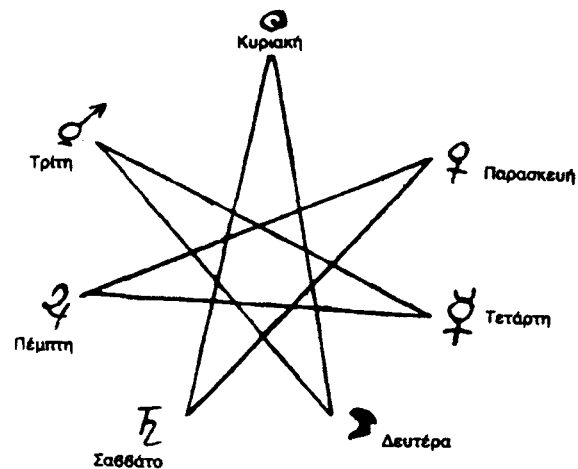
αποτελούν τις συλλαβές: Ζωή, Ειρήνη, Γνώση, Πλούτος, Χάρη, Σπέρμα, Κυριαρχία.

Διπλά γιατί καταλήγουν στα αντίθετα τους με την αντιμετατροπή: στη θέση της Ζωής είναι ο Θάνατος, της Ειρήνης ο Πόλεμος, της Γνώσης η Άγνοια, του Πλούτου η Φτώχεια, της Χάρης η Αποστροφή, του Σπέρματος η Στείρωση και

της Κυριαρχίας η Δουλεία. Τα επτά διπλά αντιτίθενται στους επτά όρους: την Ανατολή, τη Δύση, το Ύψος, το Βάθος, το Βορρά, το Νότο και το ιερό Παλάτι που βρίσκεται στο μέσο και στηρίζει το παν.

Αυτά τα επτά διπλά, τα σμίλεψε, τα χάραξε, τα συνδύασε και δημιούργησε μ' αυτά τα Άστρα στον Κόσμο, τις Ημέρες στο Χρόνο και τα Ανοίγματα στον Άνθρωπο και μ' αυτά σφράγισε επτά ουρανοίς, επτά στοιχεία, επτά ζωότητες κενές από την εποχή του έργου. Και γι αυτό διάλεξε την επτάδα κάτω απ' τον ουρανό.

1. Επτά διπλά γράμματα, Β, Γ, Δ, Κ, Π, Ρ, Τ τα χάραξε, τα σκάλισε, τα ανακάτεψε, τα ισοροπήσε και τα αντιμετάτρεψε· δημιούργησε μ' αυτά τους πλανήτες, τις ημέρες και τα ανοίγματα – 2. Έκανε να βασιλεύει το μπετ και του έδωσε ένα στέμμα και τα συνδύασε το ένα με το άλλο· και δημιούργησε μ' αυτό τον Κρόνο στον κόσμο, το Σάββατο στο χρόνο και το στόμα στο πρόσωπο – 3. Έκανε να βασιλεύει το γκίμελ, του έδωσε ένα στέμμα και τα ανακάτεψε το ένα με το άλλο· δημιούργησε τον Δία μ' αυτό στον κόσμο, την Κυριακή στο χρόνο, το δεξί μάτι στο πρόσωπο – 4. Έκανε να βασιλεύει το ντάλεθ, του έδωσε ένα στέμμα τα ανακάτεψε το ένα μαζί με το άλλο και δημιούργησε μ' αυτό τον Άρη στον κόσμο, τη Δευτέρα στο χρόνο και το αριστερό μάτι στον άνθρωπο. – 5. Έκανε να βασιλεύει το Καφ, του έβαλε ένα στέμμα και τα ανακάτεψε το ένα με το άλλο και δημιούργησε μ' αυτό τον Ήλιο στον κόσμο, την Τρίτη στο χρόνο, το δεξί ρουθούνι στο πρόσωπο. – 6. Έκανε να βασιλεύει το πε και του έδωσε ένα στεφάνι, τα ανακάτεψε το ένα με το άλλο και δημιούργησε μ' αυτό την Αφροδίτη στον κόσμο, την Τετάρτη στο χρόνο, το αριστερό ρουθούνι στο πρόσωπο. – 7. Έκανε να βασιλεύει το ρες, του έδωσε ένα στεφάνι, και το πολλαπλασίασε το ένα με το άλλο και δημιούργησε μ' αυτό τον Ερμή στον κόσμο, την Πέμπτη στο χρόνο, το δεξί αυτί στο πρόσωπο. – 8. Έκανε να βασιλεύει το ταυ, του έδεσε μια κορώνα, τα πολλαπλασίασε το ένα με το άλλο και δημιούργησε μ' αυτό τη Σελήνη στον κόσμο, την Παρασκευή στο χρόνο, το αριστερό αυτί στο πρόσωπο. – 9. Ξεχώρισε τους μάρτυρες

Σέφερ Γιετσιρά – Ημέρες της εβδομάδας και πλανητικές αντιστοιχίες.

και τους τοποθέτησε τον καθένα ξεχωριστά, τον κόσμο ξεχωριστά, το χρόνο ξεχωριστά και ξεχωριστά το πρόσωπο.

Δύο γράμματα κατασκευάζουν δύο σπίτια, τρία χτίζουν έξι· τέσσερα, είκοσι τέσσερα· πέντε, εκατόν είκοσι· έξι, επτακόσια είκοσι και απ' αυτό το σημείο ο αριθμός προοδεύει μέσα στο άφατο και στο ασύλληπτο. Τα άστρα στον κόσμο είναι ο Ήλιος, η Αφροδίτη, ο Ερμής, η Σελήνη, ο Κρόνος, ο Δίας, ο Άρης. Οι ημέρες του έτους είναι οι επτά ημέρες της δημιουργίας και οι επτά πύλες του ανθρώπου είναι δυο μάτια, δυο αυτιά, δυο ρουθούνια και ένα στόμα».

Εσωτερική αριθμοσοφία

Η εσωτερική αριθμοσοφία είναι η τέχνη και επιστήμη της κατανόησης της πνευματικής σημασίας και της ομαλής προόδου κάθε εκδήλωσης. Κάθε λέξη, κάθε όνομα δονείται σε έναν αριθμό και κάθε αριθμός έχει την εσωτερική του σημασία.

Ο κώδικας γράμματος και αριθμού, αν κατανοηθεί σωστά και εφαρμοστεί, μας φέρνει σε μια άμεση και στενή σχέση με την βαθύτερη νόηση του σύμπαντος.

Η εσωτερική αριθμοσοφία συνδυάζεται με την αστρολογία και την Ταρό. Ανάπτυξη του όλου συστήματος μέσα στο οποίο το 7 παίρνει ειδική σημασία κάνουν οι Javane Faith και Bruncker Dusty στην αριθμολογία τους.

25. Θεοσοφία

Ο αριθμός επτά είναι εκείνος τον οποίο βρίσκουμε παντού μέσα στο εκδηλωμένο σύμπαν. Προέρχεται από την αρχική τριάδα—των τριών υποστάσεων ή προσώπων της θεότητας.

Κατά τη Θεοσοφία, η ζωή ή η συνείδηση η οποία ζωογονεί ένα κόσμο, αν και μια, είναι τριπλή κατά την υπόσταση. Κατέχει δηλαδή τρεις βασικές ιδιότητες, τη θέληση, τη σοφία και την ενέργεια ή και την μακαριότητα, την αγάπη και την ενέργεια. Επομένως κάθε τμήμα αυτής της συνειδήσης, κάθε ατομική συνείδηση, όσο μικρή κι αν είναι, κατοπτρίζει τις τρεις αυτές βασικές ιδιότητες.

Επειδή όμως είναι δυνατό να κυριαρχεί η μία απ' αυτές τις ιδιότητες και από τις δύο άλλες πάλι η μία να είναι ισχυρότερη της άλλης, οι βασικοί συνδυασμοί κατά τους οποίους είναι δυνατό να παρουσιαστεί η συνείδηση, είναι επτά. Εξάλλου, η αρχική ύλη, όταν ενεργήσει σ' αυτή το πνεύμα, παρουσιάζει επίσης τρεις βασικές ιδιότητες: την αδράνεια, την κίνηση και τον αριθμό (ή ισορροπία).

Και αυτές οι ιδιότητες, ανάλογα με την υπεροχή τους μπορούν μ' αυτό τον τρόπο να σχηματίσουν επίσης επτά συνδυασμούς. Επειδή η ζωή ενός κόσμου υφαίνεται μεταξύ των δύο αυτών επαπλών πόλων, της ύλης και του πνεύματος, κάθε τι που υπάρχει σ' αυτό τον κόσμο είναι συνδυασμός διαφόρων ιδιοτήτων, ο οποίος έχει πάντοτε ως βάση τον αριθμό επτά ή πολλαπλάσια του επτά.

Ο αριθμός, λοιπόν, επτά είναι ο αριθμός της εκδήλωσης και είναι η φυσική συνέπεια του αριθμού τρία, της αρχικής τριάδας⁹.

Ο αριθμός επτά έχει σχετισθεί κατά περίεργο τρόπο με την Ε.Π.Μπλαβάτσκι και τη Θεοσοφική Εταιρεία.

Ο Λούσιφερ εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1887 και το 1887

είναι το σύνολο 17 εκατοντάδων, 17 δεκάδων και 17 μονάδων.

Η Μπλαβάτσκι έζησε στην οδό Λανσντόουντ 17 και στην οδό Άβενιου 17.

Ο Λούσιφερ εκδόθηκε στην οδό Ντιούκ 7.

Επτά τόμοι συμπληρώθηκαν στο θάνατό της.

Ο Αντισυνταγματάρχης Όλκοτ τη συνάντησε για πρώτη φορά στην οδό Μπρόντγουαιη 71 της Νέας Υόρκης.

Η Άννα Κίνγκσφορντ εκλέχθηκε πρόεδρος της θεοσοφικής στοάς του Λονδίνου στις 7 Γενάρη 1883.

Η Ίσιδα Αποκαλυμμένη εκδόθηκε το 1877.

Ο τρίτος τόμος της Μυστικής δοξασίας εκδόθηκε στα 1897, μετά το θάνατο της¹⁰.

Κατά τη θεοσοφική άποψη¹¹ η φυσική ύλη εκτός από τις τέσσερες καταστάσεις της, που είναι σήμερα γνωστές, δηλαδή, τη στερεά, υγρά, αερίωδη και ακτινοβόλα ή αιθερική, έχει τρεις ακόμη δυναμικότητες, που ονομάζονται υπεραιθερική, υποατομική και ατομική.

Αυτές οι επτά καταστάσεις προχωρούν από την πυκνή μέχρι την πιο λεπτή και εκδηλώνονται κάθε μία σε μια από τις επτά ιδιότητες της αστρικής ύλης.

Κατά τον ίδιο τρόπο η θεοσοφική διδασκαλία διδάσκει ότι οι κάτοικοι του αστρικού σύμφωνα με το βαθμό εξέλιξης τους χωρίζονται σε επτά καταστάσεις αντίστοιχες με ό,τι αναφέραμε.

Στις μυήσεις της Εσωτερικής φιλοσοφίας το 7 παίζει σημαντικό ρόλο. Από τις «Ακτίνες και μυήσεις» της Μπέιλι¹² αποσπούμε τα παρακάτω:

«Κανών VIII».

Για Ζηλωτές: Όταν ο μαθητής πλησιάζει στην Πύλη, τα μεγαλύτερα επτά πρέπει να αφυπνισθούν και να εφελκύσουν απόκριση από τα μικρότερα επτά πάνω στον διπλό κύκλο.

Για μαθητές και Μυημένους: Ας βρει ο όμιλος εντός του απάντηση προς τους μεγαλύτερους επτά ομίλους, οι οποίοι πραγματοποιούν την ιεραρχική θέληση με αγάπη και κατανόηση. Ο Όμιλος περιέχει και τους επτά και οι πλανητικοί επτά, οι μεγαλύτεροι επτά και οι πλανητικοί επτά σχηματί-

ζουν ένα μεγάλο σύνολο, και αυτά πρέπει να τα γνωρίζει ο Όμιλος. Όταν αυτό κατανοείται και ο Νόμος του Συμπληρωματικού Επτά κατανοείται...

Εδώ το εφτά έχει κρυμμένη μυστική σημασία. Ανάλυση κάνει η Μπέιλι. Δεν μπορεί όμως να παρατεθεί γιατί είναι εκτεταμένη.

Ο νόμος του εφτά

Ο Πήτερ Ουσπένσκυ¹³ κάνει μια πλήρη ανάλυση του νόμου του εφτά και της εφτατονικής κλίμακας. Σύμφωνα λοιπόν με όσα γράφει ο Ουσπένσκυ: Για να καταλάβουμε τη μηχανική του σύμπαντος πρέπει να αναλύσουμε τα πολυσύνθετα φαινόμενα σ' αυτές τις στοιχειώδεις δυνάμεις.

Ο πρώτος θεμελιώδης νόμος του σύμπαντος είναι ο νόμος των τριών δυνάμεων, ή των τριών αρχών, ή όπως συχνά λέγεται, ο νόμος του τρία. Σύμφωνα μ' αυτό το νόμο, κάθε πράξη, κάθε φαινόμενο σε όλους τους κόσμους χωρίς εξαίρεση, είναι αποτέλεσμα της ταυτόχρονης δράσης τριών δυνάμεων-της θετικής, της αρνητικής και της εξουδετερωτικής. Μιλήσαμε ήδη γι αυτό, και στο μέλλον θα επανερχόμαστε σ' αυτό το νόμο με κάθε νέα γραμμή μελέτης.

Ο δεύτερος θεμελιώδης νόμος του σύμπαντος είναι ο νόμος του επτά ή νόμος της οκτάβας.

Για να καταλάβουμε τη σημασία αυτού του νόμου πρέπει να φανταστούμε ότι το σύμπαν αποτελείται από δονήσεις. Αυτές οι δονήσεις πραγματοποιούνται σε όλα τα είδη της ύλης που συνιστούν το σύμπαν ανεξάρτητα από την πιο λεπτή ως την πιο χοντροειδή προέρχονται από διάφορες πηγές και προχωρούν σε διάφορες κατευθύνσεις, διασταυρώνονται μεταξύ τους, συγκρούονται, ενισχύουν, αποδυναμώνουν, εμποδίζουν η μια την άλλη κ.τ.λ.

Σε σχέση μ' αυτό, σύμφωνα με τις συνηθισμένες απόψεις της Δύσης, οι δονήσεις είναι συνεχείς. Με άλλα λόγια, πιστεύεται γενικά πως οι δονήσεις συνεχίζονται χωρίς διακοπή, ανεβαίνοντας ή κατεβαίνοντας σε συχνότητα όσο συνεχίζει να ενεργεί η δύναμη της αρχικής ώθησης που προκάλε-

σε τη δόνηση και ότι αυτή η ώθηση υπερνικάει την αντίσταση του φορέα μέσα στον οποίον αναπτύσσεται η δόνηση. Όταν εξαντληθεί η δύναμη της ώθησης και υπερισχύει η αντίσταση του φορέα, οι δονήσεις φυσιολογικά εξασθενούν και σταματούν. Αλλά ως τη στιγμή αυτή, δηλαδή ώσπου να αρχίσουν να εξασθενούν φυσιολογικά, οι δονήσεις αναπτύσσονται ομοιόμορφα και βαθμιαία και όταν δεν υπάρχει αντίσταση, μπορεί να συνεχίζονται και επ' άπειρον. Έτσι, μια από τις θεμελιώδεις υποθέσεις της φυσικής μας είναι το αδιάλειπτο των δονήσεων, παρόλο που αυτό δεν έχει ποτέ διατυπωθεί με ακρίβεια επειδή δεν έχει ποτέ διατυπωθεί αντίθετη άποψη. Σε ορισμένες από τις νεώτερες θεωρίες αυτή η υπόθεση αρχίζει να κλονίζεται. Παρόλα αυτά, η φυσική βρίσκεται ακόμη πολύ μακριά από τη σωστή θεώρηση της φύσης των δονήσεων ή απ' αυτό που αντιστοιχεί στη δική μας αντίληψη των δονήσεων στον πραγματικό κόσμο.

Στην περίπτωση αυτή, η θεώρηση της αρχαίας γνώσης έρχεται σε αντίθεση με τη θεώρηση της σύγχρονης επιστήμης, γιατί στη βάση της κατανόησης των δονήσεων η αρχαία γνώση τοποθετεί την αρχή της διάλειψης των δονήσεων. Η αρχή της διάλειψης των δονήσεων σημαίνει το συγκεκριμένο και αναγκαίο χαρακτηριστικό όλων των δονήσεων στη φύση, είτε αυτές είναι ανερχόμενες είτε κατερχόμενες, να αναπτύσσονται όχι ομοιόμορφα αλλά με περιοδικές επιταχύνσεις και επιβραδύνσεις.

Αυτή η αρχή μπορεί να διατυπωθεί με μεγαλύτερη ακόμη ακρίβεια αν πούμε ότι η δύναμη της αρχικής ώθησης στις δονήσεις δεν ενεργεί ομοιόμορφα αλλά, κατά κάποιο τρόπο, ενισχύεται ή εξασθενεί διαδοχικά. Η δύναμη της ώθησης ενεργεί χωρίς να αλλάξει τη φύση της και οι δονήσεις αναπτύσσονται κανονικά μόνο για ένα ορισμένο διάστημα που καθορίζεται από τη φύση της ώθησης, το φορέα, τις συνθήκες και τα παρόμοια. Αλλά σε μια ορισμένη στιγμή, παρατηρείται ένα είδος αλλαγής σ' αυτήν: οι δονήσεις, κατά κάποιο τρόπο, παύουν να την υπακούν, επιβραδύνονται για λίγο και, ως ένα σημείο, αλλάζουν τη φύση τους ή την κατεύθυνσή τους οι ανερχόμενες δονήσεις π.χ αρχίζουν να ανεβαίνουν

σε μια ορισμένη στιγμή πιο αργά και οι κατερχόμενες δονήσεις αρχίζουν να κατεβαίνουν πιο αργά. Μετά απ' αυτή την προσωρινή επιβράδυνση, τόσο στην άνοδο όσο και στην κάθοδο, οι δονήσεις ξαναπαίρνουν στο προηγούμενο κανάλι και για ένα διάστημα ανεβαίνουν ή κατεβαίνουν ομοιόμορφα, ώσπου και πάλι επιβραδύνεται η ανάπτυξη τους. Σε σχέση μ' αυτό, είναι σημαντικό να παρατηρήσουμε ότι οι περίοδοι της ομοιόμορφης δράσης της ωστικής δύναμης δεν είναι ίσες και ότι οι στιγμές της επιβράδυνσης των δονήσεων δεν είναι συμμετρικές. Η μια περίοδος είναι μικρότερη, η άλλη μεγαλύτερη.

Για να καθορίσουμε αυτές τις στιγμές επιβράδυνσης, ή καλύτερα, τις καθυστερήσεις στην άνοδο και στην κάθοδο των δονήσεων, διαιρούμε τις γραμμές ανάπτυξης των δονήσεων σε περιόδους που αντιστοιχούν στο διπλάσιο ή στο μισό του αριθμού των δονήσεων σ' ένα δεδομένο χρονικό διάστημα.

Ας φανταστούμε μια γραμμή αυξανόμενων δονήσεων. Ας τις πάρουμε τη στιγμή που η συχνότητα τους είναι χίλιες στο δευτερόλεπτο. Μετά από κάποιο διάστημα, ο αριθμός των δονήσεων διπλασιάζεται, δηλαδή φτάνει τις δυο χιλιάδες.

Έχει εξακριβωθεί, έχει αποδειχθεί ότι σ' αυτό το διάστημα των δονήσεων, ανάμεσα σ' ένα δεδομένο αριθμό δονήσεων και στο διπλάσιο του, υπάρχουν δύο σημεία όπου παρατηρείται μια επιβράδυνση στην αύξηση των δονήσεων. Το ένα βρίσκεται κοντά στην αρχή, αλλά όχι στην ίδια την αρχή. Το άλλο, σχεδόν στο τέλος.

Οι νόμοι που διέπουν την επιβράδυνση ή την παρέκκλιση των δονήσεων από την αρχική τους κατεύθυνση ήταν γνω-

στοί στην αρχαία επιστήμη. Οι νόμοι αυτοί ενσωματώθηκαν με τον κατάλληλο τρόπο σ' έναν ορισμένο τύπο ή διάγραμμα που έχει διασωθεί ως τις μέρες μας. Σ' αυτόν τον τύπο, η περίοδος στο τέλος της οποίας διπλασιάζονται οι δονήσεις διαιρέθηκε σε οκτώ άνισες βαθμίδες με το διπλάσιο αριθμό δονήσεων, ή η γραμμή της ανάπτυξης των δονήσεων ανάμεσα σ' ένα δεδομένο αριθμό, ονομάζεται οκτάβα δηλαδή αποτελείται από οκτώ.

Η αρχή της διαίρεσης της περιόδου, μέσα στην οποία διπλασιάζονται οι δονήσεις, σε επτά άνισα μέρη στηρίζεται στην παρατήρηση της ανομοιόμορφης αύξησης της δονήσεως σε ολόκληρη την οκτάβα, και οι ξεχωριστές «βαθμίδες» της οκτάβας δείχνουν την επιτάχυνση και την επιβράδυνση σε διάφορες στιγμές της ανάπτυξής της.

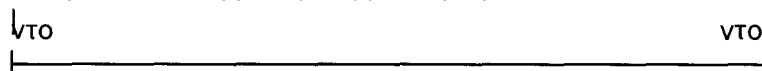
Με τη μορφή αυτού του τύπου, οι ιδέες της οκτάβας πέρασαν από δάσκαλο σε μαθητή, από σχολή σε σχολή. Στα πανάρχαια χρόνια, μια απ' αυτές τις σχολές ανακάλυψε ότι αυτός ο τύπος ήταν δυνατόν να εφαρμοστεί στη μουσική. Έτσι δημιουργήθηκε η επτατονική μουσική κλίμακα, που ήταν γνωστή κατά τη μακρινή αρχαιότητα, μετά ξεχάστηκε και μετέτα ανακαλύφθηκε ή «βρέθηκε» ξανά.

Η επτατονική κλίμακα είναι ο τύπος ενός κοσμικού κόσμου που διατυπώθηκε από αρχαίες σχολές και εφαρμόστηκε στη μουσική. Ταυτόχρονα όμως αν μελετήσουμε τις εκδηλώσεις του νόμου της οκτάβας σε δονήσεις άλλων ειδών, θα δούμε ότι οι νόμοι είναι παντού οι ίδιοι και ότι το φως, η θερμότητα, οι χημικές, οι μαγνητικές και άλλες δονήσεις υπόκεινται στους ίδιους νόμους όπως και οι ηχητικές δονήσεις. Η κλίμακα του φωτός π.χ είναι γνωστή στη φυσική· στη χημεία, το περιοδικό σύστημα των στοιχείων συνδέεται χωρίς αμφιβολία στενά με το νόμο της οκτάβας, αν και αυτή η σύνδεση δεν είναι ακόμη εντελώς σαφής στην επιστήμη.

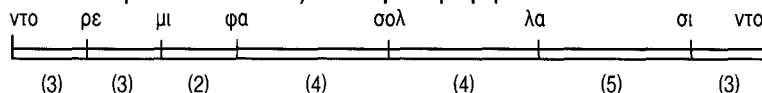
Η μελέτη της δομής της επτατονικής κλίμακας δίνει μια πολύ καλή βάση για την κατανόηση του νόμου της οκτάβας.

Ας πάρουμε πάλι την ανερχόμενη οκτάβα, δηλαδή την οκτάβα στην οποία αυξάνει η συχνότητα των δονήσεων. Ας ορίσουμε αυτές τις χίλιες δονήσεις με το φθόγγο «ντο», δη-

λαδή το «ντο» της επόμενης οκτάβας.

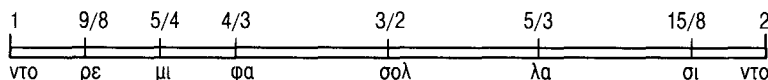

Η περίοδος ανάμεσα σε ένα «ντο» και στο επόμενο, δηλαδή μια οκτάβα, χωρίζεται σε επτά άνισα μέρη γιατί η συχνότητα των δονήσεων δεν αυξάνει ομοιόμορφα.

Η σχέση του ύψους των φθόγγων ή της συχνότητας των δονήσεων θα είναι η εξής:

Αν ορίσουμε το «ντο» με τον αριθμό 1, τότε το «ρε» θα είναι $9/8$, το «μι» $5/4$, το «φα» $4/3$, το «σολ» $3/2$, το «λα» $5/3$, το «σι» $15/8$ και το «ντο» 2.

Η διαφορά στην επιτάχυνση ή στην αύξηση των δονήσεων ή η διαφορά στο ύψος θα είναι η εξής:

ανάμεσα στο ντο και στο ρε	$9/8 : 1 = 9/8$
ανάμεσα στο ρε και στο μι	$5/4 : 9/8 = 10/9$
ανάμεσα στο μι και στο φα	$4/3 : 5/4 = 16/15$ (επιβράδυνση)
ανάμεσα στο φα και στο σολ	$3/2 : 4/3 = 9/8$
ανάμεσα στο σολ και στο λα	$5/3 : 3/2 = 10/9$
ανάμεσα στο λα και στο σι	$15/8 : 5/3 = 9/8$
ανάμεσα στο σι και στο ντο	$2 : 15/8 = 16/15$ (επιβράδυνση)

Η διαφορά στους φθόγγους ή οι διαφορές στο ύψος των φθόγγων ονομάζονται παύσεις. Βλέπουμε ότι υπάρχουν τρία είδη παύσεων στην οκτάβα: $9/8$, $10/9$ και $16/15$, που σε ολόκληρους αριθμούς αντιστοιχούν στο 405, στο 400 και στο 384. Η μικρότερη παύση, $16/15$ παρουσιάζεται ανάμεσα στο μι και στο φα και ανάμεσα στο σι και στο ντο. Αυτά ακριβώς είναι τα σημεία επιβράδυνσης στην οκτάβα.

Σε σχέση με τη μουσική (επτατονική) κλίμακα, πιστεύεται γενικά (στη θεωρία) ότι υπάρχουν δύο ημιτόνια ανάμεσα σε κάθε δυο φθόγγους, με εξαίρεση τις παύσεις μι-φα και

σι-ντο που έχουν ένα ημιτόνιο και από τις οποίες το ένα ημιτόνιο θεωρείται ότι λείπει:

ντο	ντο δίεση	-	ρε	ύφεση
ρε	ρε δίεση	-	μι	ύφεση
μι			φα	ύφεση
φα	φα δίεση	-	σολ	ύφεση
σολ	σολ δίεση	-	λα	ύφεση
λα	λα δίεση	-	σι	ύφεση
σι			ντο	ύφεση

Έτσι έχουμε είκοσι φθόγγους, οκτώ από τους οποίους είναι θεμελιώδεις: ντο, ρε, μι, φα, σολ, λα, σι, ντο και δώδεκα ενδιάμεσοι, δύο ανάμεσα σε καθένα από τα ζευγάρια των ακόλουθων φθόγγων:

ντο	_____	ρε
ρε	_____	μι
φα	_____	σολ
σολ	_____	λα
λα	_____	σι

και ένας ανάμεσα σε καθένα από τα επόμενα δύο ζεύγη φθόγγων:

μι	_____	φα
σι	_____	ντο

Αλλά στην πράξη, δηλαδή στη μουσική, αντί για δώδεκα ενδιάμεσα ημιτόνια χρησιμοποιούνται μόνο πέντε, δηλαδή ένα ημιτόνιο μεταξύ:

ντο	_____	ρε
ρε	_____	μι
φα	_____	σολ
σολ	_____	λα
λα	_____	σι

Ανάμεσα στο μι και στο φα και ανάμεσα στο σι και στο ντο, το ημιτόνιο δεν χρησιμοποιείται καθόλου. Έτσι η δομή της επτατονικής μουσικής κλίμακας δίνει ένα σχέδιο του κοσμικού νόμου των παύσεων, ή των απόντων ημιτονίων.

Από την άποψη αυτή, όταν γίνεται λόγος για οκτάβες με την «κοσμική» ή «μηχανική» έννοια, μόνο οι παύσεις ανάμεσα στο μι και στο φα και ανάμεσα στο σι και στο ντο ονομάζο-

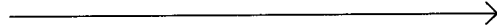
νται παύσεις.

Αν συλλάβουμε την πλήρη σημασία του, ο νόμος της οκτάβας μας δίνει μια τελείως νέα εξήγηση ολόκληρης της ζωής, της πορείας και της ανάπτυξης των φαινομένων σε όλα τα επίπεδα του σύμπαντος που παρατηρούμε.

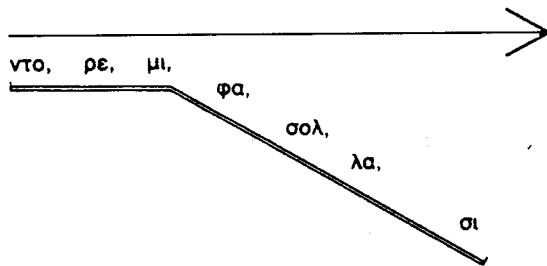
Αυτός ο νόμος εξηγεί γιατί δεν υπάρχουν ευθείες γραμμές στη φύση, καθώς και γιατί δεν μπορούμε ούτε να σκεφτόμαστε ούτε να πράττουμε, γιατί, σε μας, όλα γίνονται με αόριστη, με απρόσωπη σκέψη, γιατί, σε μας, όλα συμβαίνουν, και συμβαίνουν γενικά με τρόπο αντίθετο απ' αυτόν που θέλουμε ή περιμένουμε. Όλα αυτά είναι καθαρό και άμεσο αποτέλεσμα των παύσεων ή των επιβραδύνσεων στην ανάπτυξη των δονήσεων.

Τι συμβαίνει ακριβώς τη στιγμή της επιβράδυνσης των δονήσεων; Μια παρέκκλιση από την αρχική κατεύθυνση. Η οκτάβα αρχίζει προς την κατεύθυνση που δείχνει το βέλος:

ντο, ρε, μι

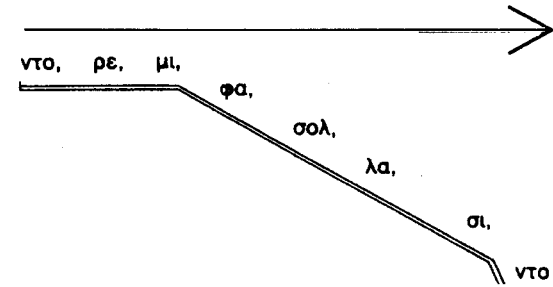

Σημειώνεται όμως μια παρέκκλιση ανάμεσα στο μι και στο φα, η γραμμή που άρχισε από το ντο αλλάζει κατεύθυνση και με το φα, σολ, λα και σι κατεβαίνει, σχηματίζοντας γωνία με την αρχική της κατεύθυνση, που την δείχνουν οι τρεις πρώτοι φθόγγοι.

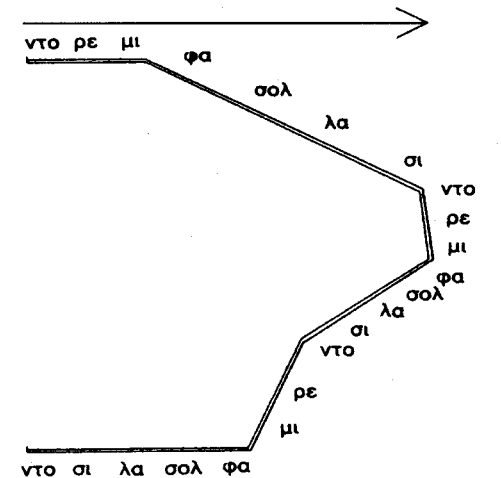
Ανάμεσα στο σι και στο ντο παρατηρείται η δεύτερη παύση—μια νέα παρέκκλιση, μια νέα αλλαγή κατεύθυνσης.

Στην επόμενη οκτάβα παρατηρείται μια ακόμη πιο έντονη παρέκκλιση: στη μεθεπόμενη η παρέκκλιση είναι ακόμη πιο έντονη, έτσι ώστε η γραμμή των οκταβών μπορεί τελικά να κάνει πλήρη στροφή και να προχωρήσει προς μια κατεύθυνση αντίθετη από την αρχική:

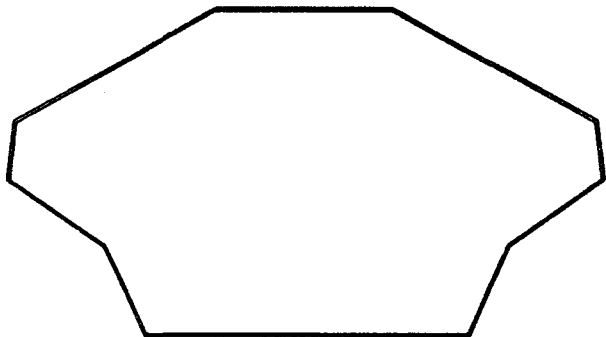

Στη συνέχεια της ανάπτυξης της η γραμμή των οκταβών ή η γραμμή της ανάπτυξης των δονήσεων μπορεί να επιστρέψει στην αρχική της κατεύθυνση με άλλα λόγια, να διαγράψει πλήρη κύκλο.

Αυτός ο νόμος δείχνει γιατί δεν παρατηρούνται ποτέ ευ-

θείες γραμμές στις δραστηριότητές μας και γιατί, ενώ αρχίζουμε κάτι, συνέχεια κάνουμε κάτι άλλο τελείως διαφορετικό, συχνά το αντίθετο από το πρώτο, αν και δεν το προσέχουμε και εξακολουθούμε να νομίζουμε ότι κάνουμε το ίδιο

πράγμα που είχαμε αρχίσει να κάνουμε.

Όλα αυτά δεν μπορούν να εξηγηθούν παρά με τη βοήθεια του νόμου της οκτάβας, μαζί με την κατανόηση του ρόλου και της σημασίας των «παύσεων», που αναγκάζουν τη γραμμή της ανάπτυξης της δύναμης να αλλάζει συνέχεια κατεύθυνση, να ακολουθεί μια διακεκριμένη γραμμή, να γυρίζει κυκλικά, να γίνεται το ίδιο της το αντίθετο κ.λ.π.

Οι επτά διαβαθμίσεις της έννοιας άνθρωπος.

Ο Πήτερ Ουσπένσκυ¹⁴ γράφει τα εξής Η γλώσσα στην οποία μπορούμε να καταλαβαίνουμε είναι φτιαγμένη έτσι ώστε να δείχνει τη σχέση του αντικειμένου που εξετάζουμε προς τη δυνατότητα που έχει αυτό για εξέλιξη να δείχνει δηλαδή τη θέση του αντικείμενου μέσα στην κλίμακα της εξέλιξης.

Για το σκοπό αυτό πολλές από τις συνηθισμένες ιδέες μας, χωρίζονται σύμφωνα με τις βαθμίδες αυτής της εξέλιξης.

Ας πάρουμε πάλι την ιδέα άνθρωπος. Στη γλώσσα για την οποία μιλάω, στη θέση της λέξης «άνθρωπος» χρησιμοποιούνται επτά λέξεις, δηλαδή: άνθρωπος Νο 1, άνθρωπος Νο 2, άνθρωπος Νο 3, άνθρωπος Νο 4, άνθρωπος Νο 5, άνθρωπος

Νο 6 και άνθρωπος Νο 7. Μ' αυτές τις επτά ιδέες, θα μπορούμε να συνεννοηθούμε όταν μιλάμε για τον άνθρωπο.

Άνθρωπος Νο 7 είναι ο άνθρωπος που έχει φτάσει στην πιο πλήρη ανάπτυξη που είναι δυνατή για τον άνθρωπο και που κατέχει ό,τι είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να κατέχει, δηλαδή συνειδητότητα, μόνιμο και αμετάβλητο Εγώ, ατομικότητα, αθανασία και πολλές άλλες ιδιότητες που, μέσα στην τυφλότητα και στην άγνοια μας, τις αποδίδουμε στον εαυτό μας.

Μόνο όταν, ως ένα σημείο, καταλάβουμε τον άνθρωπο Νο 7 και τις ιδιότητές του, θα μπορέσουμε να καταλάβουμε τα κλιμακωτά στάδια μέσα από τα οποία μπορούμε να τον προσεγγίσουμε, δηλαδή να καταλάβουμε την πορεία της ανάπτυξης που είναι δυνατή για μας.

Ο άνθρωπος Νο 6 βρίσκεται πολύ κοντά στον άνθρωπο Νο 7. Διαφέρει απ' αυτόν μόνο στο ότι μερικές από τις ιδιότητές του δεν έχουν γίνει ακόμη μόνιμες.

Ο άνθρωπος Νο 5 αποτελεί επίσης, για μας, ένα απρόσιτο επίπεδο ανθρώπου, γιατί είναι ένας άνθρωπος που έχει φτάσει στην ενότητα.

Ο άνθρωπος Νο 4 αποτελεί ενδιάμεσο στάδιο. Θα μιλήσω αργότερα γι αυτόν.

Οι άνθρωποι Νο 1, Νο 2 και Νο 3 συνιστούν τη μηχανική ανθρωπότητα: παραμένουν στο ίδιο επίπεδο που γεννιούνται.

Ο άνθρωπος Νο 1 είναι ο άνθρωπος που το κέντρο βάρους της ψυχικής του ζωής βρίσκεται στο κινητικό κέντρο. Είναι ο άνθρωπος του υλικού σώματος, ο άνθρωπος που οι κινητικές και οι ενστικτώδεις λειτουργίες του βαρύνουν μόνιμα, περισσότερο από τις συναισθηματικές και τις διανοητικές λειτουργίες.

Ο άνθρωπος Νο 2 είναι ο άνθρωπος που βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο ανάπτυξης, αλλά το κέντρο βάρους της ψυχικής του ζωής βρίσκεται στο συναισθηματικό κέντρο, δηλαδή είναι ο άνθρωπος που οι συναισθηματικές λειτουργίες του βαρύνουν περισσότερο απ' όλες τις άλλες· είναι ο άνθρωπος του συναισθήματος, ο συναισθηματικός άνθρωπος.

Ο άνθρωπος Νο 3 βρίσκεται κι αυτός στο ίδιο επίπεδο α-

νάπτυξης, αλλά το κέντρο βάρους της ψυχικής του ζωής βρίσκεται στο διανοητικό του κέντρο, δηλαδή είναι ο άνθρωπος που οι διανοητικές του λειτουργίες επικρατούν έναντι των κινητικών ενστικτωδών και συναισθηματικών του λειτουργιών· είναι ο άνθρωπος της λογικής, που τα εξετάζει όλα θεωρητικά, που τα ζυγίζει όλα με το μυαλό του.

Ο κάθε άνθρωπος γεννιέται ή Νο 1, ή 2, ή 3. Ο άνθρωπος Νο 4 δεν γεννιέται σ' αυτό το επίπεδο. Γεννιέται ή Νο 1, ή 2, ή 3, και γίνεται 4 μόνο ύστερα από προσπάθειες συγκεκριμένου είδους. Ο άνθρωπος Νο 4 είναι πάντοτε προϊόν εργασίας σχολής. Δεν μπορεί να γεννηθεί σ' αυτό το επίπεδο, ή να αναπτυχθεί τυχαία, ούτε να είναι αποτέλεσμα των συνηθισμένων επιδράσεων της ανατροφής, της εκπαίδευσης και των παρομοίων. Ο άνθρωπος Νο 4 βρίσκεται ήδη σε διαφορετικό επίπεδο από τον άνθρωπο Νο 1, 2 και 3· έχει μόνιμο κέντρο βάρους που αποτελείται από τις ιδέες του, από την εκτίμηση που τρέφει για την εργασία, και από τη σχέση του με τη σχολή. Εξάλλου, τα ψυχικά του κέντρα έχουν ήδη αρχίσει να ισορροπούν· το ένα του κέντρο δεν βαρύνει περισσότερο από τα άλλα, όπως συμβαίνει με τους ανθρώπους των τριών πρώτων κατηγοριών. Ο άνθρωπος Νο 4, αρχίζει ήδη να γνωρίζει τον εαυτό του, αρχίζει να ξέρει που πηγαίνει.

Ο άνθρωπος Νο 5 έχει ήδη κρυσταλλωθεί. Δεν μπορεί πλέον να αλλάξει όπως αλλάζουν οι άνθρωποι Νο 1, 2 και 3. Αλλά πρέπει να σημειωθεί ότι ο άνθρωπος Νο 5 μπορεί να είναι αποτέλεσμα σωστής εργασίας και μπορεί επίσης να είναι αποτέλεσμα εσφαλμένης εργασίας. Μπορεί να γίνει Νο 5 από το Νο 4, και μπορεί να γίνει Νο 5 χωρίς να περάσει από το επίπεδο του ανθρώπου Νο 4. Σ' αυτή την τελευταία περίπτωση δεν μπορεί να αναπτυχθεί περισσότερο, δεν μπορεί να γίνει 6 και 7. Για να γίνει Νο 6, θα πρέπει πρώτα να λυώσει την κρυσταλλωμένη ουσία του, θα πρέπει να το θελήσει να χάσει το επίπεδο του ανθρώπου Νο 5. Κι αυτό μπορεί να γίνει μόνο με τρομερές ταλαιπωρίες. Ευτυχώς οι περιπτώσεις αυτές εσφαλμένης ανάπτυξης είναι πολύ σπάνιες.

Η διάκριση του ανθρώπου σε επτά κατηγορίες, ή σε επτά

αριθμούς, εξηγεί χιλιάδες πράγματα που, διαφορετικά, δεν θα μπορούσαμε να τα καταλάβουμε. Αυτός ο διαχωρισμός είναι μια πρώτη εφαρμογή στον άνθρωπο της έννοιας της σχετικότητας. Τα πράγματα μπορεί να είναι έτσι ή αλλιώς, ανάλογα με τη σκοπιά του ανθρώπου που τα βλέπει, ή ανάλογα με τη σχέση τους προς αυτόν.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, όλες οι εσωτερικές και εξωτερικές εκδηλώσεις του ανθρώπου, όλα όσα ανήκουν στον άνθρωπο και όλα όσα δημιουργούνται απ' αυτόν, χωρίζονται επίσης σε επτά κατηγορίες.

Μπορούμε λοιπόν, να πούμε ότι υπάρχει γνώση Νο 1, που βασίζεται στη μίμηση ή στο ένστικτο ή που αποστηθίζεται, που μαθαίνεται με το ζόρι μετά από αμέτρητες επαναλήψεις. Ο άνθρωπος Νο 1, αν είναι άνθρωπος Νο 1 με την πλήρη σημασία του όρου, μαθαίνει τα πάντα σαν παπαγάλος ή σαν μαιμού.

Η γνώση του ανθρώπου Νο 2 είναι απλώς η γνώση των πραγμάτων που του αρέσουν. Ότι δεν του αρέσει δεν το γνωρίζει. Πάντοτε και στα πάντα αποζητάει κάτι που να του αρέσει. Ή αν είναι αρωστημένος, θα ξέρει αντίθετα, μόνο αυτά που δεν του αρέσουν, αυτά που τον απωθούν κι αυτά που του προκαλούν φόβο, φρίκη και απέχθεια.

Η γνώση του ανθρώπου Νο 3 είναι γνώση που βασίζεται στην υποκειμενική λογική σκέψη, στις λέξεις, στην κυριολεκτική κατανόηση. Είναι η γνώση των βιβλιοφάγων, των λογίων. Εκείνοι π.χ που μέτρησαν πόσες φορές το κάθε γράμμα του αραβικού αλφαβήτου επαναλαμβάνεται στο Κοράνι, ήταν άνθρωποι Νο 3 και στήριξαν πάνω σ' αυτό ολόκληρο σύστημα ερμηνείας.

Η γνώση του ανθρώπου Νο 4 είναι πολύ διαφορετικού είδους. Είναι γνώση που προέρχεται από τον άνθρωπο Νο 5 που, με τη σειρά του, την παίρνει από τον άνθρωπο Νο 6, που την έχει πάρει από τον άνθρωπο Νο 7. Είναι, βέβαια, αυτονόητο ότι ο άνθρωπος αφομοιώνει απ' αυτή τη γνώση μόνο ότι μπορεί, ανάλογα με τις δυνάμεις του. Αλλά σε σύγκριση με τους ανθρώπους Νο 1, 2 και 3, ο άνθρωπος Νο 4 έχει αρχίσει να ελευθερώνεται από τα υποκειμενικά στοιχεία της γνώ-

σης του και να βαδίζει στο μονοπάτι που οδηγεί στην αντικειμενική γνώση.

Η γνώση του ανθρώπου Νο 5 είναι ακέραιη, αδιαίρετη γνώση. Ο άνθρωπος Νο 5 έχει τώρα ένα αδιαίρετο Εγώ και όλη η γνώση του ανήκει σ' αυτό το Εγώ. Δεν μπορεί πλέον να έχει ένα εγώ που να ξέρει κάτι που ένα άλλο δεν το ξέρει. Ό,τι ξέρει, το ξέρει με όλο του το «είναι». Η γνώση του είναι πιο κοντά στην αντικειμενική γνώση απ' ό,τι η γνώση του ανθρώπου Νο 4.

Η γνώση του ανθρώπου Νο 6 είναι η πιο ολοκληρωμένη γνώση που είναι προσιτή στον άνθρωπο υπάρχει όμως περίπτωση να την χάσει.

Η γνώση του ανθρώπου Νο 7 είναι γνώση δική του, που δεν μπορεί να του αφαιρεθεί είναι η αντικειμενική και απόλυτα πρακτική γνώση των Πάντων.

Για το «είναι», ισχύει ακριβώς το ίδιο. Υπάρχει το «είναι» του ανθρώπου Νο 1, δηλαδή το «είναι» του ανθρώπου που ζει σύμφωνα με τα ένστικτά τους και τις αισθήσεις του· το «είναι» του ανθρώπου Νο 2, δηλαδή το «είναι» του ανθρώπου που ζει με τα αισθήματα και τα συναισθήματα του· το «είναι» του ανθρώπου Νο 3, δηλαδή το «είναι» του λογικού, του θεωρητικού ανθρώπου και τα λοιπά. Είναι λοιπόν ολοφάνερο γιατί η γνώση δεν μπορεί να είναι ξεκομμένη από το «είναι». Οι άνθρωποι Νο 1, 2 και 3 δεν μπορούν λόγω του «είναι τους», να έχουν τη γνώση των ανθρώπων Νο 4, 5, 6 και 7. Ότι και να τους πει κανείς, το ερμηνεύουν με το δικό τους τρόπο, και κάθε ιδέα την φέρνουν στο δικό τους επίπεδο.

Η ίδια διάκριση σε επτά κατηγορίες, πρέπει να εφαρμόζεται σε κάθε τι που έχει σχέση με τον άνθρωπο. Υπάρχει τέχνη Νο 1, δηλαδή η τέχνη του ανθρώπου Νο 1, η τέχνη που μιμείται, που αντιγράφει, ή η πολύ πρωτόγονη και αισθησιακή τέχνη, όπως είναι οι χοροί και η μουσική των αγρίων. Υπάρχει τέχνη Νο 2, συναισθηματική τέχνη· τέχνη Νο 3, διανοητική, επινοημένη τέχνη· και πρέπει να υπάρχει τέχνη Νο 4, Νο 5 κ.τ.λ.

Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο, υπάρχει η θρησκεία του ανθρώπου Νο 1, δηλαδή μια θρησκεία που αποτελείται από ιε-

ροτελεστείες, από εξωτερικούς τύπους, από θυσίες και τελετουργίες επιβλητικού μεγαλείου και λαμπρότητας, ή αντίθετα σκοτεινής, ωμής και άγριας φύσης, και τα παρόμοια. Υπάρχει η θρησκεία του ανθρώπου Νο 2, η θρησκεία της πίστης, της αγάπης, της λατρείας, των παρορμήσεων, του ενθουσιασμού, που δεν αργεί να μεταμορφωθεί σε θρησκεία διωγμών, καταπιέσεων και εξολόθρευσης των «αιρετικών» και των «ειδωλολατρών». Υπάρχει η θρησκεία του ανθρώπου Νο 3, η διανοητική, θεωρητική θρησκεία των αποδείξεων και των επιχειρημάτων, που βασίζεται σε συλλογισμούς, ερμηνείες και λογικά συμπεράσματα. Οι θρησκείες Νο 1, 2 και 3 είναι στην πραγματικότητα οι μόνες που γνωρίζουμε. Όλες οι γνωστές θρησκείες και όλα τα γνωστά θρησκευτικά δόγματα που υπάρχουν στον κόσμο ανήκουν σε μια από τις τρεις αυτές κατηγορίες. Τι είναι η θρησκεία των ανθρώπων Νο 4, 5, 6 και 7, δεν ξέρουμε και δεν μπορούμε να το ξέρουμε όσο παραμένουμε αυτό που είμαστε.

Αν, αντί για τη θρησκεία, γενικά, πάρουμε το χριστιανισμό, τότε και πάλι θα δούμε ότι υπάρχει χριστιανισμός Νο 1, δηλαδή ειδωλολατρία μεταμφιεσμένη σε χριστιανισμό. Ο χριστιανισμός Νο 2 είναι μια συναισθηματική θρησκεία, άλλοτε πολύ αγνή, αλλά χωρίς δύναμη, και άλλοτε γεμάτη αιματοχυσίες και φρίκη, που οδηγεί στην Ιερή Εξέταση και σε θρησκευτικούς πολέμους. Ο χριστιανισμός Νο 3, που παραδείγματά του μας προσφέρουν διάφορες μορφές του προτεσταντισμού, βασίζεται στη διαλεκτική, στα επιχειρήματα, στις θεωρίες και τα παρόμοια. Μετά υπάρχει ο χριστιανισμός Νο 4, για τον οποίο οι άνθρωποι Νο 1, 2 και 3 δεν έχουν την παραμικρή ιδέα.

Στην πραγματικότητα ο χριστιανισμός Νο 1, 2, και 3 είναι απλώς εξωτερική μίμηση. Μόνο ο άνθρωπος Νο 4 αγωνίζεται να γίνει χριστιανός και μόνο ο άνθρωπος Νο 5 μπορεί πραγματικά να είναι χριστιανός. Γιατί, είμαι χριστιανός σημαίνει, έχω το «είναι» ενός χριστιανού, δηλαδή ζω σύμφωνα με τις εντολές του Χριστού.

Οι άνθρωποι Νο 1, 2 και 3 δεν μπορούν να ζήσουν σύμφωνα με τις εντολές του Χριστού γιατί, γι' αυτούς, τα πάντα «συμ-

βαίνουν». Σήμερα είναι έτοιμοι να δώσουν και το τελευταίο τους πουκάμισο και αύριο είναι έτοιμοι να κατασπαράξουν κάποιον αν αρνηθεί να τους δώσει το πουκάμισο του. Επηρεάζονται από κάθε τυχαίο γεγονός. Δεν είναι κύριοι του εαυτού τους και γι αυτό, δεν μπορούν να αποφασίσουν να είναι χριστιανοί και να είναι πραγματικά χριστιανοί.

Η επιστήμη, η φιλοσοφία και όλες οι εκδηλώσεις της ζωής και της δραστηριότητας του ανθρώπου, μπορούν να χωριστούν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, σε επτά κατηγορίες. Αλλά η συνηθισμένη γλώσσα των ανθρώπων είναι πολύ μακριά από ένα τέτοιο διαχωρισμό και γι' αυτό είναι τόσο δύσκολη η συεννόηση ανάμεσα στους ανθρώπους.

Αναλύοντας τις διάφορες υποκειμενικές έννοιες της λέξης «άνθρωπος», είδαμε πόσο ποικίλες και αντιφατικές και πάνω απ' όλα, πόσο συγκαλυμμένες και δυσδιάκριτες, ακόμη και στον ίδιο τον ομιλητή, είναι οι έννοιες και οι εννοιολογικές αποχρώσεις –που δημιουργούνται από τους συνηθισμένους συνειρμούς– οι οποίες μπορούν να μπου σε μια λέξη.

Οι επτά κόσμοι

Ο Πήτερ Ουσπένσκυ¹⁵ λέει ότι η πλήρης διδασκαλία για τους κόσμους μιλάει για επτά κόσμους που περικλείονται ο ένας μέσα στον άλλο.

Οι επτά κόσμοι και μόνον αυτοί, αν τους θεωρήσουμε στη μεταξύ τους σχέση, αντιπροσωπεύουν μια πλήρη εικόνα του σύμπαντος. Οι κόσμοι αυτοί είναι οι:

Πρωτόκοσμος

Αγιόκοσμος ή Μεγαλόκοσμος

Μακρόκοσμος

Δευτερόκοσμος

Μεσόκοσμος

Τριτόκοσμος και

Μικρόκοσμος

Ο Πρωτόκοσμος είναι το Απόλυτο στην ακτίνα της δημιουργίας ή ο κόσμος 1.

Ο Αγιόκοσμος είναι ο κόσμος 3.

Ο Μακρόκοσμος είναι ο κόσμος των άστρων μας ή ο Γαλαξίας μας.

Ο Δευτερόκοσμος είναι ο ήλιος, το ηλιακό σύστημα.

Ο Μεσόκοσμος είναι όλοι οι πλανήτες ή η γη σαν αντιπρόσωπος του πλανητικού κόσμου.

Ο Τριτόκοσμος είναι ο άνθρωπος και

Ο Μικρόκοσμος είναι το άτομο.

26. Τεκτονισμός

Η χρήση ιερών αριθμών στον Ελευθεροτεκτονισμό επεκτείνεται και περιλαμβάνει και τον αριθμό επτά.

Στα αρχαιότερα τυπικά του 18ου αιώνα αναφέρονταν ότι μια Στοά πρέπει να έχει επτά Διδασκάλους για να είναι τέλεια¹⁶.

Οι επτά ελευθέρια τέχνες και επιστήμες αποτελούν το θεμέλιο του Τεκτονισμού.

Η συμβολική χρήση του αριθμού επτά είναι ευρύτατη.

Στο Αγγλικό τυπικό υπάρχει επτάβαθμος κλίμαξ, η οποία μεταβιβάστηκε ύστερα και σε διάφορα άλλα έθιμα.

Το περίζωμα με το τριγωνικό επικάλυμμα όρθιο συμβολίζει τον αριθμό επτά.

Επτά είναι τα βήματα.

Επτά έτη.

Επτά αστέρες.

Τον συναντάμε πάλι και στον 3ο.

Επτά τα σκαλοπάτια που οδηγούν στην Ανατολή, όπου η έδρα του Σεβάσμιου.

Στα συστατικά του ανθρώπου που αποτελούν την ατομικότητα και την προσωπικότητα.

Στον ελευθεροτεκτονισμό ο αριθμός 7 είναι ένας από τους ιερούς αριθμούς και γενικά ο σπουδαιότερος στη συμβολική των αριθμών.

Η συμβολική ηλικία του διδασκάλου λένε πως είναι «επτά έτη και πλέον» και μια Στοά καλείται κανονική και τέλεια, όταν παρίστανται επτά τουλάχιστον δάσκαλοι.

Σε μερικές γεωμετρικές παραστάσεις το κεντρικό αυτό

σημείο αντικαθίσταται από ένα πεντάκτινο αστέρι, αλλά το νέο τούτο σχήμα δεν βρίσκεται σ' αντιστοιχία με την επτάδα, γιατί το εξάγραμμο (6) προστιθέμενο στην πεντάδα (5) μάς δίνει 11 κι έτσι εγκαταλείπει τον κύκλο της πρώτης δεκάδας.

Η νέα αυτή εικόνα δεν μπορεί να εφαρμοσθεί στο συμβολισμό του βαθμού του διδασκάλου κι αναφέρεται ειδικότερα στους 11 αστέρες των 3 κηροπηγίων του τυπικού του 18.

Μα και στα περιζώματα, των τεκτόνων διδασκάλων παρίστανται η επταδική, τριαδική μονάδα¹⁷.

Στα διάφορα τεκτονικά συμπόσια, λέει ο Τρεμπέλας¹⁸ εγείρονται επτά προπόσεις αριθμού ίσου τω αριθμώ των πλανητών, εις τιμήν των οποίων εν τοις Περσικοίς, Αιγυπτιακοίς και Ελληνικοίς μυστηρίοις προσεφέροντο επτά σπονδαί, ας αντικατέστησαν αι τεκτονικαί προπόσεις.

Στους Ροδόσταυρους είχαν καθιερώσει 7 καταστάσεις διδασκαλίας από την ύλη μέχρι το καθαρό πνεύμα¹⁹.

Στην πρώτη κατάσταση έχομε τον κόσμο του Θεού.

Στη δεύτερη έχομε τον κόσμο των Παρθένων που είναι η διαμονή τους πριν κατέβουν στην ύλη.

Στην τρίτη έχομε τον κόσμο του θείου Πνεύματος που είναι η διανομή της υψηλότερης πνευματικής επιρροής στον άνθρωπο.

Στην τέταρτη έχομε τον κόσμο του Ζωικού Πνεύματος που είναι η διαμονή της δεύτερης όψης του Τριπλού Πνεύματος στον άνθρωπο, δηλαδή το Πνεύμα της ζωής, τη διαίσθηση και τη φαντασία.

Στην πέμπτη έχομε τον νοητικό κόσμο με τις αφηρημένες και συγκεκριμένες σκέψεις.

Στην έκτη έχομε τον κόσμο της επιθυμίας ή το σώμα το επιθυμικό.

Στην έβδομη έχομε τον φυσικό κόσμο που περιβάλλει τη χημική και αιθερική περιοχή.

Η χημική περιοχή εκφράζει το φυσικό σώμα και περιλαμβάνει τρεις καταστάσεις, τη στερεά, την υγρή και την αέρια.

Η αιθερική κατάσταση εκφράζει το σώμα και περιλαμβάνει τέσσερις καταστάσεις, την αφομοίωση και την έκκριση, την

αναπαραγωγή, την αισθητήρια αντίληψη και τη μνήμη της Φύσης. Και οι 7 καταστάσεις περιλαμβάνουν από 7 βαθμίδες η καθεμία.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Λαλαπάνος, 559
2. Γκρασέ, 85
3. Αναγνωστόπουλος, 114
4. Παπαθανασίου, 90
5. Τσουκαλάς, 75
6. Μπλαβάτσκι, Δ 228
7. Μπλαβάτσκι, Γ 115
8. Γουέσσκοτ, 86
9. Μπλαβάτσκι, Γ44
10. Συρέ, 87
11. Συρέ, 101
12. Μπλαβάτσκι, Γ 56
13. Μπλαβάτσκι, Γ 98
14. Μπλαβάτσκι, ΙΙ, 73-75
15. Μπλαβάτσκι ΙΙ, 176-177 όπου γίνεται και σχολίαση στις σελίδες 176-192
16. Μπλαβάτσκι ΙΙ, 23-24
17. Γουέσσκοτ, 81
18. Γουέσσκοτ, 89
19. Μπλαβάτσκι Γ, 80
20. Καλλιτσουνάκις, 151
21. Τζωρτζ Σμιθ, Η Χαλδαική διήγηση της Γένεσης, 103 στη Μπλαβάτσκι, Γ 20
22. Μπλαβάτσκι Γ, 23
23. Γουέσσκοτ, 90
24. Γουέσσκοτ, 79
25. Γουέσσκοτ, 87-89
26. Καμπάλα, 188, 415
27. Μπλαβάτσκι, Γ, 32 και 43
28. Θεολογίδης, 22
29. Μπλαβάτσκι, Γ 44

30. Μπλαβάτσου, Γ 53
31. Η φυσική και ηθική ιστορία των Ινδιάνων Βιβλ. VI, κεφ. 19 στη Μπλαβάτσου, Γ168
32. Μπλαβάτσου, Γ, 168-169
33. Καλλιτσουνάκις, 161
34. Καλλιτσουνάκις, 178
35. Κυριακίδης, Η.Μ.Ε 499-500
36. Πυθαγόρας, τευχ. 16 σελ. 116
37. Στην Καινή Διαθήκη ο αριθμός 7 αναφέρεται πάμπολλες φορές
38. Για τις επτά λαμπάδες πυρός βλ. Παπύς Καμπάλα, 416
39. Για τα πνεύματα της Αποκάλυψης βλ. Παπύς, Καμπάλα, 418
40. Ιατρού, 50
41. Γουέσσκοτ 89 και Καλλιτσουνάκις 182
42. Με τον αριθμό 7 στο μύθο και στη λατρεία των Ελλήνων ασχολήθηκε ο W.H Roscher και μάλιστα σε δύο ιστορικές μελέτες του με τον τίτλο:
Zur bedeutung der siebenzahl im kultus und Mythos der Griechen, στο περιοδικό σύγγραμμα philologus τομ. Ξ, 1901 σελ. 360-371 και Die enneadischen und hebdomadischen Fristen und Wochen der ältesten Griechen στο <Abhandlungen> τομ. KA (1903) σελ. 1-92. Επίσης, αξιομνημόνευτο είναι και στη RE του Pauly-Wissowa-Kroll άρθρο Hebdomas του Franz Boll και η πραγματεία του Die Lebensalter από τα οποία αντλεί ο Καλλιτσουνάκις: Βλέπε Καλλιτσουνάκις 125-126.
43. Κυριακίδης, Η.Μ.Ε, 493
44. Συρέ, 282
45. Συρέ, 271
46. Σχόλιο πάνω στον Τίμαιο βιβλ. Γ 223 E, 12 43 βλέπε Μπλαβάτσου II, 177
47. Ωριγένης, κατά Κέλσου, βιβλ. ΣΤ. κεφ. XXI στη Μπλαβάτσου II, 176
48. Μπλαβάτσου, Β, 176
49. Λεπτομέρειες βλ. Πάτσης, Λεξ. φιλοσοφίας, λέξη αριθμολογία.
50. Καλλιτσουνάκις, 138
51. Γουέσσκοτ, 78
52. Γουέσσκοτ, 90
53. Ιατρού, 95
54. Ιατρού, 97
55. Εγκ. Λεξ. Ηλίου 941/3 - Ιατρού, 95
56. Ιατρού 95
57. Γουέσσκοτ, 83
58. Γουέσσκοτ, 79
59. Ιατρού 76
60. Ιατρού 76
61. Ιατρού 76
62. Γουέσσκοτ, 79
63. Γουέσσκοτ, 81
64. Γουέσσκοτ, 82
65. Μακρόβιος, Σατουρνάλια Α 18 στο Γουέσσκοτ 83
66. Εγκ. Λεξ. Ηλίου 679/12-Ιατρού, 102
67. Εγκ. Λεξ. Ηλίου 866/12-Ιατρού, 103
68. Καλλιτσουνάκις, 179
69. Ιατρού, 103
70. Ιατρού, 110
71. Ιατρού, 114
72. Ρομάντζο τεύχος 1822 με τον τίτλο «οι αριθμοί επηρεάζουν την τύχη μας».
73. Ιατρού, 53
74. Περισσότερες λεπτομέρειες γι αυτούς τους συνδυασμούς αναφέρει ο Γράβιγγερ τομ. β σελ. 659.
75. Λάιαλ, έκδοση Ωρώρα σελ. 124
76. Γουέσσκοτ, 79
77. Γουέσσκοτ, 82
78. Γουέσσκοτ, 78
79. Γουέσσκοτ, 83-85
80. Γουέσσκοτ, 83
81. Καλλιτσουνάκις, 178
82. » ,178
83. » ,182
84. Μπλαβάτσου, Γ 355-358
85. Ουσπένσκου, Η Κοσμολογική κ.λπ., 43, 44
86. Ιατρού, 27
87. Ιατρού 28 όπου και επεξηγήσεις
88. Λεβύ, Δόγμα, 71
89. Πυθαγόρας, τευχ. 16 σελ. 119
90. Σε επωδές και μαγγανείες α) 7 φορές λέγεται η επωδή Λαογραφία Θ4 68, 610 β) 7 φορές πηδάει η μάγισσα κάνοντας ξόρκι. Λαογραφία Θ, 457. γ) επτακόνδυλοι κάλαμοι χρησιμοποιούνται σε μαγική θεραπεία. Λαογραφία Η 341
91. Ρ. Ελευθεριάδης, Συνασός 80, Αρχ. Σαραντίδης, Συνασός 81, Πολίτης Λαογ. σύμμ. Γ. 305.
92. Πολίτης, Λαογρ. σύμμ. Γ 110
93. Πολίτης, Λαογρ. σύμμ. Γ 125
94. Πολίτης, Λαογρ. σύμμ. Γ 101
95. Λαογραφία Κ, 36
96. Λεξικό Liddell-Scot, β 308-309, Καλλιτσουνάκις 188-198. Βλέπε και Ησύχιος: επτάστομον και επτάχορδη και Σούδας επτάπεκτος: η βαθειαν έχουσαν κόμην, η επτάκις δυναμένη καρήναι και επταπλα-

οίονα αντί του πολυπλασιόνα ο γαρ επτά επί πλήθους τάσσεται

97. Εγκ/δεια Α-Ω
98. Πολίτης, Λαογρ. συμμ. Γ 23
99. Πολίτης Λαογρ. συμμ. Γ 23
100. » Γ 75
101. Πυρσός
102. »
103. »
104. Θεολογίδης, 22
105. »
106. »
107. »
108. »
109. Καλλιτσουνάκις 184-187
110. Λαογραφία ΣΤ, 304-Πολίτης, Λαογρ. συμμ. β 348
111. Νατσούλης 111
112. »
113. »
114. Βλ. Εγκ/δεια Πυρσού, λέξη 7
115. Λάσκαρις, 413 – Μάκευ, Β 930
116. Μάκευ, Β 930
117. Βλ. Μπλαβάτσκι, Γ 52
118. Βιβλ. Μ.6 – 1080 α 14 κ. εξ.
119. Καλλιτσουνάκις, 151
Η σημασία της σελήνης για τη μέτρηση του χρόνου στους Άριους λαούς ήταν πολύ μεγάλη όπως απέδειξαν με σχετικές εργασίες τους οι Husing και Schultz. Και οι έρευνες του Roscher για το 7 και το 9 στη σελήνη κατέληγαν (Λαογραφία Η, 602).
120. Μπλαβάτσκι, β, 111
121. Λακωνικά 20.9-Καλλιτσουνάκις 147.
122. Ο Νίτσε (Καλλιτσουνάκις 152-153) δέχεται ότι οι Έλληνες δέχτηκαν σημαντική επίδραση.
123. Βλ. Καλλιτσουνάκις, 157-160
124. Καλλιτσουνάκις, 166
125. Θιβητανική Βίβλος Νεκρών, 58
126. Ελιφάς Λεβύ, Τυπικό, 61
127. Καλλιτσουνάκις, 199

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

1. Hooke, 29
2. Hooke, 43
3. Hooke, 48
4. Hooke, 50

5. Hooke, 57
6. Hooke, 85
7. Hooke, 92
8. Hooke, 104
9. Hooke, 166
10. Ιατρού, 30
11. Πάτσης, Άπαντα Θρησκευίων, αρχαίες και νεότερες ανατ. θρησκ. σελ. 103, 105, 106, 114
12. Γουέσκοτ, 81
13. Γουέσκοτ, 85
14. Εγκ/δεια Πυρσού
15. » »
16. Ιατρού, 33
17. »
18. »
19. Λάσκαρις, 416
20. Γουέσκοτ, 82
21. Ωμπουαγιέ, 243
22. Τομ. Α, 73-83
23. Περισσότερα στοιχεία για τον αριθμό 7 στις Βέδες βλέπε: Μπλαβάτσκι τομ. IV, 196-199
24. Τομ. Γ 33-38
25. Κύρου ανάβαση, VI, 4
- 25α. Αλκιβιάδης 121Ε
26. Λάσκαρις 416
27. Eliade 112
28. Ωριγένης, cont Celsum VI, 22
29. Σιέττος, Μιθραϊκά μυστ. 92
30. Λάσκαρις 611
31. Κυριακίδης, Η.Μ.Ε 1925, 502-504
32. Θεολογίδης, 22
33. Ιατρού 36, Λάσκαρις 414, Μάκευ, β 930, Γουέσκοτ 79
34. Ιατρού 37, Θεολογίδης 21, Πυρσός
35. Καλλιτσουνάκις 175
36. Πυρσός
37. Θεολογίδης 21
38. Budge, 146
39. Θεολογίδης, 21
40. Budge, 147
41. Λάσκαρις 416
42. Budge, 156-157
43. Συρέ, 134 και 137
44. Γουέσκοτ, 86

45. Ε. Λεξ, Ηλίου 724/4-Ιατρού, 34
46. Γκλάζεναπ 116
47. Γκλάζεναπ, 545
48. Πολίτης, Λαογρ. Συμμ. β, 180
49. Paramhansa Yogananda, 382
50. Θιβετανική Βίβλος, 135
51. Ιατρού 36
52. Ήλιος 483/15
53. Πυρσός
54. Πυρσός-Ιατρού 37
55. Θεολογίδης, 21
56. Θεολογίδης, 22
57. Ιατρού 88
58. Λαογραφία Ζ, 231
59. Eliade, 113
60. Βελισσαρόπουλος, β 185
61. Λάσκαρις, 416
62. Γουέσσκοτ, 86
63. Όλα τα χωρία της Παλαιάς Διαθήκης αναφέρονται συνοπτικά στο ταμείον της Αγίας Γραφής (Παλαιά Διαθήκη, τομ. Α, σελ. 539.
64. ΕΞοδ. ΚΕ 31, Αριθμ. Η, 1
65. Σιέττος, Μωσαϊκά μυστ, 141
66. Γένεση ΚΗ, 17-21
67. Σιέττος, Μωσαϊκά μυστ. 135
68. Ροπς, 412
69. Ροπς 424-Σιέττος, Μωσαϊκά 108
70. Ροπς 426 -Σιέττος, Μωσαϊκά Μυστ. 108
71. Έξοδος 11, 16-20
72. Συρέ, 158
73. Ιατρού, 38
74. Ιατρού, 39
75. Βαρβιτσιώτης, 154
76. Ιατρού, 39
77. Ιατρού, 39
78. Βλέπε Ταμείον της Αγ. Γραφής, Καινή Διαθήκη 354-355
79. Λέντμαν, 139
80. Λαογραφία ΙΘ, 45
81. Λαογραφία ΙΘ, 45
82. Σιέττος, Χριστιανικά μυστ. 85. Ερμηνεία που δίνει ο Συμεών Θεοκλής για τα 7 μυστήρια βλ. Καλλιτσουνάκις 182-183
83. Τυπικό, 62
84. Εγκ/δεια Α-Ω και Λαογραφία τομ. ΙΘ 6-9 και 32-35
85. Εγκ/δεια Ήλιου, 450/4 Ιατρού 50

86. Ιατρού, 50
87. »
88. Ιατρού, 51
89. »
90. Γουέσσκοτ 90
91. Ιατρού, 47
92. Σιέττος, Χριστ/κά μυστ., 107
93. Ιατρού, 123
94. Λοντς, 178
95. Θεολογίδης 21
96. Λάσκαρις 414-Μάκευ, β 930
97. Ηρόδοτος Γ, 8
98. Λάσκαρις 416

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

1. Πολίτης Λαογρ. Συμ. β, 288; Σιέττος Ελευσίνα μυστ.
2. Ντεσάρμ, 659.
3. λέξη εβδομαί βλέπε και Καλλιτσουνάκις 143.
4. Εγκ/δεια Α-Ω.
5. Εγκ/δεια Α-Ω λ. Όμηρος-Σταμάτης.
6. Ιατρού 83. περισσότερες λεπτομέρειες για τη σχέση του αριθμού 7 με τον Απόλλωνα, βλέπε Καλλιτσουνάκις 138-156.
7. Εγκ. Λεξ, Ηλίου 147/8-Ιατρού 83.
8. Ιατρού 83.
9. Πίνδαρος ολ. 7.71
10. Ρισπέν Α, 104-Nilsson, ιστορία αρχ. ελλ. θρησκ. 73.
11. Εγκ/δεια Α-Ω, Πυρσού.
12. Θησέας 15-βλέπε και Σιέττος Κρητικά μυστ. 64, Απολλόδωρος 3.15.18, Οβίδιος, Μεταμορφ. 8.145, Κερένυι 468.
13. Ι.Σ: Μελέται και άρθρα, Αθήνα 1956 σελ. 535.
14. Περί του Ε, 3.
15. Χατζηαποστόλου 137.
16. Θ, 3.
17. Βλέπε Εισαγωγή σελ. 3 στο Συμπόσιο των Επτά Σοφών του Πλουτάρχου.
18. Ολυμπ. VII, 72.
19. Ηρόδοτος, Α 27.
20. Πρωταγόρας 343.
21. Σχόλια για την εφτάπτυλη Θήβα βλ. Καλλιτσουνάκις, 154.
22. Πολίτης, Λαογρ. Συμμ. β, 373
23. Καλλιτσουνάκις, 156.
24. Γιούνγκ, Αιών, 132.
25. Ρισπέν β, 99.

26. Εγκ. Λεξ. Ηλίου 669/16-Ιατρού 86.
27. Ρισπέν Α 359.
28. Πολίτης Λαογρ. Συμμ. β, 151. Διόδωρος Ε 56. 5
29. Ρισπέν, β, 310.
30. Ρισπέν, β, 378.
31. Ιατρού, 87, Πλούταρχ. Εφτά Σοφών 20, 163 Στράβων ΙΓ 582 Πάπυρος.
32. Ιατρού 84, Καλλιτσουνάκις, 177.
33. Κερένυϊ, 33ο.
34. Ιατρού 84, Εγκ. Λεξ. Ηλίου 612/17, Καλλιτσουνάκις 143 και 145 όπου και ικανή βιβλιογραφία.
35. Ανδρούτσος Χ. Λεξ. Φιλοσοφίας 314. Ιατρού 97 όπου γίνεται και σχετική ανάπτυξη.
36. Ιατρού 100.
37. Εγκ. Λεξ. Ηλίου 637/17. Ιατρού 101.
38. Εγκ. Λεξ. Ηλίου 531/14. Ιατρού 101.
39. Ντεσάρμ, 312.
40. Θουκυδίδης, Ζ 16 τομ. 4 σελ. 821.
41. Ιατρού 88.
42. Καλλιτσουνάκις, 48.
43. Ιατρού 85, εγκ/δεια Α-Ω.
44. Παισαν. β. 7.8, Καλλιτσουνάκις 48.
45. Ιατρού, 101.
46. Εγκ. Λεξ. Ηλίου 937/9 Ιατρού 102.
47. Ιατρού, 102.
48. Ιατρού, 102.
49. Ιατρού, 82.
50. Κερένυϊ, 33.
51. Ύμνος στη Δήλο, Ορφικά 413.
52. Ιατρού 147, Καλλιτσουνάκις, 165.
53. Λάσκαρις, 414.
54. Καλλιτσουνάκις, 178.
55. Μπλαβάτσκι, Γ 361-362.
56. Τα προς Κρόνον 1-2.
57. Λάσκαρις, 416-Έργα και ημέρες 769.
58. Αιθοπικά Α, XXII, 43.
59. Λακωνικά Γ.Κ 8.
60. Επιθαλάμια, μελών Η.7
61. Ασπίς Ηρακλέους 270-273.
62. Βλέπε και Ιατρού 32.
63. Ρητορική τέχνη 1369 σελ. 56 τομ. 209.
64. Συρέ 207.
65. Εγκ. Λεξ. Ηλίου 147/8 Ιατρού 99.

66. Τσέλλερ 193.
67. Αναγνωστόπουλος, 119. Παπαθανασίου 95, Καλλιτσουνάκις 173-174.
68. Αναγνωστόπουλος 120.
69. »
70. Πυθαγορικός βίος, 44.
71. Στρωματείς ΣΤ, κεφ. ΙΣΤ 43, Καλλιτσουνάκις 164.
72. Αποσπ. εκδ. Dubner σελ. 33 - Καλλιτσουνάκις 172.
73. Υπαινιγμός αντί φραστήρας οδόντας, Καλλιτσουνάκις 171 και 173.
74. Στράβων Η. 374.
75. Καλλιτσουνάκις, 150.
76. Φιλοψευδείς, 12.
77. Λεξ. Ηλίου, αρχ. ελλ. πνεύμα 537.
Περισσότερες λεπτομέρειες για την αριθμολογία των Πυθαγορείων βλέπε:
- Λεξικό Ηλίου (αρχαίο ελληνικό πνεύμα) σελ. 438και 537.
- Σακελλαρίου σελ. 156-157.
- Τσέλλερ, 44, 92, 193-194.
78. Λαογραφία, Γ, 209, βλέπε και Ιατρού 105-107.
79. Αικατερινίδης, 83.
80. Λαογραφία Ε, 634.
81. Νατσούλης, 110.
82. Ζώης, Λεξ. Ζακύνθου.
83. Δεληγιάννης, 354.
84. Μέγας, ΕΛΑ τομ. Γ-Δ, 154.
85. »
86. Διαλεκτός, 15.
87. Μπούτουρας, 110.
88. Μπούτουρας, 62.
89. Μπούτουρας, 34.
90. Μπούτουρας, 44.
91. Μαρίνος, Ναυτ. Ελλάς, Νοέμβ. 1975.
92. Λαογραφία ΣΤ, 612.
93. Λαογραφία ΙΓ, 87.
94. Λαογραφία Ι, 453.
95. Κουκουλές ΒΒΠ, Α60, Λαογραφία ΙΣΤ, 115, Λαογραφία Κ. 451.
96. Πολίτης Λαογρ. Συμμ. Γ, 208.
97. Λαογραφία ΙΖ, 609.
98. Λαογραφία ΙΒ, 10.
99. Λαογραφία Ι, 129.
100. Λαογραφία ΙΗ, 550.
101. Λαογραφία Κ, 72.
102. Λαογραφία Κ, 94.

103. Λαογραφία Θ, 239.
104. Λαογραφία Δ, 423.
105. Η.Μ. Ελλάδος 1925, 489-511.
106. Λαογραφία Ζ, 263.
107. Λαογραφία ΙΕ, 253.
108. Τυπικό, 62.
109. Πολίτης Λαογρ. Συμμ. Γ, 168.
110. Λαογραφία Θ, 256.
111. Πολίτης, Λαογρ. Συμμ. β, 281.
112. Λαογραφία Η, 341.
113. Λαογραφία Θ, 77.
114. Λαογραφία Θ, 75.
115. Λαογραφία Θ, 84.
116. Λαογραφία Θ, 92, 95, 96, 100, 483, 475, 468, 457, 452.
117. Λαογραφία Η, 429.
118. Λαογραφία ΙΑ, 575, Κουκουλές ΒΒΠ, Α 47.
119. Λαογραφία ΙΑ, 369 και Πολίτης Λαογρ. συμμ. β, 250.
120. Κουκουλές ΒΒ.Π, Α 33.
121. Πολίτης Λαογρ. συμμ. β, 376.
 Λαογραφικές συνήθειες βλέπε ακόμη στη Λαογραφία τόμ. Γ:
 – Από επτά φούρνους αλεύρι για την αλμυροκουλούρα, Γ, 512
 – Πρωτογόνατα κορίτσια σε μαγικές ενέργειες προς πρόκληση ονείρων, Γ, 22
 – πηγές - ύδατα, Γ 419
 – Σημασία και ιερότητα του αριθμού Γ 336-338, 419
 – Εφτά Μαρίες σε μαγική τελετή, Γ 22
 Επίσης Λαογραφία τόμ ΙΑ:
 – Μονοστέφανα σπίτια σε μαγικές συνήθειες σχετικές με το βρέφος ΙΑ, 586
 – Εορταστικές συνήθειες στις 7 ημέρες των παιδιών, ΙΑ, 572-574

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

1. Λαλαπάνος, 5 60.
2. Χάρτμαν 79-81.
3. Χάρτμαν 75-76 μαγεία λευκή και μαύρη.
4. Απόκρυφες επιστ. 123.
5. Ρ. Βαμβακόπουλος, οι αριθμοί σαν σύμβολα βλέπε στον Ξενάκη, και ο άνθρωπος σελ. 135.
6. Stanley, 113.
7. Παπύς, Καμπαλά, 413.
8. Παπύς, Καμπαλά, 245-247.
9. Βλέπε εγκυκλοπαίδεια Πυρσός, λ. επτά.
10. Γουέσσκοτ, 91.

11. Jagot, Απόκρυφες επιστ. 93.
12. Τόμ. V σελ. 175.
13. Ουσπένσκυ, Η κοσμολογία της εξέλιξης 50-77 και αναζητώντας τον κόσμο του θαυμαστού 200-213. Βλέπε και Μόρις Μουράβιεφ, Γνώση, κύκλος εξωτερικός 157-176.
14. Αναζητώντας, 121-126.
15. Αναζητώντας κλπ., 321.
16. Λάσκαρις, 415.
17. Λεπτομέρειες αναφέρει ο Γράβιγγερ στις σελίδες 661-665 της εγκυκλοπαίδειας εσωτερισμού τόμ. Β.
18. Τρεμπέλας, 107-108.
19. Ξενάκης, 142.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Αγία Γραφή
 - α. Παλαιά Διαθήκη.
 - β. Καινή Διαθήκη.
 - γ. Ταμείον Αγ. Γραφής (Π. Διαθήκη, Αθήνα 1977, Καινή Διαθήκη, Αθήνα 1978), έκδοση Ωφελίμου βιβλίου.
- Αικατερινίδης Γ.: Νεοελληνικές αιματηρές θυσίες, Αθήνα 1979.
- Αισχύλος: Επτά επί Θήβας, έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, τόμ 99, Αθήνα α.χ.
- Αναγνωστόπουλος Δ.: Κυανούς Τεκτονισμός, Αθήνα 1982.
- Απολλόδωρος: Βιβλιοθήκη, έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ. τόμ. 70-71.
- Απολλώνιος ο Ρόδιος: Αργοναυτικά (μετάφραση Πάικου Νικολαΐδη), Αθήνα 1985.
- Αριστοτέλης έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ. (τόμ. 212, 214).
 - α. Μετά τα Φυσικά
 - β. Ρητορική τέχνη, τόμ. 209-211.
- Αριστοφάνης: Έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ.
 - α. Βάτραχοι τόμ. 11
 - β. Όρνιθες τόμ. 9.
 - γ. Λυσιστράτη τόμ. 10.
- Βαρβιτσιώτης Γ.: Οι κρυμμένοι θησαυροί, Αθήνα 1960.
- Βαρδάκης Σπ. Ι.: Κρητικά έπωδαί, Λαογραφία τόμ. Θ., 239-248, Αθήνα 1926.
- Βελισσαρόπουλος Δ.: Ιστορία της Κινέζικης Φιλοσοφίας, έκδοση Δωδώνη, Αθήνα 1981.
- Βίος Στ.: Χιακαί παραδόσεις, Λαογραφία τόμ. Θ, 427-446, Αθήνα 1926.
- Βιργίλιος: Αινειάς, μετάφραση Θ. Τασόπουλου, Αθήνα 1960.
- Βλάχου Αλεξάνδρα: Σύμμεικτα Μεγαρικά, Λαογραφία ΙΗ, 543-550, Αθήνα 1959.
- Γιουνγκ Καρλ: Αιών, μετάφραση Σοφ. Αντζάκα, έκδοση Αντινέα,

- Αθήνα 1978.
- Γκλάζναπ Χέλμουθ: Παγκόσμιος Ιστορία των Θρησκειών, μετάφραση Ν. Βρετάκου, έκδοση Βιβλίοσθαιναϊκά α.χ.
 - Γκρασσέ Πιερ Πωλ: Εσύ ο μικρούλης θεός, μετάφραση Ν. Παπαδόπουλος, έκδοση Ράππα, Αθήνα 1971.
 - Γουέστοκ Γουίλιαμ: Αριθμοσοφία, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα α.χ.
 - Γράβιγγερ Π. Εγκυκλοπαίδεια Εσωτερισμού και αποκρύφου γνώσεως, Αθήνα 1974.
 - Δεληγιάννης Β.: Έθιμα και τραγούδια Μαλγάρων, Θρακικά τόμ. 6 (1935) (σελ. 354).
 - Διαλεκτός Ντ.: Προλήψεις και δοξασίες στη Λέσβο, Μυτιλήνη 1974.
 - Διαμαντάρας Αχ. Σ.: Γητέματα Καστελλόριζου, Λαογραφία Δ, 502-512, Αθήνα 1912-13.
 - Διογένης Λαέρτιος: Βίοι φιλοσόφων, έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ.
 - Διόδωρος Σικελιώτης: Ιστορική Βιβλιοθήκη, έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ.
 - Εγκυκλοπαίδεια
 - α. Α-Ω
 - β. Παπύρου
 - γ. Ηλίου
 - δ. Πυρσού
 - ε. Ελευθερουδάκη
 - στ. Λεξικό Liddell - Scott
 - ζ. Λεξικό Φιλοσοφίας Χ. Ανδρούτσου.
 - Ελευθεριάδης Σ.: Η Συνασός της Καπαδοκίας, Αθήνα 1924.
 - Eliade Mircea: Πραγματεία πάνω στην Ιστορία των Θρησκειών, έκδοση Χατζηνικολή, Αθήνα 1981.
 - Ευριπίδης: έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ.
 - α. Ικέτιδες.
 - β. Ελένη τόμ. 114.
 - Jagot P.: Οι απόκρυφες επιστήμες και η μαγεία στην εφαρμογή της, έκδοση Βιβλιοθήκη για όλους, μετάφραση Ε. Ανδρουλιδάκη, Αθήνα α.χ.
 - Ζώης Λ.: Λεξικό Ζακύνθου.
 - Ηλιόδωρος: Αιθιοπικά, έκδοση Ι. Ζαχαρόπουλος, Αθήνα α.χ.
 - Ημερολόγιον Μεγ. Ελλάδος 1926: Αστρολογικόν σημείωμα.
 - Ηρόδοτος: Ιστορίες, έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ. (τόμ. 180-2, 188).
 - Ησίοδος
 - α. Θεογονία, έκδοση Παπύρου, Αθήνα 1970.
 - β. Έργα και ημέρες, έκδοση Παπύρου, Αθήνα 1975.
 - γ. Ασπίς Ηρακλέους, έκδοση Παπύρου, Αθήνα 1975.
 - δ. Ησύχιος Αλεξανδρέας: Λεξικό, έκδοση Γεωργιάδη, Αθήνα 1975.
 - ε. Θιβητανική Βίβλος των νεκρών, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1970.
 - στ. Θεολογίδης Θεολ.: Ο αριθμός 7, Ναυτική Ελλάς, Φεβρ. 1980.
 - ζ. Θεουκιδίδης: Ιστορίες, έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ.
 - η. Ιάμβλιχος
 - α. Τα θεολογούμενα της αριθμητικής, έκδοση Σφιγγός, Αθήνα 1977
 - β. Πυθαγορικός βίος, έκδοση Πύρινος Κόσμος, μετάφραση Σταυρ. Λαμπροπούλου, Αθήνα 1982.
 - θ. Javane Faith-Bunker Dusty: Αριθμολογία, έκδοση Δίδυμοι, Αθήνα 1992.
 - ι. Ιατρού Μιχ. Ι.: Ο αριθμός 7, Αθήνα 1965.
 - ια. Ιωαννίδης Δ.: Η αριθμολογία των Πυθαγορείων Ιλισσός, επιλογή 1962-1965, σελ. 297-300.
 - ιβ. Καλλιανώτου Νικ.: Επωδή εκ Κύπρου, Λαογραφία ΙΖ, Αθήνα 1957, σελ. 609.
 - ιγ. Καλλίμαχος: Ύμνοι και Επιγράμματα, έκδοση Ηλίου (Τα Ορφικά), Αθήνα 1984.
 - ιδ. Καλλιτσουνάκης Ιωάνν. Ε.: Επαδικαί έρευναι, Αθήνα 33 (1921) 125-183.
 - ιε. Κανδηλάπτης Γ.: Γαμήλια έθιμα, Λαογραφία, Θ, 255-258, Αθήνα 1926.
 - ισ. Κεραμιδά Ολυμπ.: Έθιμα, δοξασίες, δεισιδαιμονίες, για το παιδί από τη Στρώμνιτσα, Λαογραφία Ι, σελ. 449-458, Θεσ/νίκη 1929.
 - ις. Κερένυι: Μυθολογία των Ελλήνων εκδ. Εστίας, μετάφραση Δ. Σταθοπούλου, Αθήνα 1966.
 - ιζ. Κλήμης Αλεξανδρέας: Στρωματείς, έκδοση Αποστολική Διακονία της Ελλάδος, Αθήνα 1955.
 - ιη. Κοράνι, έκδοση Κάκτος, μετάφραση Λ. Μιλιλή, Αθήνα 1980.
 - ιθ. Κουκουλές Φαιδ.:
 - α. Μεσαιωνικοί και Νεοελληνικοί κατάδεσμοι (Λαογραφία Η, 302-346, Αθήνα 1921) και Λαογραφία, τόμ. Θ, 52-108, 450-506, Αθήνα 1926).
 - β. Βυζαντινών βίος και πολιτισμός, έκδοση Παπαζήση, Αθήνα 1947.
 - ιθ. Κυριακίδης Στ.:
 - α. Ο εφταπάρθενος χορός. Ημερ. Μεγ. Ελλάδος, Αθήνα 1925, σελ. 489-511.
 - β. Κυπριακά Επωδαί, Λαογραφία Στ, 603-615, Αθήνα 1917.
 - ικ. Κωστάκης Θ.Π.: Εκφραστικά μέσα για τον προσδιορισμό του χρόνου στα Τσακωνικά, Λαογραφία Κ, 27-65, Αθήνα 1962.
 - ιδ. Λαλαπάνος Θ.: Εγκυκλοπαίδεια Παραμυχολογίας, Αθήνα 1977.

- Λάσκαρις Νεστ.: Εγκυκλοπαίδεια της Ελευθέρας Τεκτονικής, έκδ. Όμηρος, Αθήνα 1951.
- Λεβί Ελιφάς:
 - α. Το Τυπικόν της υψηλής μαγείας, έκδοση Σφιγγός, Αθήνα 1959
 - β. Δόγμα.
- Λέντμαν Ι.: Οι ρίζες του Χριστιανισμού, έκδοση Ράππα, Αθήνα 1976.
- Λιβαδάς Ν.: Οι τρεις μυστικοί αριθμοί, Επιστήμη 3 (1931), αρ. 4, σελ. 5-6.
- Λιονέλ Φρεντερικ: Η πνευματική κληρονομιά του Πυθαγόρα, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1993.
- Lods Adolphe: Προχριστιανική εποχή, μετάφραση κ. Βερέττας, έκδοση Δίβρης, Αθήνα α.χ.
- Λουκιανός, έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ.
 - α. Τα προς Κρόνον, τόμ. 54.
 - β. Νεκρικοί Διάλογοι, τόμ. 32
 - γ. Φιλοψευδής ή απιστών, τόμ. 52.
- Λουκόπουλος Δημ.:
 - α. Σύμμεικτα λαογραφικά εξ Αιτωλίας, Λαογραφία ΙΒ, 1-61, Θεσ/νίκη 1938-1948.
 - β. Σύμμεικτα Αιτωλικά λαογραφικά, Λαογραφία Δ, 414-425, Αθήνα 1912-13.
- Μακεδονικό Ημερολόγιο 13 (1937) 248, ο αριθμός 7 εις τους Χριστιανούς και τους Εβραίους.
- Mackey Albert: Revised encyclopedia of Freemasonry, έκδ. 6, 1953.
- Μάργιωρης Ν.: Η πυθαγόρεια αριθμοσοφία Ομακόειο Αθηνών, Αθήνα 1993.
- Μαρίνος Π.: Ναυτικά έθιμα, περιοδικό Ναυτική Ελλάς, Νοέμβρ. 1975.
- Μέγας Γ.: Ζητήματα Ελληνικής Λαογραφίας, Ε.Λ.Α. τόμ. Γ-Δ, σελ. 154.
- Μ.Ε.Η 1935 σελ. 217-221, Ο μυστηριώδης κόσμος των αριθμών.
- Μιχαηλίδης Νουάρος Μ.: Ποικίλα λαογραφικά Καρπάθου, Λαογραφία ΙΣΤ, 105-144, Αθήνα 1956.
- Μουράβιεφ Μπόρις: Γνώση, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα α.χ.
- Μπέλι Αλίκη: Οι ακτίνες και οι μυήσεις, Lucis press Lim ited, Αθήνα 1960.
- Μπέντζ (Budge Sir, E. A. Wallis): Μαγεία στην αρχαία Αίγυπτο, έκδοση Οικονομίδη, Αθήνα 1978.
- Μπλαβάτσκι Ε.Π.: Η μυστική δοξασία, έκδοση Πνευματικός κόσμος, Αθήνα (τόμ. Α 1990, Β 1991, Γ 1992, Δ 1993).
- Μποντ Φ. Μπ. - Λη Τ.Σ.: Αριθμοσοφία στα ελληνικά κείμενα των Γραφών, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1992.
- Μπούτουρας Αθ.: Προλήψεις του ελληνικού λαού, Αθήνα 1931.
- Νατσούλης Τ.: Προλήψεις και δεισιδαιμονίες, Αθήνα 1974.
- Nilsson M.:
 - α. Ελληνική λαϊκή θρησκεία, Αθήνα 1979.
 - β. Ιστορία της αρχαίας ελληνικής θρησκείας, έκδοση Παπαδήμα, Αθήνα 1977.
- Ντώκινς (Dawkins R.M.): Τραγούδια των Δωδεκανήσων, Λαογραφία ΙΓ σελ. 33-98, Θεσ/νίκη 1951.
- Ξενάκης Αχ.:
 - α. Το εγκόλπιο του μαθητή Τέκτονα, Αθήνα 1983.
 - β. Και ο άνθρωπος αναζήτησε το Θεό του, έκδοση Όμβρος, Αθήνα 1991.
- Ξενοφών: Κύρου ανάβαση, έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ., τόμ. 72-73.
- Οικονομίδης Δ. Β.:
 - α. Όνομα και ονοματοθεσία εις τας δοξασίας του λαού, Λαογραφία Κ, 446-542, Αθήνα 1962.
 - β. Χρονογράφου του Δωροθέου τα Λαογραφικά, Λαογραφία, τόμ. ΙΘ, 3-95, Αθήνα 1960-1961.
- Όμηρος:
 - α. Ιλιάδα, μετάφραση Ιακ. Πολυλά, έκδοση ΟΕΔΒ, Αθήνα 1977.
 - β. Οδύσσεια, μετάφραση Ζησ. Σιδέρη, έκδοση ΟΕΔΒ, Αθήνα 1976.
- Ουσπένσκυ Π.:
 - α. Η κοσμολογία της εξελικτικής δυνατότητας του ανθρώπου, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1990.
 - β. Αναζητώντας τον κόσμο του θαυμαστού, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1989.
- Παπαθανασίου Μάρω: Κοσμολογικά και κοσμογονικά αντιλήψεις εις την Ελλάδα κατά τη β' χιλιετηρίδα π.Χ., Αθήνα 1978.
- Παπύς (Parus G. Encausse):
 - α. Απόκρυφος επιστήμη και ψυχισμός, έκδοση Π. Νασιώτου, Αθήνα 1977.
 - β. Καμπάλα, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1991.
- Παραμχάνσα Γιογκανάντα: Η αυτοβιογραφία ενός Γιόγκι, έκδοση Εστίας, μετάφραση Ι. Βορρές, Αθήνα α.χ.
- Πάτσης Χάρης:
 - α. Λεξικό Φιλοσοφίας (λέξη αριθμολογία), Αθήνα 1970.
 - β. Άπαντα Θρησκειών, τόμ. 6, Αθήνα 1971.
- Παισανίας: Ελλάδαος περιήγησις, έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ.
- Παπαχριστοδούλου Χ.Ι.: Λαογραφικά σύμμεικτα Ρόδου, Λαογραφία Κ, 66-175, Αθήνα 1962.
- Περιοδικό «Πυθαγόρας», τεύχ. 16 (1979), σελ. 116-119.

- Πλάτων: Έκδοση Εταιρείας Ελληνικών Εκδόσεων, Αθήνα α.χ.
 - α. Αλκιβιάδης
 - β. Τιμαίος
 - γ. Θεαίτητος
 - δ. Πολιτεία
 - ε. Επιστολές
 - στ. Πρωταγόρας.
- Πλούταρχος: Έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Αθήνα α.χ.
 - α. Ρωμαϊκά αίτια (τόμ. 179)
 - β. Ηθικά (Περί του Ε στους Δελφούς), τόμ. 142.
 - γ. Θησέας, τόμ. 19.
 - δ. Ηθικά (Των επτά σοφών συμπόσιον), τόμ. 178.
- Πολίτης Ν.:
 - α. Ωκυτόκια, Λαογραφία ΣΤ, 299-346, Αθήνα 1917.
 - β. Λαογραφικά σύμμεικτα Β', β' έκδοση, Αθήνα 1975. και τόμ. Γ, Αθήνα 1931.
- Προκοπίου Σωκρ.: Ο αριθμός 7 ανά τους αιώνες Μ.Ε.Ε. / Περιοδικό, τεύχος 18/27-6-1926 και 19/4-7-1926.
- Ρίσιπεν Ι.: Ελληνική μυθολογία, τόμ. Α-Β, Αθήνα 1953.
- Ροπς Ντανιέλ: Η καθημερινή ζωή στην Παλαιστίνη, έκδοση Παπαδήμα, Αθήνα 1990.
- Σακελλαρίου Γ.: Ο Πυθαγόρας, Αθήνα 1963.
- Σαλβάνος Γ.Ι.: Λαογραφικά σύμμεικτα εξ Αργυράδων Κερκύρας, Λαογραφία Ι, σελ. 113-163, Θεσ/νίκη 1929.
- Σαπφώ: Άπαντα έκδοση Παπύρου, Αθήνα 1959.
- Σαραντή - Σταμούλη Ελπ.: Προλήψεις και δεισιδαιμονίες της Θράκης, Λαογραφία ΙΓ 100-114, 201-236, Θεσ/νίκη 1951.
- Σαραντίδης Αρχ.: Η Σινασός της Καππαδοκίας, Αθήνα 1899.
- Σιέττος Γ.Β.:
 - α. Λαογραφικά και ιστορικά Ξηροκαρύταινας Γορτυνίας, Πειραιάς 1981.
 - β. Μιθραϊκά μυστήρια, Πειραιάς 1985.
 - γ. Πυθαγόρεια μυστήρια, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1993.
 - δ. Μωσαϊκά μυστήρια, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1993.
 - ε. Χριστιανικά μυστήρια, έκδοση Aldebaran, Αθήνα 1995.
 - στ. Κρητικά μυστήρια, Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1993.
 - ζ. Ελευσίνα μυστήρια, έκδοση Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1993.
- Σοφοκλής:
 - α. Αντιγόνη, έκδοση Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, τόμ. 6, Αθήνα α.χ.
 - β. Οιδίπους επί Κολωνώ, τόμ. 194.
- Σούδας (της): Λεξικό έκδοση Ελλ. Εκδοτικός Οργανισμός, Αθήνα α.χ.
- Σταμάτης Κ.: Όμηρος ο βουκολικός, Αθήνα 1978.
- Stanley Άλντερ Βέρα: Το άνοιγμα του τρίτου ματιού, έκδοση Βιβλιοθήκη νέας εποχής, μετάφραση Α.Γ.Π. Turn Bridgewell 1937.
- Στεφανίδης Μ.Κ.: Ονειροπομποί, Λαογραφία Ζ, 259-265, Αθήνα 1923.
- Συρέ Εδ.: Οι μεγάλοι μύστες, έκδοση Δάφνος, Αθήνα 1959.
- Teylor Thomas: Η θεωρητική αριθμητική των Πυθαγορείων, έκδοση Ιάμβλιχος, Αθήνα 1995.
- Τρεμπέλας Π.: Θεοσοφία και μασονία, έκδοση Χρυσή Τομή, Αθήνα 1974.
- Τσέλλερ-Νεστέ: Ιστορία της ελληνικής φιλοσοφίας, μετάφραση Χ. Θεοδωρίδη, έκδοση Εστίας, Αθήνα 1980.
- Τσουκαλάς Γ.: Εγκυκλοπαίδεια Ψυχικών Επιστημών, έκδοση Βιβλιοθήκη Γ. Τσουκαλά και Γιού, Αθήνα 1958.
- Φαρμακίδης Ξ.Π.: Κυπριακά δοξασίες και παραδόσεις, Λαογραφία Ε, 634-636, Αθήνα 1915.
- Φιλιππίδης Λ.Ι.: Ιστορία της εποχής της Καινής Διαθήκης, Αθήνα 1958.
- Φουρίκης Π.: Γάμος και γαμήλια σύμβολα παρά τοις αλβανοφώνοις της Σαλαμίνας, Λαογραφία Θ, 507-563, Αθήνα 1926.
- Φουτρίδης Αρ. Ε.: Η ιδέα του σπόρου στη μυθολογία των Ζούνων, Λαογραφία Ζ, 229-242, Αθήνα 1923.
- Φωτιάδης Δ.: Ζωή και Τέχνη, Αθήνα 1988.
- Χάρτμαν Φρανς: Μαγεία λευκή και μαύρη, έκδοση Δίδυμοι, Αθήνα 1969.
- Χατζηαποστόλου Αντ.: Αι μαντικά τέχνηαι εις την Ελλάδα και την Ρώμην, Αθήνα 1948.
- Χουκ Σαμ: Μυθολογία Μέσης Ανατολής, έκδοση Αρίων, μετάφραση Κατερίνα Καλαντζή, Αθήνα α.χ.
- Ψυχογιός Ντ.: Ηλιώτικα παιδοκόμια, Λαογραφία ΙΕ, 248-273, Αθήνα 1953.
- Ωμπουαγιέ Ζανίν: Η καθημερινή ζωή στην αρχαία Ινδία, μετάφραση Ελλ. Αγγέλου, έκδοση Ωκεανίδα, Αθήνα 1980.